Rosamunde

PILCHER

TIGRUL ADORMIT

EDITURA VIVALDI

De aceeași autoare, la editura VIVALDI
au mai apărut:

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ

SUB SEMNUL GEMENILOR

ZĂPADĂ ÎN APRILIE

ZIUA FURTUNII

IASOMIA SĂLBATICĂ

ALTĂ PERSPECTIVĂ

DORMITORUL ALBASTRU

ROSAMUNDE PILCHER

Tigrul adormit

În românește
de
Tania MOCHI

Editura Vivaldi
București, 2002

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

SLEEPING TIGER
by ROSAMUNDE PILCHER

Copyright © 1967 by ROSAMUNDE PILCHER

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

1

Rochia de mireasă era crem, cu o tentă de roz, ca interiorul unei scoici. Era făcută dintr-o mătase foarte subțire, dar aspră, și aluneca pe covorul cel roșu pe când Selina înainta și, când se întorcea, trena rămânea la locul ei, astfel încât se părea că rochia o învăluie ca pe un pachet de lux.

Domnișoara Stebbings îi spuse, cu o voce foarte înțepată:

— Ei, da, n-ați fi putut alege ceva mai drăguț decât asta. Vi se potrivește ca o mănușă. Pronunța „puotrivește". Ei, și lungimea?

— Nu știu, dumneavoastră ce credeți?

— S-o mai aranjăm puțin... doamnă Bellows. Doamna Bellows apăru din colțul în care stătea așteptând să fie chemată. Domnișoara Stebbings era îmbrăcată în crêpe, iar doamna Bellows purta un costum din nylon negru și pantofi care semanau grozav cu niște papuci. Avea o perniță de ace prinsă de încheietură cu o bucată de elastic; îngenunche și îi prinse o parte a trenei. Selina se privi în oglindă. Nu prea era de acord cu domnișoara Stebbings că rochia i se „puotrivea" așa, până la pământ. O făcea să pară prea slabă (doar nu slăbise!) și culoarea caldă nu făcea decât să-i accentueze paloarea feței. Rujul i se șterse și se vedeau urechile. Încercă să-și scuture

părul peste urechi și reuși doar să deranjeze micuța coroniță din satin pe care domnișoara Stebbings i-o pusese în creștetul capului și, când se întinse s-o pună la loc, deranjă corsajul rochiei, iar doamna Bellows trase aerul șuierător printre dinți, de parcă avusese loc o teribilă catastrofă.

— Îmi pare rău, spuse Selina.

Dra Stebbings zâmbi repede ca să arate că nu-i pasă și îi spuse, pe un ton normal:

— Și când e ziua cea fericită?

— Ne-am gândit că peste o lună... cred.

— Nu va fi o nuntă mare?

— Nu.

— Sigur că nu... având în vedere împrejurările.

— Eu nici nu voiam o rochie adevărată de mireasă. Dar Rodney... domnul Ackland... Ezită iar, după care spuse: logodnicul meu. Domnișoara Stebbings radia. El așa crede. Mi-a spus că bunica mea ar fi dorit să mă vadă în rochie albă de mireasă...

— Sigur că ar fi vrut. Câtă dreptate are! Și eu m-am gândit întotdeauna că o nuntă mică, liniștită, cu mireasa îmbrăcată în alb, are un farmec deosebit. Fără domnișoare de onoare?

Selina aprobă.

— Fermecător. Doar voi doi. Ați terminat, doamnă Bellows? Acum. Cum vă simțiți? Mergeți câțiva pași. Selina se conformă, ascultătoare. Așa e mai bine. Doar n-o să vă lăsăm să vă împiedicați în trenă.

Selina se răsuci ușor în taftaua foșnitoare.

— Pare foarte largă.

— Cred că ați mai slăbit puțin, spuse domnișoara Stebbings, trăgând de material ca să-l aranjeze.

— Poate mă îngraș iar înainte de nuntă.

— Mă îndoiesc. Mai bine să facem un mic retuș, doar ca să fim sigure.

Doamna Bellows se ridică din genunchi și puse câteva ace în talie. Selina se întoarse și mai făcu câțiva pași și, în sfârșit, rochia îi fu scoasă ușor, peste cap, și luată pe brațe de doamna Bellows.

— Când va fi gata? întrebă, îmbrăcându-și puloverul.

— Cred că peste două săptămâni, spuse domnișoara Stebbings. Și v-ați hotărât asupra parurii?

— Da, cred că da. Este simplă.

— Vi-o voi trimite cu câteva zile înainte, ca s-o arătați coafezei. Ar fi bine să vă ridice părul și să-l treacă prin parură...

Selina era obsedată de urechile ei, pe care le considera mari și urâte, dar îi răspunse, nu prea convinsă:

— Da, și se întinse să-și ia fusta.

— Și veți avea grijă de pantofi, domnișoară Bruce?

— Da, îmi voi cumpăra unii albi. Mulțumesc foarte mult, domnișoară Stebbings.

— Cu plăcere. Domnișoara Stebbings îi ținu Selinei jacheta costumului și o ajută să se îmbrace. Observă că Selina purta perlele bunicii ei, două șiraguri prinse cu o clamă cu safire și diamante. Observă și că inelul de logodnă era o uriașă stea de safir înconjurată de perle și diamante. Ar fi dorit să comenteze, dar nu dorea să pară curioasă sau vulgară. Așa că, într-o tăcere demnă, o urmări pe Selina cum își pune mănușile, apoi îi ținu perdeaua de brocart care proteja camera de probă și o conduse afară.

— La revedere, domnișoară Bruce. A fost o adevărată plăcere.

— Mulțumesc. La revedere, domnișoară Stebbings.

Coborî cu liftul, trecu prin diferite raioane și ajunse în sfârșit la ușa turnantă și afară, pe stradă. După magazinul supraîncălzit, ziua de martie părea răcoroasă. Cerul era albastru, punctat de nori mici, albi și, pe când Selina se îndrepta spre marginea trotuarului să cheme un taxi, vântul îi aruncă părul peste față, îi ridică fusta și îi băgă praf în ochi.

— Încotro? o întrebă șoferul, un tânăr cu o șapcă de sportiv. Arăta de parcă, în timpul liber, ar fi participat la cursele de ogari.

— La Bradley, vă rog.

— Imediat!

Taxiul mirosea a dezinfectant și a fum stătut de țigară. Selina își șterse praful din ochi, apoi lăsă geamul jos. În parc creșteau margarete, o fetiță călărea pe un cal murg și toți copacii erau verzi, frunzele încă nepătate de praful și smogul din oraș. Nu era o zi de stat în Londra. Era o zi de mers la țară, de urcat dealuri, de alergat înspre mare. Străzile și trotuarele erau pline de traficul orei de vârf, de oameni de afaceri, de doamne ieșite la cumpărături, dactilografe, beatnici și indieni, și îndrăgostiți ținându-se de mână, râzând fericiți. O femeie vindea violete dintr-un vas aflat pe jos, și chiar și o epavă bătrână care se fâțâia pe lângă șanț, între două pancarte de carton, purta o margaretă în buzunarul costumului jerpelit.

Taxiul intră pe strada Bradley și se opri în fața hotelului. Portarul îi deschise ușa, lăsând-o pe Selina să iasă din taxi. O știa pentru că o cunoscuse pe bunica ei, bătrâna doamnă Bruce. De când era mică, Selina venea la

Bradley pentru dejun împreună cu bunica ei. Acum doamna Bruce murise, iar Selina sosise singură, dar portarul o recunoscuse și îi spunea pe nume.

— Bună dimineața, domnișoară Bruce.

— Bună dimineața. Își deschise poșeta să scoată niște mărunțiș.

— Este o zi minunată.

— Cam vântoasă. Plăti șoferul. Îi mulțumi și se întoarse spre ușă. Domnul Ackland a venit deja?

— Da, acum cinci minute.

— Of, am întârziat!

— Nu strică dacă-i lași să te aștepte.

Îi deschise ușa și Selina intră în holul cald și elegant al hotelului. Mirosea a țigări de foi, a mâncare caldă, delicioasă, a flori și a parfum. Grupuri mici de oameni eleganți se învârteau prin hol și Selina se simți neglijentă și prost îmbrăcată. Era pe punctul de a se îndrepta spre toaletă când un bărbat care stătea la bar o zări, se ridică și se îndreptă spre ea. Era înalt și arăta bine, avea în jur de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum gri închis, cu o cămașă cu dungi discrete și cravată asortată. Figura lui era neridată, bine construită, cu urechile lipite de cap, cu părul castaniu des și neted ajungând până la marginea gulerului. De-a latul vestei bine croite era atârnat lanțul de aur al unui ceas, și butonii și ceasul erau tot din aur. Arăta a ceea ce e era: un om prosper, îngrijit, de neam bun și puțin pompos.

Îi spuse:

— Selina.

Întrerupându-și brusc drumul spre toaletă, Selina se întoarse și-l văzu.

— Oh, Rodney...

Ezită. El o sărută și îi spuse:

— Ai întârziat.

— Știu, îmi pare rău. Traficul era foarte aglomerat.

Ochii lui, deși blânzi, îi dădeau a înțelege că arăta jalnic. Ea era pe punctul de a-i spune „Trebuie să mă duc să-mi pudrez nasul", când Rodney îi spuse:

— Du-te și pudrează-ți nasul. Asta i se păru enervant. Ezită o secundă, întrebându-se dacă era cazul să-i explice că tocmai se ducea spre toaletă când el o întrerupsese, dar se hotărî că nu merită oboseala. Îi zâmbi, iar Rodney îi zâmbi și el și, aparent înțelegându-se foarte bine, se despărțiră pentru moment.

Când se întoarse, cu părul ei castaniu strălucitor bine pieptănat, cu nasul pudrat, proaspăt rujată, el stătea pe o canapea mică, așteptând-o. În fața lui era o măsuță pe care erau sticla lui de martini și un pahar de vișinată pe care-l comandase pentru Selina. Ea se așeză lângă el. El îi spuse:

— Draga mea, înainte de a vorbi despre altceva trebuie să-ți spun că planurile noastre pentru după-amiaza asta sunt contramandate. Trebuie să mă întâlnesc cu un client important la ora două. Nu te superi, nu? Mă revanșez mâine.

Își făcură planul să viziteze noul apartament pe care-l închiriase Rodney și în care intenționau să-și înceapă viața de proaspăt-căsătoriți. Fusese zugrăvit de curând, și instalațiile de curent și canalizare erau gata și tot ce mai aveau de făcut era să măsoare și să aleagă carpetele și draperiile și să se decidă asupra culorilor.

Selina îi spuse că, bineînțeles, nu avea nimic împotrivă. Mâine era la fel de bine ca și astăzi. De fapt, era bucuroasă pentru cele douăzeci și patru de ore de grație

înainte de a fi obligată să aleagă culoarea covorului din living, mătăsurile și catifeaua pentru tapiserie.

Rodney zâmbi iar, încântat de aprobarea ei. Îi luă mâna, mișcă inelul de logodnă puțin, astfel încât safirul să stea chiar pe mijlocul degetului îngust și îi spuse:

— Și ce-ai făcut în dimineața aceasta?

Pentru o astfel de întrebare directă, Selina avea pregătit un răspuns romantic.

— Mi-am cumpărat rochia de mireasă.

— Scumpa mea! Era încântat. Unde te-ai dus?

Ea îi spuse.

— Pare cam lipsit de imaginație, știu, dar domnișoara Stebbings – este șefa raionului de rochii de seară, iar bunica întotdeauna se ducea acolo, și m-am gândit că ar fi bine să merg la o persoană cunoscută. Altfel aș fi fost în stare să fac o gafă și să cumpăr ceva groaznic.

— De ce?

— Ei, știi cum sunt eu în magazine: sunt în stare să mă convingă să cumpăr orice.

— Cum este rochia?

— Ei, este albă, un fel de alb crem cu o tentă de roz. Nu pot s-o descriu...

— Cu mâneci lungi?

— Sigur.

— Și este lungă sau scurtă?

— Lungă sau scurtă! Selina se întoarse și-l privi fix pe Rodney. Lungă sau scurtă? Sigur că este lungă! Oh, Rodney, crezi că ar fi trebuit să iau una scurtă? Nici nu m-am gândit să-mi iau o rochie scurtă de mireasă. Nici nu știam că există așa ceva.

— Dragă, nu te mai agita atât.

— Poate ar fi trebuit să aleg una scurtă. Va fi o ceremonie simplă și o rochie lungă va părea ridicolă, nu?

— Poți s-o schimbi.

— Nu mai pot. Acum o aranjează.

— Ei, atunci... Rodney încercă s-o calmeze. În cazul acesta, nu contează.

— Și nu crezi că voi arăta ca o proastă?

— Sunt sigur că nu.

— Este foarte drăguță. Cu adevărat.

— Sunt sigur că așa e. Și acum am niște vești pentru tine. Am discutat cu domnul Arthurstone și el a fost de acord să fie martor.

— Oh!

Domnul Arthurstone era partenerul senior al lui Rodney, un celibatar mai în vârstă, foarte conservator. Suferea de artrită la genunchi și gândul de a fi dusă la altar – susținându-l, în loc să fie susținută de domnul Arthurstone – era înfricoșător.

Rodney continuă, înălțând sprâncenele.

— Dragă, ai putea să pari mai încântată.

— Ah, dar sunt. Este așa de amabil din partea lui că a acceptat. Dar în realitate chiar am nevoie de un martor? Nu putem merge doar noi doi la biserică, să ne îndreptăm împreună spre altar și să ne căsătorească?

— Nu, asta chiar nu se poate.

— Dar abia îl cunosc pe domnul Arthurstone.

— Ba sigur îl cunoști. S-a ocupat ani de zile de afacerile bunicii tale.

— Nu este același lucru.

— Trebuie doar să mergi până la altar cu el. Trebuie să mergi cu cineva.

— Nu înțeleg de ce.

— Dragă, așa stau lucrurile. Și nu avem pe altcineva. Știi asta.

Și, desigur, Selina știa. Fără tată, fără bunic, fără unchi, fără frate. Nimeni. Doar domnul Arthurstone.

Oftă adânc.

— Da, cred că așa este.

Rodney o bătu ușor pe mână.

— Asta-i, iubita mea! Acum, am o surpriză pentru tine. Un cadou.

— Un cadou? Era intrigată. Era oare posibil ca și Rodney să fi fost afectat de veselia primăvăratecă a acestei strălucitoare zile de martie? Oare, venind să se întâlnească pentru prânz cu Selina fusese sedus de vreun butic frivol să-i cumpere un mic cadou care să aducă și puțin romantism în acea zi?

— Da? Unde este?

(În buzunarul lui? Cadourile scumpe sunt oferite în pachete mici.)

Rodney întinse mâna în spatele lui și luă un pachet legat cu o fundă și care, evident, conținea o carte.

— Poftim, spuse el.

Selina încercă să nu lase dezamăgirea să i se vadă pe față. Era o carte. Spera să fie cel puțin una nostimă.

— Ah, o carte!

Părea grea și speranța pe care o nutrise că o va amuza muri. Era probabil o carte instructivă, care te îndemna la gândire, referitoare la diversele probleme sociale. Sau era poate o carte de călătorii, cu mărturii despre obiceiurile unui oarecare trib din Africa. Rodney insista să-i îmbunătățească cunoștințele Selinei și îl supăra adânc faptul că ea părea să prefere revistele, cărțile ușoare și povestirile polițiste.

Era la fel și în celelalte domenii de cultură. Selina îndrăgea teatrul, dar nu suporta un test de anduranță de

patru ore cu doi oameni care locuiau în tomberoane de gunoi. Îi plăcea și baletul, dar prefera ca balerinele să poarte tu-tu-uri și să valseze pe muzica lui Ceaikovski, și preferințele ei muzicale nu includeau concertele de vioară care o făceau să-i scrâșnească dinții.

— Da, spuse Rodney. Am citit-o și eu, dar am fost așa de impresionat de ea încât ți-am cumpărat și ție un exemplar.

— Ce drăguț din partea ta. Cântări pachetul. Despre ce este vorba?

— Despre o insulă mediteraneană.

— Sună interesant.

— Cred că e un fel de autobiografie. Tipul ăsta s-a dus să trăiască acolo acum șase sau șapte ani. Și-a aranjat o casă, s-a împrietenit cu localnicii. Comentariul lui despre modul de viață al spaniolilor mi s-a părut foarte echilibrat, foarte sănătos. Îți va plăcea, Selina.

Selina răspunse:

— Da, sunt sigură că da, și lăsă pachetul pe canapea, în apropiere. Mulțumesc foarte mult, Rodney, că mi-ai cumpărat-o.

După ce mâncară, își luară rămas bun pe trotuar, stând unul în fața celuilalt, Rodney, cu pălăria aplecată în față și Selina cu noul pachet și cu părul răsfirat de vânt acoperindu-i fața.

El îi spuse:

— Ce ai de gând să faci după-amiază?

— Nu prea știu.

— De ce nu te duci până la Woollands să te hotărăști în legătură cu draperiile? Dacă ai reuși să iei niște modele le-am putea duce mâine la apartament.

— Da. Părea o idee bună. Este o idee bună.

El îi zâmbi încurajator. Selina îi zâmbi și ea. El îi spuse:

— Bine, atunci la revedere. Nu o sărută, pentru că erau pe stradă.

— La revedere, Rodney. Mulțumesc pentru prânz. Și pentru cadou, își aminti ea.

El făcu un gest cu mâna, dându-i a înțelege că nici prânzul, nici cadoul nu contau. Apoi, cu un ultim zâmbet, se întoarse și se îndepărtă de ea, folosindu-și umbrela ca pe un baston de promenadă, strecurându-se îndemânatic printre oamenii de pe trotuar. Ea aștepta, sperând ca el să se întoarcă să-i mai facă semn cu mâna, ceea ce nu se întâmplă.

Selina, singură, oftă. Ziua era caldă, mai caldă ca de obicei. Toți norii se împrăștiaseră, iar ea nu putea suporta ideea de a sta într-un magazin supraîncălzit, încercând să aleagă modele pentru draperii. Se îndreptă, fără vreun scop anume, înspre Piccadilly, traversă strada, punându-și viața în primejdie, și se întoarse în parc. Copacii erau în culmea frumuseții, iar iarba era proaspătă și verde, nu ofilită de asprimea iernii. Când pășea pe iarbă mirosea a proaspăt, ca o pajiște de vară. Erau stânjenei galbeni și roșii, și scaune sub copaci.

Se îndreptă spre un scaun și se așeză, rezemată de spetează, cu fața spre soare. În curând, pielea începu s-o furnice din cauza căldurii. Se ridică, își scoase jacheta, își suflecă mânecile puloverului și se gândi: aș putea merge la Woollands și mâine dimineață.

Un copil trecu pe o tricicletă, cu tatăl mergând în spate și cu un cățeluș. Fetița avea pantaloni roșii, o rochie albastră și o banderolă neagră în păr. Tatăl era destul de tânăr, îmbrăcat într-un pulover pe gât și cu o jachetă de tweed. Când fetița opri tricicleta și plecă pe iarbă să miroasă

stânjenei, el nu încercă s-o oprească, ci doar o urmări, ținând tricicleta ca să nu plece singură, zâmbind pe când fetița se apleca, arătându-și în întregime colanții roșii. Fetița spuse:

— Dar nu miros.

— Asta puteam să-ți spun și eu, replică tatăl ei.

— Dar de ce nu miros?

— Habar n-am.

— Credeam că toate florile miros.

— Majoritatea. Hai să mergem.

— Pot să le culeg.

— Eu nu le-aș culege.

— De ce nu?

— Paznicului parcului nu i-ar plăcea.

— De ce nu?

— Este o regulă.

— De ce?

— Păi ca să le poată vedea și alți oameni. Hai acum.

Fetița se întoarse, se urcă pe tricicletă și pedală de zor, cu tatăl ei în urmă.

Selina urmări această scenă, sfâșiată între plăcere și dorință. Toată viața participase activ sau nu la viețile și conversațiile altor familii, altor copii, altor părinți. Atitudinea unuia față de ceilalți cauza multiple speculații. Pe când era copil și era dusă în parc de Agnes, dădaca ei, stătuse întotdeauna deoparte de ceilalți, dorind să fie invitată să li se alăture, dar fiind prea timidă să le-o ceară. Oricum nu era prea des invitată. Hainele ei erau întotdeauna prea îngrijite, iar Agnes, care stătea și croșeta pe o bancă din apropiere, putea să pară foarte autoritară. Dacă i se părea că ar fi fost vreun pericol ca Selina să se joace împreună cu niște copii pe care doamna Bruce

i-ar fi considerat „nepotriviți", atunci Agnes și-ar fi lăsat andrelele deoparte și ar fi anunțat că e timpul să se întoarcă la Queen's Gate.

Acolo era o casă de femei – o mică lume a femeilor, condusă de doamna Bruce. Agnes, care-i fusese pe vremuri cameristă și doamna Hopkins, bucătăreasa, și Selina, erau toate supusele ei, iar bărbații, cu excepția domnul Arthurstone, avocatul bunicii sau, mai de curând, Rodney Ackland, care-l reprezenta pe domnul Arthurstone, rareori intrau în casă. Când intra unul – să repare o țeavă, să revopsească ceva sau să citească contorul – Selina era invariabil găsită în compania lui, punând întrebări. Era însurat? Avea copii? Cum îi chema pe copii? Unde plecau în concediu? Era unul dintre puținele lucruri care o determinau pe Agnes să se crucească.

— Ce ar putea spune bunica ta dacă te-ar auzi – dacă te-ar vedea cum îl ții pe om din treabă?

— Nu e adevărat. Uneori Selina putea fi încăpățânată.

— Și de ce vrei să vorbești cu el?

Ea nu putea răspunde pentru că nu înțelegea de ce era așa de important. Dar nimeni nu vorbea despre tatăl ei. Numele lui nu era pomenit niciodată. Selina nici nu știa numele lui pentru că doamna Bruce fusese mama mamei ei, și Selina luase numele ei.

Odată, indignată dintr-un oarecare motiv, întrebase direct:

— Vreau să știu unde este tata. Eu de ce nu am tată? Toată lumea are.

I se spusese cu răceală, dar destul de blând, că murise.

Selina era dusă cu regularitate la școala de duminică.

— Adică s-a dus în Rai?

Doamna Bruce trăsese cu forță de un nod din tapise-

ria la care lucra. Ideea Acelui Bărbat împreună cu îngerii i se părea greu de înghițit, dar disciplina ei religioasă era așa de puternică încât i se părea incorect să deziluzioneze copilul.

— Da, spusese ea.

— Ce i s-a întâmplat?

— A murit în război.

— Omorât? Cum a fost omorât? (Nu-și putea închipui nimic mai groaznic decât să fii călcat de un autobuz).

— N-am știut niciodată, Selina. Nu-ți putem spune. Acum... Doamna Bruce se uitase la ceas, dându-i de înțeles că discuția luase sfârșit. Du-te și spune-i lui Agnes că e timpul pentru plimbarea ta.

Agnes, când era provocată, se dovedea mai prevenitoare.

— Agnes, tatăl meu a murit.

— Da, spuse Agnes, știu.

— De cât timp?

— Din timpul războiului. Din 1945.

— Pe mine m-a văzut vreodată?

— Nu. A murit înainte să te naști tu.

Asta era descurajant.

— Dar tu l-ai văzut vreodată, Agnes?

— Da, răspunse Agnes, reluctantă. Când mama ta s-a logodit cu el.

— Cum îl chema?

— Ei nu, asta nu-ți pot spune. I-am promis bunicii tale. Ea nu vrea ca tu să știi.

— Era simpatic? Arăta bine? Ce culoare avea părul lui? Câți ani avea? Îți plăcea?

Agnes, care avea principii morale puternice, îi răspunsese doar la acele întrebări la care putea fi sinceră.

— Arăta foarte bine. Și acum cred că e destul. Hai gră-

bește-te, Selina, nu-ți mai târșâi picioarele; îți strici pantofii cei noi.

— Mi-ar plăcea să am un tată, spusese Selina și, mai târziu în acea după-amiază, urmărise un tată cu fiul său lansând un model de iaht pe Round Pond, apropiindu-se din ce în ce mai mult, sperând să audă ce vorbeau.

Găsise fotografia când avea cincisprezece ani. Era o miercuri tristă și umedă în Londra. Nu avea nimic de făcut. Agnes avea ziua ei liberă, doamna Hopkins își ținea picioarele artritice pe un scăunel și citea *People's Friend*. Bunica era la o partidă de bridge. Vocile în surdină și mirosul țigărilor scumpe se strecurau prin ușile de la sufragerie. Nimic de făcut! Selina, rătăcind fără odihnă, intră în dormitorul de oaspeți, se uită pe o fereastră, se strâmbă în oglinda triplă și tocmai se pregătea să iasă din cameră când observă cărțile din micul dulap dintre cele două paturi. Se gândi că ar putea găsi o carte pe care n-o mai citise și, cu această idee în minte, îngenunche între paturi și-și plimbă degetul peste titluri.

Se opri la *Rebecca*. O ediție veche, în copertă galbenă, din timpul războiului. O luă și o deschise și o fotografie căzu dintre pagini. Fotografia unui bărbat. Selina o ridică. Un bărbat în uniformă. Cu părul negru, cu o gropiță în bărbie, cu ochii strălucindu-i de râs, deși figura era serioasă. Era un militar, îmbrăcat în uniformă, cu un Sam Browne petrecut peste umăr.

Începu să bănuiască ceva. Undeva, în spatele figurii amuzate, era o ușoară asemănare cu figura Selinei. Duse fotografia la oglindă, încercând să găsească cât mai multe asemănări în construcția feței, în felul în care creștea

părul, în bărbia pătrată. Nu prea avea pe ce să se bazeze. El era foarte frumos, iar Selina era insipidă. Urechile lui erau lipite de cap, iar ale Selinei ieșeau în afară ca niște toarte de ceașcă. Întoarse fotografia. Pe spate era scris:

Pentru Harriet, iubita mea,
de la G.

și două cruci pentru sărutări.

Harriet fusese numele mamei ei, și Selina își dădu seama că aceea era fotografia tatălui ei.

Nu spuse nimănui despre ea. Strecură *Rebecca* înapoi în dulap și duse fotografia în camera ei. După aceea, o luă peste tot cu ea, învelită într-o hârtie subțire, ca să nu se murdărească. Simțea acum că avea cel puțin o rădăcină, chiar dacă era slabă, dar asta nu-i acoperea necesitățile, iar ea urmărea în continuare alte familii și asculta conversațiile celorlalți...

Vocea unui copil îi întrerupse șirul gândurilor. Selina visase la soare. Acum, trează, începu să perceapă infinitul zgomot al traficului de pe Piccadilly, sirenele mașinilor și vorbăria ascuțită a unei fetițe. Cealaltă fetiță pe tricicletă și tatăl ei dispăruseră de mult. Alți oameni le luaseră locul și un cuplu de îndrăgostiți, îmbrățișați și nepăsători la ceea ce se petrecea în jurul lor, stătea la doar câțiva metri de Selina.

Scaunul de lemn era inconfortabil. Selina își schimbă ușor poziția, iar pachetul pe care i-l dăruise Rodney îi alunecă din brațe jos, pe iarbă. Se aplecă și-l ridică și, fără să se gândească, începu să-l desfacă. Supracoperta strălucitoare a cărții era albă, iar titlul era scris cu roșu:

Fiesta la Cala Fuerte
De George Dyer

Selina se încruntă. Cartea părea foarte grea. Îi răsfoi paginile, apoi o închise, de parcă ar fi terminat s-o citească, ținând-o cu spatele întors pe genunchi.

Figura o izbi, ca un nume apărut brusc într-o coloană a unui ziar. Era o fotografie obișnuită, menită să umple coperta din spate a cărții. George Dyer. Purta o cămașă albă, cu gulerul desfăcut, iar pielea lui, prin contrast, era aproape neagră. Figura era ridată, dungile se întindeau din colțurile ochilor și coborau de la nas la gură.

Însă era aceeași figură. Nu se schimbase prea mult. Gropița era la locul ei, pe bărbie. Urechile plate, lumina din ochi, de parcă și fotograful ar fi împărtășit o glumă deocheată.

George Dyer. Autorul. Bărbatul trăia pe o insulă din Mediterana și scria foarte sobru și corect despre nativi. Acesta era numele lui. George Dyer. Selina își luă geanta, scoase fotografia tatălui ei din ea și, cu mâinile tremurânde, ținu cele două fotografii una lângă cealaltă.

George Dyer. Și publicase o carte. Și trăia.

2

Luă un taxi până la Queen's Gate, alergă pe scări în sus, intră în apartament și o strigă pe Agnes.

— Sunt aici, în bucătărie, îi răspunse Agnes.

Făcea ceai. Când Selina intră pe ușă, Agnes, amestecând ceaiul, privi în sus. Era o femeie micuță, fără vârstă, cu o expresie ușor amară, efect al tragediilor vieții, pentru că avea cea mai bună inimă din lume și nu suporta să audă despre supărări și nenorociri pe care nu putea să le ostoiască. „Bieții algerieni", spunea ea, punându-și pălăria și ducându-se la poștă să trimită un cec pentru o sumă în general mai mare decât își permitea și, în timpul „Campaniei pentru cei flămânzi" nu mâncase la prânz șapte zile în șir, suferind apoi amarnic de oboseală și indigestie.

Chiria apartamentului din Queen's Gate fusese deja plătită și, când Rodney și Selina se vor căsători și se vor muta în noul apartament, Agnes urma să meargă cu ei. Durase un timp s-o convingă. Desigur, Selina n-ar fi dorit ca bătrâna Agnes să i se încurce printre picioare... sigur ar fi dorit să înceapă de una singură. Selina reușise s-o asigure pe Agnes că nici nu se gândise la așa ceva. Ei bine, atunci, domnul Ackland, comentase Agnes, ar fi

fost ca și cum ar fi locuit cu soacră-sa! Rodney, îndemnat de Selina, discutase cu Agnes. Apoi le spusese că nu dorea să se mute, era prea bătrână pentru asta, așa că o duseseră să vadă noul apartament, iar ea fusese încântată, așa cum își închipuiseră și ei, de strălucirea și comoditatea lui, de bucătăria în stil american, însorită, și de o cameră care urma să fie doar a ei, cu vedere spre parc. La urma urmei, își spusese ea, se ducea cu ei ca să-i ajute. Se ducea să muncească. Și cu timpul, fără îndoială, va fi iar dădacă, cu o cameră de copii, o altă generație, idee care-i stârnea instinctele materne latente.

Acum îi spuse:

— Te-ai întors mai devreme. Credeam că trebuie să te duci să măsori podelele. Selina rămase în ușă, roșie în obraji după ce urcase scările, cu ochii albaștri strălucindu-i. S-a întâmplat ceva, dragă?

Selina avansă și puse o carte pe masa dintre ele. Îi spuse, privind-o pe Agnes fix în ochi:

— L-ai mai văzut pe bărbatul acesta până acum?

Agnes, alarmată, se uită încet în jos, înspre cartea de pe masă. Reacția ei fu și mai satisfăcătoare. Oftă, scăpă linguriță și se așeză repede pe un scaun vopsit în albastru. Selina aștepta să-și ducă mâna la inimă. Se aplecă peste masă:

— L-ai mai văzut, Agnes?

— Of, spuse Agnes. Ce m-ai speriat!

Selina era nemiloasă.

— L-ai mai văzut, nu-i așa?

— Oh, Selina.. unde... Cum ai știut... Când ai... Nu era capabilă să formuleze o întrebare simplă. Selina își trase un scaun și se așeză la masă, în fața ei.

— Este tatăl meu, nu-i așa? Agnes părea gata să plân-

gă. Așa îl cheamă? George Dyer? Acesta era numele tatălui meu?

Agnes reuși să-și revină.

— Nu, îi răspunse. Nu, nu era.

Selina o privi supărată.

— Ei, atunci cum îl chema?

— Gerry... Dawson.

— Gerry Dawson. G.D. Aceleași inițiale. Aceeași figură. Este evident un pseudonim.

— Dar, Selina... tatăl tău a fost ucis.

— Când?

— Chiar după D-Day.* Chiar după invazia Franței.

— Și de unde știți că a fost ucis? A fost omorât în fața unor martori? A murit în brațele cuiva? *Știm* sigur că a murit?

Agnes își umezi buzele cu limba.

— A fost dat dispărut. Probabil mort.

Speranța îi reveni.

— Înseamnă că *nu știm.*

— Am așteptat trei ani, după care am presupus că a murit. Au anunțat-o pe bunica ta pentru că Harriet... ei bine, știi tu. A murit când te-a născut.

— Tatăl meu nu avea familie?

— Nimeni despre care să fi aflat. Acesta a fost unul dintre lucrurile cu care bunica ta nu a fost de acord. Spunea că îi lipsesc rădăcinile. Harriet l-a întâlnit la o petrecere; nimeni nu i-a prezentat, așa cum i-ar fi plăcut bunicii tale.

---

[1] D-Day = Ziua debarcării forțelor aliate în Franța.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Agnes, era război! Dura deja de cinci ani. Nu observase și bunica?

— Ei, poate, dar ea avea principiile ei de care se agăța. Nu e nimic rău în asta.

— Dar nu conta. Mama se îndrăgostise de el.

— Nebunește, spuse Agnes.

— Și s-au căsătorit.

— Fără acordul doamnei Bruce.

— Și a iertat-o pe Harriet?

— Oh, da, nu era ranchiunoasă. Și, oricum, Harriet s-a întors să locuiască aici. Știi, tatăl tău fusese trimis... în zilele acelea se numea „undeva în Anglia". Dar apoi a fost trimis în Franța... în D-Day-plus doi. A fost omorât puțin după aceea. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Deci au fost căsătoriți...

— Trei săptămâni. Agnes înghiți în sec. A fost ca o lună de miere și au stat o vreme împreună.

— Și mama era însărcinată, spuse Selina. Agnes o privi șocată. Nu se aștepta ca Selina să cunoască asemenea cuvinte, nici să cunoască asemenea lucruri.

— Ei, da. Figura de pe copertă îi atrase atenția și netezi ușor cartea, privind lumina poznașă din ochii întunecați. Întunecați, așa fuseseră. Gerry Dawson. Chiar era Gerry Dawson? Semăna mult cu el, într-adevăr, sau cel puțin arăta așa cum ar fi trebuit să arate dacă nu ar fi fost omorât, chiar așa, tânăr și frumos.

Îi reveneau tot felul de amintiri și nu toate erau urâte. El îi dăduse lui Harriet o strălucire și o vitalitate pe care Agnes nu știa că le posedă. Cu Agnes flirtase ușor și îi strecurase câte o bancnotă de o liră atunci când nu se uita nimeni. Un pic de amuzament într-o viață complet anostă. Un suflu masculin într-o casă plină de femei. Doar doamna Bruce rezistase farmecului lui.

— Este un risipitor, declarase ea. Se vede. Cine este? Ce este? Scoate-i uniforma și rămâi doar cu un derbedeu frumușel. Fără nici un simț al responsabilității. Fără vreun plan pentru viitor. Ce fel de viață îi poate oferi lui Harriet?

Desigur, era vorba și de gelozie. Ei îi plăcuse să-i comande pe ceilalți, să-i țină din scurt, să calculeze banii pe care-i cheltuiau. Ea dorise să-i aleagă ea însăși un soț lui Harriet. Dar Gerry Dawson, cu farmecul lui, avusese o personalitate și o tărie de caracter asemănătoare cu ale ei și câștigase bătălia.

Mai târziu, după ce murise, după ce Harriet, care nu mai dorise să trăiască, murise și ea, doamna Bruce îi spusese lui Agnes, „Voi schimba numele copilului în Bruce. Am și vorbit cu domnul Arthurstone. Pare cel mai simplu lucru."

Agnes nu fusese de acord. Dar nu fusese niciodată nevoie să fie de acord cu doamna Bruce. „Da, doamnă", îi spusese.

„Și, Agnes, aș prefera ca ea să crească fără să știe cine a fost tatăl ei. Nu-i va face nici un bine și o poate face să se simtă foarte nesigură. Am încredere în tine, Agnes, că nu mă vei trăda." Ținea copilul pe genunchi, își ridicase ochii și cele două femei se priviseră peste capul copilului.

După o mică pauză, Agnes spusese iar „Da, doamnă", și fusese răsplătită cu un zâmbet scurt, rece. Doamna Bruce o ridicase pe Selina și i-o pusese lui Agnes în brațe. „Mă simt mult mai fericită acum", spusese ea. „Mulțumesc, Agnes."

Selina spuse:

— Crezi că e tatăl meu, nu?

— Nu știu sigur, Selina.

— De ce nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă?

— I-am promis bunicii tale, iar acum nu mi-am respectat promisiunea.

— N-ai avut de ales.

Un gând o izbi pe Agnes.

— De unde știai cum arată?

— Am găsit demult o fotografie. Nu v-am spus niciuneia.

— Să nu faci nimic – nimic. Vocea lui Agnes tremura doar gândindu-se

— L-aș putea găsi, spuse Selina.

— Și cu ce te-ar ajuta? Chiar dacă este tatăl tău?

— Știu că este tatăl meu. Știu că este. Toate îmi arată asta. Tot ce mi-ai spus...

— Chiar dacă este, de ce nu s-a întors la Harriet după război?

— Cum am putea ști? Poate era rănit, poate era amnezic. S-a mai întâmplat. Agnes tăcea. Poate îi era frică de bunica...

— Nu, spuse Agnes. Asta n-ar fi contat. Nu pentru domnul Dawson.

— Ar fi vrut să știe că are o fiică. Că mă are pe mine. Și eu aș fi vrut să-l cunosc. Aș vrea să știu cum arată și cum vorbește și cum gândește și ce face. Vreau să știu că aparțin cuiva. Tu nu știi cum e asta, să nu fi aparținut niciodată nimănui.

Dar Agnes o înțelegea, pentru că întotdeauna simțise această dorință a Selinei. Ezită, apoi făcu singura sugestie de care era în stare.

— De ce nu discuți cu domnul Ackland?

*

Biroul editorului era chiar în vârful clădirii, la capătul unei călătorii nesigure cu mici lifturi tremurătoare, palier scurte și înguste și iar scări. Cu respirația tăiată și simțind că era pe punctul de a ieși pe acoperiș, Selina ajunse în fața unei uși pe care scria „D. A. G. Rutland".

Bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, se auzi doar zgomotul unei mașini de scris. Selina deschise ușa și se uită înăuntru. Fata care bătea la mașină o privi, se opri o clipă și spuse:

— Da?

— Aș vrea să-l văd pe domnul Rutland.

— Aveți programare?

— Am sunat azi-dimineață la telefon. Sunt domnișoara Bruce. Mi-a spus că dacă vin pe la zece și jumătate... Privi ceasul. Era zece și douăzeci. Secretara spuse:

— Ei, e cu cineva acum. Mai bine ați lua loc și ați aștepta.

Continuă să bată. Selina intră în cameră, închise ușa și se așeză pe un scaun mic, incomod. Din biroul interior se auzea murmurul unor voci masculine. După vreo douăzeci de minute, murmurul deveni mai animat, se auzi un scaun împins în spate și un bărbat ieși, trăgându-și haina pe el și scăpând un dosar.

— Vai, ce neatent sunt... Se aplecă să-l ridice. Mulțumesc, domnule Rutland pentru tot...

— N-aveți de ce; reveniți când aveți idei mai bune pentru final.

— Da, sigur.

Își luară rămas-bun. Editorul dădu să se întoarcă în birou, iar Selina se ridică și-l chemă. El se întoarse și o privi.

— Da? Era mai în vârstă decât își închipuise, foarte chel, cu niște ochelari care alunecaseră în jos pe nas. Se uita acum peste ei ca un profesor de modă veche.

— Cred... cred că aveam o întâlnire.

— Da?

— Da. Sunt Selina Bruce. Am sunat azi-dimineață.

— Sunt foarte ocupat...

— Nu durează mai mult de cinci minute.

— Sunteți scriitoare?

— Nu, nu e vorba despre asta. Aș vrea doar să mă ajutați... să-mi răspundeți la câteva întrebări.

El oftă.

— Ei, bine.

Se dădu la o parte și o lăsă pe Selina să intre în birou. Pe jos era un covor roșu aprins în fața unui birou cam ponosit, și rafturi întregi pline cu cărți, și cărți și manuscrise înșirate pe mese, pe scaune și chiar pe podea.

El nu-și ceru scuze. Era evident că nu găsea nici un motiv pentru acestea... și chiar nici nu exista. Îi oferi Selinei un scaun și se tolăni în spatele biroului. Înainte chiar ca el să se așeze, Selina începu să-i explice.

— Domnule Rutland, îmi pare rău că vă deranjez și vă promit că nu vă voi răpi mai mult timp decât este necesar. Este vorba despre cartea pe care ați publicat-o, *Fiesta la Cala Fuerte*.

— Ah, da. George Dyer.

— Da. Știți cumva ceva despre el?

Această întrebare neașteptată fu întâmpinată cu o tăcere enervată și cu o privire chiar și mai enervată aruncată de domnul Rutland peste ochelari.

— De ce? spuse domnul Rutland într-un târziu. Dumneavoastră știți?

— Da. Cel puțin așa cred. El a fost... un prieten al bunicii mele. Ea a murit acum șase săptămâni, iar eu... am vrut să-l anunț într-un fel.

— Îi pot trimite o scrisoare din partea dumneavoastră.

Selina respiră adânc și porni iar atacul.

— Știți multe despre el?

— Cred că tot cât dumneavoastră. Presupun că i-ați citit cartea.

— Adică... nu l-ați întâlnit niciodată?

— Nu, spuse domnul Rutland. Nu l-am întâlnit. Trăiește la Cala Fuerte, pe insula San Antonio. Cred că e acolo de vreo șase sau șapte ani.

— Și nu a venit niciodată la Londra? Nici pentru publicarea cărții? Domnul Rutland își scutură capul chel, astfel încât lumina de la fereastră îi luci pe chelie. Știți cumva... dacă este însurat?

— Pe atunci nu era. Acum ar putea fi.

— Și câți ani are?

— Habar n-am. Începea să pară puțin nerăbdător. Scumpă doamnă, mă cam faci să-mi pierd timpul.

— Știu. Îmi pare rău. Credeam că mă puteți ajuta. Mă gândeam că a fost în Londra de curând și l-ați văzut.

— Nu, îmi pare rău. Hotărât, domnul Rutland se ridică, dându-i a înțelege că interviul se terminase. Selina se ridică și ea, iar el se duse la ușă și i-o deschise. Dar dacă doriți să corespondați cu el am fi încântați să vă expediem corespondența domnului Dyer.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul.

— Nu-i nimic. La revedere.

— La revedere.

Dar, pe când ieșea pe ușă și traversa cu aer jalnic biroul secretarei, inima domnului Rutland se înmuie. Se încruntă, își scoase ochelarii și o strigă:

— Domnișoară Bruce.

Selina se întoarse.

— Îi expediem toate scrisorile la Yacht Club în San Antonio, dar casa lui se numește Casa Barco, Cala Fuerte. Ați economisi timp dacă i-ați scrie direct. Și, dacă îi scrieți, amintiți-i că încă aștept rezumatul celei de-a doua cărți. I-am scris o duzină de scrisori, dar se pare că are o aversiune înnăscută să răspundă.

Selina zâmbi și editorul fu uimit de schimbarea produsă brusc în înfățișarea ei. Îi spuse:

— Vă mulțumesc. Vă sunt recunoscătoare.

— Nu aveți de ce, spuse domnul Rutland.

Apartamentul gol nu era locul cel mai potrivit pentru o discuție de o asemenea importanță, dar altul nu exista.

Selina îi tăie scurt observațiile lui Rodney referitoare la avantajele relative ale carpetelor simple și cu model și îi spuse:

— Rodney, trebuie să discutăm.

Întrerupt brusc, el o privi ușor deranjat. Se gândise tot timpul prânzului și în excursia ulterioară cu taxiul că Selina nu părea în apele ei. Nu mâncase aproape nimic și păruse neatentă și preocupată de altceva. Mai mult, purta o bluză care nu părea să se asorteze cu taiorul și descoperise că i se duseseră niște fire la un ciorap. Selina era de obicei foarte îngrijită și aranjată ca o pisică siameză și aceste mici neatenții îl tulburaseră.

Spuse:

— S-a întâmplat ceva?

Selina încercă să-l privească în ochi, să respire adânc și să se calmeze, dar inima îi bătea ca un baros și stomacul i se urcase în gât.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, trebuie doar să-ți spun ceva.

El se încruntă.

— Nu poate aștepta până diseară? Asta e singura șansă pe care o avem ca să măsurăm...

— Of, Rodney, ajută-mă te rog și fii atent.

El ezită, apoi, cu o expresie resemnată, lăsă jos cartea cu mostre de tapiserie, își strânse ruleta și o băgă în buzunar.

— Ei bine? Te ascult.

Selina își linse buzele. Apartamentul gol o enerva. Vocile lor aveau ecou și nu era mobilă, nici un ornament cu care să se joace, nici o perniță pe care s-o țină în brațe. Se simțea de parcă ar fi fost pe o scenă goală, fără decor și fără text, și uitase replicile.

Respiră adânc și spuse:

— E vorba despre tatăl meu.

Expresia lui Rodney se schimbă imperceptibil. Era un avocat bun și îi plăcea să joace pocher. Știa totul despre Gerry Dawson, pentru că doamna Bruce și domnul Arthurstone îl informaseră de mult. Și mai aflase că Selina nu știa nimic despre tatăl ei. Și mai știa și că el nu avea de gând să-i spună nimic.

— Ce e cu tatăl tău? o întrebă el, blând.

— Ei bine... cred că trăiește.

Ușurat, Rodney își scoase mâinile din buzunare și râse, neîncrezător.

— Selina...

— Nu, nu spune nimic. Nu spune că e mort. Ascultă-mă doar o clipă. Mai știi cartea pe care mi-ai dăruit-o ieri? *Fiesta la Cala Fuerte*. Știi că avea pe copertă fotografia autorului, George Dyer?

Rodney încuviință.

— Ei bine... seamănă foarte mult cu tata.

Rodney digeră informația, apoi spuse:

— De unde știi cum arăta tatăl tău?

— Știu, pentru că am găsit o fotografie a lui, demult, într-o carte. Și cred că e aceeași persoană.

— Vrei să spui că George Dyer este.. Se opri exact la timp.

— Gerry Dawson, sfârși Selina, triumfătoare, în locul lui.

Rodney începu să simtă cum îi zboară pământul de sub picioare.

— De unde știi cum îl chema? Nu trebuia să-i știi numele.

— Agnes mi l-a spus ieri.

— Dar nu e treaba lui Agnes...

— Of, Rodney, încearcă să înțelegi! Nu poți da vina pe ea. Am luat-o prin surprindere. Am pus fotografia lui George Dyer chiar *așa*, pe masă, chiar în fața ei, iar ea aproape a leșinat.

— Selina, îți dai seama că tatăl tău este mort?

— Dar, Rodney, de fapt, a fost dat dispărut. Dispărut, posibil mort. S-ar fi putut întâmpla orice.

— Atunci de ce nu s-a întors după război?

— Poate era bolnav. Poate își pierduse memoria. Poate aflase că mama a murit.

— Și ce a făcut în tot acest timp?

— Nu știu. Dar în ultimii șase ani a trăit în San Antonio. Își dădu seama că Rodney avea de gând s-o întrebe de unde aflase și adăugă repede. Scrie totul în cartea asta, pentru că nu dorea să afle că fusese la domnul Rutland.

— Ai fotografia tatălui tău la tine?

— N-am adus cartea.

— Nu aceea. Cealaltă.

Selina ezită.

— Da. O am.

— Vreau s-o văd și eu.

— Și... mi-o dai înapoi?

O șoaptă iritare se strecură în vocea lui Rodney.

— Scumpa mea, drept cine mă iei?

Ei îi fu imediat rușine, pentru că Rodney nu s-ar fi coborât niciodată la așa ceva. Căută în geantă, scoase prețioasa fotografie și i-o înmână lui Rodney. El o duse la fereastră, la lumină, iar Selina îl urmă.

— Poate nu-ți amintești fotografia de pe copertă, dar este aceeași persoană, pot să jur. Totul seamănă. Gropița din bărbie. Și ochii... și felul în care stau urechile.

— Ce a spus Agnes?

— N-a vrut să spună direct, dar sunt sigură că și-a dat seama că este tatăl meu.

Rodney nu răspunse. Se încruntă; fotografia îl neliniștea. Exista posibilitatea de a o pierde pe Selina. Un om foarte onest, Rodney nu-și permisese niciodată să-și închipuie că o iubea, dar ea devenise, aproape fără să-și dea seama, o parte plăcută a vieții lui. Aspectul ei, cu părul castaniu deschis, mătăsos și cu ochii albaștri-safir, o găsea încântătoare și, deși interesele ei nu erau poate la fel de ezoterice ca ale lui, ea arăta o dorință fermecătoare de a ști cât mai mult.

Apoi era problema afacerilor. De la moartea bunicii sale, Selina era o fată destul de înstărită, un fruct copt, gata să cadă în mâinile unui bărbat lipsit de scrupule. În acel moment, Rodney și domnul Arthurstone se ocupau împreună de averea ei, dar peste șase luni Selina va îm-

plini douăzeci și unu de ani și, după aceea, deciziile îi vor aparține. Gândul de a scăpa toți acei bani din mână îl făcea să se cutremure.

Se uită în jos, peste umăr, și întâlni privirea Selinei. Nu mai cunoscuse vreo fată cu astfel de ochi. Ca reclamele la detergent. Mirosea slab a lămâi proaspete... verbină. Din trecut i se părea că aude vocea doamnei Bruce și câteva dintre lucrurile aspre pe care le spusese despre Gerry Dawson. *Hoinar* era cuvântul care i se întipărise cel mai bine în minte. Se mai gândi și la alte epitete. Irresponsabil. De neîncredere. Financiar instabil.

Ținu fotografia de un colț și o lovi de palma mâinii stângi. Vorbi, în cele din urmă, simțind nevoia să dea vina pe cineva pentru situația în care ajunsese.

— Sigur, este vina bunicii tale. N-ar fi trebuit să-ți ascundă totul despre tatăl tău. Plasa asta de secrete, să nu-ți spună nici măcar numele lui... a fost o greșeală de neînchipuit.

— De ce? întrebă Selina, interesată.

— Pentru că ți-a creat o obsesie în legătură cu el! țipă Rodney la ea. Selina îl privi fix, evident rănită profund, cu gura deschisă ușor, ca un copil speriat. Rodney continuă, nemilos.

— Ai o obsesie despre tați și familii și, în general, despre viața de familie. Faptul că ai găsit această fotografie și ai ținut-o ascunsă – este un simptom tipic.

— Vorbești de parcă ar fi fost vorba despre pojar.

— Vreau să te fac să înțelegi că ai un complex legat de tatăl tău mort.

— Poate nu este mort, spuse Selina. Și, dacă am un complex legat de el, tocmai ai admis că nu este vina mea. Ce este greșit în a avea un complex? Nu este ca și cum ai fi sașiu sau ai avea un ochi de sticlă. Nu se vede.

— Selina, nu este de glumă.

— Nici nu cred că este de glumă.

Îl privea cu ochii strălucitori. Se certau. Nu se mai certaseră până atunci și acum nu era desigur momentul să înceapă. Îi spuse, repede:

— Dragă, îmi pare rău, și se aplecă să o sărute, dar ea întoarse fața și el o sărută pe obraz. Nu îți dai seama, mă gândesc doar la tine. Nu vreau să fugi după un bărbat prin toată lumea și apoi să descoperi că ai făcut o mare greșeală.

— Dar să presupunem, spuse Selina, doar să presupunem că *este* chiar tatăl meu. În viață, trăind în San Antonio. Scriind cărți, plimbându-se cu iahtul și împrietenindu-se cu spaniolii de acolo. Doar ai vrea să-l cunosc, nu? Ai vrea și tu să ai un socru adevărat.

Era ultimul lucru pe care-l dorea Rodney. Spuse blând:

— Nu trebuie să ne gândim doar la noi. Trebuie să ne gândim și la el, de asemenea – George Dyer – fie că este sau nu tatăl tău.

— Nu înțeleg.

— Până acum, în toți acești ani, a reușit să-și facă o viață a lui. O viață pe care și-a ales-o de bunăvoie. Dacă și-ar fi dorit o familie și o nevastă și copii... fii și fiice... ar fi avut până acum...

— Vrei să spui că nu are nevoie de mine? Că nu ar vrea să merg să-l caut?

Rodney era șocat.

— Doar nu te gândești la așa ceva?

— Este foarte important pentru mine. Ar trebui să mergem până acolo.

— Să mergem?

— Aș vrea să vii cu mine. Te rog.

— Nici nu se pune problema. Și eu, oricum, trebuie să merg la Bournemouth, ți-am mai spus, și voi lipsi trei sau patru zile.

— Doamna Westman nu poate să aștepte?

— Sigur că nu poate.

— Aș vrea mult să vii cu mine. Ajută-mă, te rog, Rodney.

Dar Rodney o înțelese greșit. Credea că ea dorea să fie ajutată într-un sens practic. Ajută-mă să-mi cumpăr un bilet de avion, ajută-mă să mă urc în avionul care trebuie, ajută-mă să trec de vamă, ajută-mă să găsesc un taxi și un hamal. Ea nu călătorise niciodată așa departe în viața ei, iar el era sigur că acum nici măcar nu va încerca.

Îi zâmbi, o luă de mâini și-i spuse calm:

— Ei acum, de ce te grăbești așa? Ai răbdare. Știu că ți se pare grozav să afli brusc că tatăl tău ar putea fi în viață. Îmi dau și eu seama că întotdeauna a existat un gol în viața ta. Speram că voi fi eu capabil să-l umplu.

Suna foarte nobil. Selina îi răspunse:

— Nu este vorba despre asta, Rodney...

— Dar nu înțelegi că nu știm nimic despre George Dyer. Nu este vorba despre asta, Rodney...

— Dar nu înțelegi că nu știm nimic despre George Dyer. N-ar trebui să facem câteva investigații discrete înainte de a întreprinde ceva ce am putea regreta mai târziu? Vorbea ca un avocat.

— Eu m-am născut după ce el a fost dat dispărut. Nici măcar nu știe că exist.

— Exact! Rodney încercă un ton mai sever. Știi, Selina, există o veche zicală care e foarte adevărată: să nu trezești niciodată tigrul adormit.

— Nu mă gândesc la el ca la un tigru. Mă gândesc doar că poate trăiește și că este persoana care mi-a lipsit cel mai mult în viață.

Rodney oscila între supărare și furie.

— Vorbești ca un copil.

— Este o monedă. O monedă are două fețe, cap și pajură. Și eu am două fețe. Fața Bruce și fața Dawson. Selina Dawson. Așa mă cheamă în realitate. Asta sunt în realitate. Îi zâmbi lui Rodney și el se gândi, în supărarea lui, că nu o mai văzuse zâmbind așa. O iubești pe Selina Dawson la fel de mult ca pe Selina Bruce? El încă ținea în mână fotografia tatălui ei. Ea i-o luă și se duse s-o pună la loc în geantă.

Rodney îi răspunse, cam târziu:

— Da, sigur că da.

Selina își închise geanta și o lăsă jos.

— Și acum, spuse ea, netezindu-și fruntea ca și cum s-ar fi pregătit să înceapă să recite, hai să măsurăm podeaua.

3

În lumina palidă a zorilor, aeroportul din Barcelona era scăldat în băltoace de la furtuna care urmărise avionul peste Pirinei. Sufla un vânt subțire, dinspre munți, oficialii aeroportului miroseau a usturoi, iar în sala de așteptare băncile și scaunele erau pline de oameni adormiți, acoperiți cu haine și pături, cu cearcăne la ochi și nebărbieriți de atâtea ore de așteptare. Fusese o noapte foarte rea. Zborurile de la Roma și Palma fuseseră anulate. Zborurile de la Madrid aveau întârzieri.

Selina, încă ametită de zbor, intră pe ușa de sticlă a aeroportului și se întrebă ce va face în continuare. Avea un bilet până în San Antonio, dar îi mai trebuia o viză. La ghișeu, un vameș obosit cântărea niște bagaje, iar ea se duse și se așeză plină de speranță în fața lui și, până la urmă, el privi în sus, iar ea îi spuse:

— Vorbiți englezește?

— *Sí.*

— Am un bilet pentru San Antonio.

El întinse mâna după bilet, rupse o pagină, îi făcu un tichet de trecere, îl puse înapoi în bilet și i-l înapoie.

— Mulțumesc. La ce oră pleacă avionul?

— La șapte și jumătate.

— Și bagajul meu?
— Are tichet pentru San Antonio.
— Și vama?
— Vama la San Antonio.
— Înțeleg. Mulțumesc foarte mult. Dar eforturile ei jalnice de a-i smulge un zâmbet rămaseră fără efect. Omul avusese o noapte grea și nu avea chef să fie amabil.

Se duse și se așeză. Era extenuată, dar era prea nervoasă ca să-i fie somn. Avionul plecase din Londra la două dimineața, iar ea stătuse uitându-se fix în întuneric și spunându-și că trebuie să ia lucrurile pe rând. Barcelona. San Antonio. Vama, și pașaportul, și restul. Apoi un taxi. Va fi ușor să găsească un taxi. Apoi Cala Fuerte. Cala Fuerte nu era probabil mare. Unde locuiește englezul, domnul Dyer? va întreba ea, iar ei îi vor arăta drumul spre Casa Barco și acolo îl va găsi pe el.

Furtuna îi lovise pe când traversau Pirineii. Căpitanul îi avertizase, iar ei se treziseră toți și-și puseseră centurile de siguranță. Avionul începuse să tremure și să se zguduie, se urcase mai sus și se mai zguduise. Unor pasageri li se făcuse rău. Selina, închizând ochii, își dorise să nu-i fie rău, dar fusese foarte aproape.

Pe când coborau spre Barcelona îi loviseră fulgerele, care păreau că zboară ca niște drapele agățate de aripile avionului. Când intraseră în nori, pornise ploaia și când aterizaseră în Barcelona, cu vântul travers, pista era plină de apă și lucea în lumina farurilor. Când roțile atinseseră pista, stârniră vârtejuri de apă și toată lumea oftase ușurată când, în cele din urmă, avionul se oprise.

Era ciudat că nu o întâmpinase nimeni. Ar fi trebuit să fie un șofer în uniformă cu o mașină mare și caldă. Sau Agnes, agitându-se. Trebuia să fie cineva care să-i gă-

sească valiza și să discute cu vameșii. Dar nu era nimeni. Aceasta era Spania; Barcelona la ora șase dimineața într-o zi de martie și nu era nimeni decât Selina.

Când limbile ceasului ajunseră aproape de ora șapte, se duse la bar și-și cumpără o ceașcă de cafea, plătind cu câțiva pesetas pe care un om amabil de la bancă insistase să-i ia cu ea. Nu era o cafea prea bună, dar era fierbinte, și ea rămase s-o bea, privindu-se într-o oglindă din spatele barului. Era îmbrăcată cu o rochie maro de jerseu, și cu un pardesiu crem, și cu o eșarfă de mătase, care-i alunecase de pe cap. *Hainele de călătorie*, le numea doamna Bruce. Ea avea ideile ei despre hainele de drum. Jerseul este comod și nu se pătează, iar pardesiul trebuie să se asorteze la orice. Pantofii trebuie să fie ușori, dar suficient de rezistenți pentru drumurile lungi prin aeroporturile bătute de vânt, geanta de mână mare și încăpătoare. Automat, chiar în momente dramatice, Selina urma acest sfat excelent. Nu că ar fi ajutat. Arăta oribil și se simțea extenuată. Îi era frică să zboare și știa că a te îmbrăca la fel ca un călător versat nu te și transforma automat într-unul, nici nu înlătura covingerea că vei muri într-un accident de avion sau că-ți vei pierde pașaportul.

Avionul pentru San Antonio părea foarte mic și la fel de nesigur ca o jucărie. Ah, nu, se gândi Selina în timp ce mergea spre el, iar vântul îi umplea nările cu mirosul de benzină și gaze de eșapament și își stropea pantofii în băltoacele de pe jos. Erau doar câțiva pasageri care stăteau posomorâți în avion de parcă i-ar fi împărtășit convingerile. De îndată ce își puse centura, primi o

bomboană pe care începu s-o mănânce de parcă ar fi fost leacul miraculos împotriva panicii. Nu era, dar nici avionul nu se prăbuși.

Vremea era încă rea și nu zăriră San Antonio până ce nu aterizară. Nu se vedeau decât nori, ghemotoace gri de bumbac care acopereau ferestrele. Apoi ploaia și, pe neașteptate, câmpuri, acoperișuri și un pâlc de pini și pământ de culoarea cărămizii, toate lucind în ploaie. Aeroportul fusese construit recent și acum pista era o mare de noroi roșu. După ce aterizară, doi mecanici aduseră o scară la ușa avionului. Purtau salopete galbene și erau stropiți de noroi până la genunchi. Nimeni nu părea nerăbdător să părăsească avionul. Când ieșiră, merseră cu grijă, alegându-și drumul printre bălțoace.

San Antonio mirosea a pini. A pini uzi, plini de rășină. Ploaia, ca prin miracol, părea să se fi oprit. Era mai cald și nu bătea vântul. De aici nu se vedeau crestele acoperite de zăpadă ale munților, ci doar marea caldă. Acesta era San Antonio. Zborul luase sfârșit și ea încă trăia. Selina își scoase eșarfa și își lăsă părul liber.

La biroul de imigrări era coadă. Membrii din Guardia Civil arătau de parcă ar fi așteptat o haită de criminali. Aveau și pușți, pe care nu le țineau doar de paradă. Funcționarul de la imigrări se mișca foarte încet. Tocmai discuta cu un coleg. Era o conversație lungă și complicată, cu argumente variate, iar el se oprea doar când și când ca să inspecteze cu greu, pagină cu pagină, câte un pașaport străin. Selina era a treia și aștepta cam zece minute până ce funcționarul, în cele din urmă, puse ștampila ENTRADA, și îi înapoie pașaportul.

Ea îl întrebă încet:

— Bagajul meu...? El nu o înțelese sau nu dori să o în-

țeleagă și îi făcu semn să plece de acolo. Selina își puse pașaportul înapoi în geantă și plecă să-și caute bagajele. Pentru un aeroport mic, San Antonio, la acea oră de dimineață devreme, părea neobișnuit de aglomerat, dar, la nouă și jumătate, avionul de Barcelona plecă spre Spania, iar acesta era un zbor foarte căutat. Familiile se adunară, copiii plângeau, mamele țipau la ei să tacă. Tații se certau cu hamalii, stăteau la coadă la bilete și la vize. Îndrăgostiții se țineau de mână, așteptând să-și ia rămas-bun și încurcând pe toată lumea. Zgomotul, în acea clădire cu tavan înalt, era asurzitor.

— Scuzați-mă, spunea Selina într-una, încercând să ajungă la bagaje. Câțiva dintre colegii ei de drum erau deja strânși în jurul unui semn pe care scria ADUANA, iar ea încercă să li se alăture. Îmi pare rău – tocmai lovise un coș supraîncărcat, și aproape dărâmase un copil dolofan cu o hăinuță galbenă, croșetată. Scuzați-mă, vă rog.

Bagajele soseau deja, treceau prin tonoul de bagaje, erau cerute, controlate, uneori erau deschise, date vameșului și, în cele din urmă, erau luate.

Valiza Selinei nu apăru. Era albastră cu o dungă albă și ușor de identificat și, după ce așteptase la nesfârșit, ea își dădu seama că nu mai veneau și alte bagaje; pasagerii, unul câte unul, plecaseră, iar Selina rămăsese singură.

Vameșul, care, până atunci, reușise cu succes s-o ignore, își puse mâinile în șolduri și își ridică sprâncenele negre spre ea.

— Valiza mea... spuse Selina. Este...

— *No hablo Inglese.*

— Bagajul meu... Vorbiți englezește?

Mai apăru un bărbat.

— A spus „Nu".

— Dar *dumneavoastră* vorbiți englezește?

El dădu din umeri, dându-i de înțeles că poate, în împrejurări disperate, ar fi reușit să spună o vorbă sau două.

— Valiza mea. Bagajul meu. Încercă disperată să vorbească în franceză. *Mon bagage.*

— Nu aici?

— Nu.

— Din ce țară veniți? Rostogolea foarte fioros r-ul. Din ce țarră veniți?

— Din Barcelona. Și Londra.

— Aha! Scoase un sunet de parcă i-ar fi împărtășit informații foarte importante. Se întoarse înspre colegul lui și începură să discute, o răpăială în spaniolă care ar fi putut fi o conversație. Selina se întrebă disperată dacă nu cumva discută despre familiile lor. Apoi vorbitorul de limbă engleză dădu iar din umeri și se întoarse spre Selina. Voi afla, îi spuse el.

Dispăru. Selina rămase să-l aștepte. Primul bărbat începu să se scobească în dinți. De undeva se auzea plânsetul unui copil. Pentru ca situația să fie și mai mizerabilă, la difuzoare începu să răsune o muzică asociată în general cu luptele de tauri. După mai mult de zece minute, cel care se oferise s-o ajute se întoarse împreună cu unul dintre însoțitorii de zbor.

Stewardul spuse, de parcă i-ar fi făcut un mare serviciu.

— Bagajul dumneavoastră s-a pierdut!

— *Pierdut*! exclamă ea jalnic.

— Credem că valiza dumneavoastră este în Madrid.

— *Madrid*! Ce caută în Madrid?

— Din nefericire, în Barcelona, a fost pus în alt avion... credem. În Barcelona mai era și un avion care pleca spre Madrid. Credem că valiza dumneavoastră este în Madrid.

— Dar avea eticheta cu San Antonio. Fusese înregistrată în Londra.

La auzul cuvântului Londra, vameșul dădu iar neputincios din umeri. Selina simțea că i-ar trage una.

— Îmi pare rău, spuse stewardul. Voi trimite un mesaj la Madrid ca să expedieze bagajul în San Antonio.

— Și cât va dura?

— N-am spus că este în Madrid, răspunse stewardul, dornic să nu se implice. Trebuie să aflăm.

— Bine, și cât vă trebuie să aflați?

— Nu știu, poate trei sau patru ore.

Trei sau patru ore! Dacă n-ar fi fost așa de furioasă, ar fi plâns.

— Nu pot aștepta aici trei sau patru ore.

— Atunci ar fi bine să rreveniți. Mâine, poate, să ne asigurăm că bagajul va fi aici. De la Madrid.

— Dar nu vă pot da un telefon? Nu vă pot suna?

Asta li se păru o glumă. Printre zâmbete i se răspunse:

— Señorita, există foarte puține telefoane.

— Deci va trebui să revin mâine să aflu dacă mi-ați găsit valiza?

— Sau poimâine, spuse stewardul, cu figura unui om plin de idei.

Selina mai făcu o ultimă încercare.

— Dar tot ce am e în valiza aceea.

— Îmi pare rău.

El continuă s-o privească, zâmbind. Ea simți că se înecă. Privi de la unul la celălalt și-și dădu seama că n-o va ajuta nimeni. Nimeni nu putea s-o ajute. Era singură și trebuia să se ajute singură. Spuse în cele din urmă, cu o voce care tremura puțin:

— Ar fi posibil să găsesc un taxi?

— Sigur. Afară. Sunt multe taxiuri.

Erau, de fapt, patru. Simțindu-se prea încălzită de pardesiul crem de călătorie, Selina se duse spre ele. De îndată ce o reperară, șoferii începură să claxoneze, strigară „Señorita", săriră din mașini și se îndreptară spre ea, fiecare încercând s-o atragă pe Selina spre mașina lui.

Ea spuse tare:

— Știe vreunul dintre voi englezește?

— *Si, si, si.*

— Vreau să merg la Cala Fuerte.

— Cala Fuerte, *si.*

— Știți unde e Cala Fuerte?

— *Si, si,* răspunseră toți.

— Of, nimeni nu vorbește englezește?

— Ba da, se auzi o voce, eu știu.

Era șoferul celui de-al patrulea taxi. În timp ce colegii lui încercaseră s-o atragă pe Selina, el așteptase, terminându-și liniștit țigara. Acum lăsă mucul jos, călcă pe el și veni spre ea. Aspectul lui nu era prea liniștitor. Era un bărbat enorm, foarte înalt și gras. Purta o cămașă albastră, cu gulerul desfăcut, prin care se vedea pieptul păros. Pantalonii îi erau prinși cu o curea complicată din piele și, pe cap, purta o pălărie ciudată din pai, de soiul celor aduse de turiști din vacanță. Purta, la acea oră matinală, ochelari de soare și avea o mustăcioară îngustă și neagră care sugera aptitudini nebănuite de Don Juan. Părea așa de suspect încât Selina se dădu înapoi.

— Eu vorbesc englezește, spuse el, cu un puternic accent american. Am lucrat în Spania, la o bază a armatei americane. Vorbesc englezește.

— Ei. Bine... Sigur că unul dintre ceilalți șoferi era preferabil acestui bandit, vorbitor sau nu de engleză!

El îi ignoră ezitarea.

— Da' unde vreți să mergeți?

— La... Cala Fuerte. Dar sunt sigură...

— Vă duc eu. Șase sute de pesetas.

— Mda, bine... Se uită la ceilalți șoferi, care păreau deja descurajați. Unul se întorsese la mașina lui și-i ștergea parbrizul cu o cârpă veche.

Se întoarse spre grasul cu pălărie de pai. El zâmbi, lăsând să se vadă niște dinți lipsă. Ea înghiți în sec și îi spuse:

— Bine, șase sute de pesetas.

— Unde vă e bagajul?

— S-a pierdut. S-a pierdut în Barcelona.

— Asta-i rău.

— Da, l-au pus în alt avion. Îl vor căuta și-l voi primi mâine sau poimâine. Acum trebuie să ajung la Cala Fuerte, înțelegi, și...

Ceva în figura bărbatului o făcu să se oprească. Se uita fix la geanta ei de mână. Selina îi urmări privirea și observă că, într-adevăr, se întâmplase ceva ciudat. Deși cele două curele rezistente îi atârnau de mână, geanta era larg deschisă. Curelele din față fuseseră tăiate fin. Și portofelul îi lipsea!

Șoferul se numea Toni. Se prezentă formal, apoi se comportă ca un translator în timpul lungului și complicatului interviu cu Guardia Civil.

Da, señorita a fost jefuită. În mulțimea de la aeroport, în această dimineață a fost un hoț cu o lamă. I s-a furat totul. Tot ce avea.

Pașaportul?

Nu, pașaportul nu. Dar banii, pesetas, banii englezești, cecurile de călătorie, biletul de întoarcere la Londra.

Cel din Guardia Civil, concentrat, îi examină geanta Selinei.

Señorita n-a simțit nimic?

Sigur că n-a simțit nimic. Împinsă de mulțime, cum ar fi putut simți ceva?

Geanta arată de parcă ar fi fost tăiată cu o lamă de ras.

Exact. O lamă de ras. Un hoț cu o lamă de ras.

Cum o cheamă pe señorita?

Selina Bruce, din Londra, cu pașaport britanic.

Și care este locul de reședință al domnișoarei Bruce în San Antonio?

Este... Selina ezită, dar evenimentele se derulau prea repede. *Casa Barco, Cala Fuerte.*

Ce culoare avea portofelul? Câți bani avea, exact? Cecurile de călătorie erau semnate?

Obosită, le răspundea la întrebări. Ceasul se târî până la zece, apoi la zece și jumătate și mai departe. Cele mai rele temeri ale ei se îndepliniseră. Își pierduse valiza și banii. Și trebuia să ajungă la Cala Fuerte.

Până la urmă terminară. Cel din Guardia Civil își strânse hârtiile și plecă. Selina îi mulțumi și își strânseră mâinile. El păru surprins, dar nu zâmbi.

Împreună, Selina și Toni traversară clădirea goală a aeroportului, ieșiră pe ușile de sticlă și se opriră, uitându-se unul la celălalt. Selina își scosese pardesiul, pentru că se făcuse prea cald, și îl urmări pe Toni, așteptând să facă el prima mișcare.

El își scoase ochelarii de soare.

Ea îi spuse:

— Totuși trebuie să ajung la Cala Fuerte.

— Dar nu aveți bani.

— Dar îți promit că te voi plăti. Când vom ajunge la Cala Fuerte... tatăl meu... tata îți va plăti.

Toni se încruntă.

— Tatăl dumneavoastră? Aveți un tată aici? De ce nu mi-ați spus?

— Tot n-ar fi contat. N-am... putut lua legătura cu el.

— Tatăl dumneavoastră locuiește în Cala Fuerte?

— Da, într-un loc numit Casa Barco. Sunt sigură că va fi acolo și îți va plăti. Toni o urmări, suspicios și neîncrezător. Și nu mă poți lăsa aici. Nici nu mă pot întoarce la Londra.

El se uită în gol un timp, apoi se hotărî să-și aprindă o țigară. Nu dorea să dea nimic pe gratis și nici să se implice prea mult.

— Ai spus că mă duci, continuă Selina. Iar eu voi avea grijă să fii plătit. Îți promit.

Își aprinsese țigara. Suflă un nor de fum în aer și ochii lui negri se fixară asupra Selinei. Ea părea neliniștită și era palidă, dar, de asemenea, părea să aibă bani. Geanta stricată era din piele de crocodil și avea niște pantofi de calitate care se asortau. Eșarfa era albă și atât rochia, cât și pardesiul erau din lână scumpă. Pe când se mișca, se putea zări un lanț subțire, din aur, și purta și un ceas din aur. Avea, fără îndoială, bani mulți – chiar dacă nu în geantă, cel puțin în altă parte. Era începutul lui martie și nu avea încă de făcut atâtea curse încât să-și permită să refuze una. Iar fata, tânăra *Inglesa*, nu părea în stare să înșele pe cineva.

Se hotărî.

— În regulă, spuse el. Mergem.

4

Simțindu-se foarte generos, Toni vorbea într-una.

— San Antonio, până acum cinci ani, a fost o insulă foarte săracă. Legăturile cu Spania erau păcătoase, doar o barcă de două ori pe săptămână. Dar acum avem aeroportul, așa că vin turiști și vara e o grămadă de lume și toate sunt OK.

Selina se gândi că singurul lucru care ar trebui să fie OK erau drumurile. Cel pe care mergeau era neasfaltat și plin de gropi pe care vechiul Oldsmobile, taxiul lui Toni, se balansa și se clătina ca o navă pe mare. Drumul se strecura printre ziduri vechi, din piatră, pe drumul de țară împărțit în mici ferme. Pământul părea stâncos și arid, clădirile erau albite de soarele arzător până la culoarea nisipului uscat. Femeile care lucrau pe câmp purtau fuste lungi, până la glezne, și eșarfe negre pe cap. Bărbații purtau salopete albastre, decolorate, și arau pământul neroditor sau împingeau câte o căruță, în spatele măgarilor. Mai erau și turme de capre, și găini pricăjite și, la un kilometru sau doi, câte o fântână în jurul căreia se învârtea un cal orb, răbdător, și un sistem primar de irigație care împrăștia când și când șuvoaie de apă în canalele de irigație.

Selina observă și comentă:

— Dar noaptea asta a plouat.

— A fost prima ploaie după câteva luni. Întotdeauna ne lipsește apa. Nu există râuri, doar izvoare. Soarele e întotdeauna arzător, iar pământul se usucă foarte repede.

— Noaptea trecută am zburat printr-o furtună, pe deasupra Pirineilor.

— De zile întregi e vreme rea deasupra Mediteranei.

— Așa e întotdeauna în martie?

— Nu, uneori e cald. Și, ca să-i întărească spusele, soarele apăru în acel moment într-un gol din nori și coloră totul cu o lumină aurie. Până aici, continuă Toni, acesta e orașul San Antonio. Catedrala din vârful dealului este foarte veche și fortificată.

— Fortificată?

— Împotriva atacurilor fenicienilor, piraților și maurilor. De secole, maurii au ocupat San Antonio.

Orașul se vedea ca o friză pe fundalul mării. Un deal cu case albe, dominat de turnurile înalte și spiralate ale catedralei.

— Nu trecem prin San Antonio?

— Nu, suntem pe drumul spre Cala Fuerte. După un timp, adăugă: N-ați mai fost niciodată pe insulă? Dar tatăl dvs. locuiește aici totuși?

Selina urmări mișcarea lentă a unei mori de vânt.

— Nu, nu, n-am mai fost niciodată aici.

— O să vă placă în Cala Fuerte. Este mic, dar foarte frumos. Mulți amatori de iahting vin aici.

— Tata este amator de iahting. Vorbise fără să se gândească, dar cuvintele o prinseseră, de parcă vorbind ar fi făcut ca totul să pară real. Tata locuiește în Cala Fuerte. Într-o casă numită Casa Barco. Este amator de iahting.

Norii continuară să se împrăștie și soarele își făcu loc printre ei și, până la urmă, norii se îndepărtară înspre mare, unde rămaseră leneși la orizont. Insula era scăldată în căldură. Selina își suflecă mânecile rochiei, lăsă fereastra jos și lăsă vântul prăfuit și parfumat să-i mângâie părul. Trecură prin sate și orașe aurii, în care casele aveau obloanele trase și erau liniștite. Ușile caselor erau deschise, acoperite de perdele de pânză prinse pe lanțuri și, pe trotuar, stăteau doamne în vârstă, pe scaune de bucătărie, vorbind și urmărindu-și nepoții, cu mâinile ocupate cu brodatul și croșetatul.

Ajunseră la Curamayor, un oraș adormit, cu clădiri crem și străzi înguste, iar Toni se frecă la gură cu dosul mâinii și o anunță că-i este sete.

Selina, care nu era sigură ce anume aștepta el de la ea, rămase tăcută.

— Niște bere ar fi bună, continuă Toni.

— Îți... ți-aș cumpăra o bere, dar nu am bani.

— Cumpăr eu berea, spuse Toni. Strada îngustă se termina într-o piațetă asfaltată cu piatră cubică, cu o biserică înaltă și copaci umbroși și câteva magazine. El conduse încet până ce zări o cafenea care-i era pe plac.

— Asta merge.

— Eu... eu te aștept.

— Ar trebui să beți ceva. Aerul este uscat și încins. Ea protestă, dar el adăugă doar: îmi va plăti tatăl dvs.

Ea se așeză la o măsuță mică de fier, în bătaia soarelui. Toni discuta cu proprietarul. O ceată de fetițe, care tocmai ieșeau de la școală, apăru în piață. Erau încântătoare, în hăinuțe albastre de bumbac și șosete albe. Toate erau frumoase – cu părul frumos împletit în codițe și cercei de aur în urechi, cu pielea de culoarea măslinei, perfect formate, și zâmbeau cu niște dinți foarte albi.

O observară pe Selina privindu-le și începură să chicotească. Două dintre fetițe, aflate în fața celorlalte, se opriră lângă ea, cu ochii negri lucind maliționși. Selina dorea să-și facă prietene și, dintr-un impuls, își deschise geanta și scoase un creion de machiaj și o trusă de farduri cu galben și albastru. La început, fetițele erau prea timide, dar, până la urmă, una dintre fete întinse ușor mâna, de parcă i-ar fi fost frică să n-o muște, și le luă din palma Selinei. Cealaltă, cu un gest dezarmant, își puse mânuța în mâna Selinei, parcă cerșindu-i un dar. Mâna era caldă și netedă, și pe inelar avea un ineluș din aur.

Toni apăru și el cu berea și cu un suc de portocale pentru Selina, copiii se speriară și se împrăștiară ca porumbeii, luând trusa de machiaj. Ea îi urmări încântată, iar Toni spuse:

— Ăștia mici..., cu atâta mândrie și afecțiune în glas, de parcă fetițele ar fi fost ale lui.

Își continuară drumul. Relieful insulei era acum complet schimbat, iar drumul se strecura la baza unor munți în timp ce, spre mare, câmpiile se pierdeau într-o curbă cețoasă în orizontul îndepărtat. Erau deja de trei ore pe drum când Selina zări o cruce, înălțată pe un munte din fața lor, care se profila pe cer.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Este Crucea lui San Esteban.

— Doar o cruce? În vârful unui munte?

— Nu, este și o mânăstire mare. Un ordin foarte *închis*.

Satul San Esteban se afla la poalele muntelui, în umbra mânăstirii. La intersecția din centrul orașului, un indicator rutier arăta, în sfârșit, spre Cala Fuerte. Toni vira la dreapta, iar drumul începu să coboare în pantă, în josul dealului, printre pâlcuri de măslini și cactuși. În față,

coasta părea plină de lemn de pin, dar, când se apropiară, Selina zări culorile strălucitoare roz, și albastru, și vișiniu ale grădinilor.

— Asta este Cala Fuerte?

— *Si.*

— Nu seamănă cu celelalte sate.

— Nu, este o stațiune de odihnă. Pentru turiști. Mulți au vile aici, doar pentru vară. Vin din Madrid și Barcelona când este prea cald.

— Am înțeles.

Pinii se închiseră deasupra lor, umbre răcoroase și miros de rășină. Trecură de o fermă, plină de păsări, de o mică vinărie, și drumul intră într-un mic scuar, construit în jurul unui pin uriaș. Pe o latură era un magazin cu legume care ieșeau pe dinafară, și o vitrină plină cu pantofi din rafie, aparate de filmat, pălării de pai și ilustrate. Pe cealaltă latură era o casă în stil maur, strălucitor de albă, în fața căreia era o mică terasă mobilată cu mese și scaune. Pe ușă scria „Cala Fuerte Hotel".

Toni trase taxiul la umbra pinului și opri motorul. Totul era foarte liniștit.

— Am ajuns, spuse el. Aici este Cala Fuerte.

Ieșiră din mașină, fiind împresurați de răcoarea plăcută a brizei marine. Nu era prea multă lume în jur. O femeie ieși din magazin să strângă cartofi dintr-un coș și să-i pună într-o pungă de plastic. Câțiva copii se jucau cu un câine. Doi turiști, îmbrăcați în pulovere tricotate de mână și care erau evident englezi, stăteau pe terasa hotelului și scriau ilustrate. Priviră în sus și o zăriră pe Selina, își dădură seama repede că era o compatrioată și întoarseră privirea.

Intrară în hotel, Toni arătându-i drumul. Dincolo de

perdea era un bar, foarte curat și răcoros, acoperit cu carpete pe podeaua din piatră și cu o scară rustică din lemn care ducea la etaj. În spatele scărilor, o altă ușă ducea spre spatele hotelului. O fată brunetă cu o mătură muta liniștită praful dintr-o parte a podelei în cealaltă.

Îi privi și le zâmbi.

— *Buenos dias.*

— *Dónde esta el proprietario?*

Fata lăsă mătura jos:

— *Momento*, spuse ea și dispăru prin ușa din spatele scărilor, care se închise în urma ei. Toni se așeză pe unul dintre taburetele înalte din fața barului. După un timp, ușa se deschise iar și apăru un bărbat. Era scund, destul de tânăr, bărbos și cu ochii cam bulbucați. Purta o cămașă albă, pantaloni negri prinși în curele și o pereche de espadrile albastre.

— *Buenos dias*, spuse el, uitându-se de la Toni la Selina.

Ea îl întrebă repede:

— Vorbiți englezește?

— *Si*, señorita.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar caut pe cineva. Pe domnul George Dyer.

— Da?

— Îl cunoașteți?

El zâmbi și își întinse mâinile.

— Sigur. Îl căutați pe George? El știe că îl căutați?

— Nu. Ar trebui să știe?

— Trebuia să-i spuneți că veniți.

Selina îi răspunse:

— Este o surpriză, și încercă să pară veselă.

El păru nedumerit.

— De unde veniți?

— Din Londra. Astăzi, din aeroportul din San Antonio. Îl arătă pe Toni, care-i asculta cu o figură îmbufnată ca și cum nu i-ar fi plăcut ce se întâmpla. M-a adus șoferul.

— Nu l-am mai văzut pe George de ieri. Se ducea spre San Antonio.

— Dar v-am zis că tocmai venim de acolo.

— Ei, cred că a ajuns acasă până acum. Nu sunt sigur. Nu l-am văzut întorcându-se. Rânji. Nu știm niciodată dacă mașina lui merge.

Toni își drese vocea și se aplecă în față.

— Unde îl putem găsi? spuse el.

Bărbosul dădu din umeri.

— Dacă este în Cala Fuerte, trebuie să fie la Casa Barco.

— Cum putem găsi Casa Barco? Celălalt se încruntă și Toni, simțindu-i dezaprobarea, explică:

— Trebuie să-l găsim pe señor Dyer, pentru că altfel nu are cine să-mi plătească drumul. Señorita nu are bani...

Selina înghiți în sec.

— Da... da, mă tem că este adevărat. Credeți că ne puteți arăta drumul spre Casa Barco?

— Este greu. N-o veți găsi. Dar, adăugă el, pot găsi pe cineva care să vă conducă până acolo.

— Sunteți foarte amabil. Vă mulțumesc foarte mult, domnule... mă tem că nu știu cum vă cheamă.

— Rudolfo. Nu domnul nu știu cum. Doar Rudolfo. Dacă așteptați o clipă aici, voi vedea ce pot să aranjez.

Ieși prin perdea, traversă scuarul și intră în magazinul de vizavi. Toni începu să se fâțâie pe scaun, incomodat de poziție, devenind evident mai morocănos. Selina începu să se enerveze. Spuse, încercând să-l calmeze:

— Îmi pare rău că întârzii din cauza mea, după ce ai fost așa de amabil...

— Nu știm dacă señor Dyer este la Casa Barco. Nu l-au văzut întorcându-se din San Antonio.

— Bine, dacă nu este, îl putem aștepta...

Nu era comentariul cel mai potrivit.

— Eu nu pot aștepta. Eu sunt un om care muncește. Pentru mine, timpul înseamnă bani.

— Desigur, înțeleg.

El scoase un sunet care indica faptul că ea nu avea cum să înțeleagă și se întoarse cu spatele la ea ca un școlar supărăcios. Întoarcerea lui Rudolfo fu o ușurare. Aranjase cu fiul femeii de la aprozar să-i conducă la Casa Barco. Băiatul avea o comandă mare pentru domnul Dyer pe care trebuia s-o care cu bicicleta. Dacă doreau, puteau să urmărească bicicleta cu taxiul.

— Da, minunat. Selina se întoarse spre Toni și îi spuse: iar el va plăti cursa, apoi te vei putea întoarce în San Antonio.

Toni nu părea prea convins, dar se ridică de pe scaun și o urmă pe Selina în scuar. Un băiat slăbănog cu o bicicletă îi aștepta lângă taxi. De bicicletă erau agățate două coșuri enorme, de tipul celor folosite de țăranii spanioli. Din coșuri ieșeau pachete de toate formele și mărimile, prost aranjate. Franzele mari, o legătură de ceapă, gâtul unei sticle.

Rudolfo le spuse:

— El este Tomeu, fiul Mariei. Vă va arăta drumul.

Ca un micuț pește pilot, Tomeu o porni înainte pe drumul încâlcit care urma conturul coastei. Insula era plină de ochiuri de apă albastru închis și, peste stânci, puteau fi zărite vile albe, frumoase, grădini micuțe pline cu flori, terase și debarcadere.

Selina spuse:

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici, dar Toni era din ce în ce mai supărat și nu-i răspunse. Drumul nu prea mai era drum, ci un fel de potecă șerpuind printre gardurile acoperite de crizanteme. Drumul urcă puțin, apoi coborî spre un golfuleț ceva mai mare, în care se aflau câteva bărci de pescuit și iahturi albe, ancorate unde era apa mai adâncă.

Poteca îi condusese în spatele caselor. Tomeu, în fața lor, îi aștepta. Când zări taxiul pe coasta dealului, coborî de pe bicicletă, o sprijini de un zid și începu să descarce coșurile.

Selina spuse:

— Aceasta trebuie să fie casa.

Nu părea mare. Zidul din spate era văruit în alb și nu avea decât o ferestruică și o ușă închisă, umbrită de un pin negru. În spatele casei, drumul se bifurca spre stânga și spre dreapta, spre spatele altor case. Ici și colo, câteva alei micuțe în trepte coborau spre mare. Totul avea un aspect plăcut, liniștit, cu rufe albe întinse pe frânghii la uscat, câteva plase de pescuit și niște pisici albe, care se spălau la soare.

Taxiul lui Toni se scutură pe ultimii metri, Toni plângându-se că nu va avea loc de întors și că taxiul lui nu era făcut pentru așa drumuri proaste, că va depune plângere dacă i se va strica vopseaua.

Selina nu prea îl asculta. Tomeu deschisese ușa din spate și dispăruse în casă, târând coșurile grele. Taxiul se opri și Selina coborî.

Toni îi spuse:

— Mă duc să întorc mașina și pe urmă vin după bani.

— Da, spuse Selina, neatentă, urmărind ușa deschisă. Foarte bine.

El acceleră așa de brusc încât ea trebui să intre într-un șanț ca să n-o lovească și, după ce el dispăru, traversă pajiștea și intră încet pe ușa deschisă.

Bănuise că era o casă mică, dar se pomeni într-o cameră cu un tavan înalt. Obloanele erau închise, era răcoare și întuneric. Nu exista o bucătărie propriu-zisă, ci doar o chicinetă separată din camera principală, și acolo îl găsi pe Tomeu, în genunchi, punând proviziile într-un frigider.

El privi în sus și zâmbi când o văzu. Ea îl întrebă:

— Señor Dyer?

El clătină capul.

— *No aquí.*

No aquí. Nu este aici. Nu se întorsese din San Antonio, iar ea trebuia cumva să-l calmeze pe Toni și să-i sugereze să aibă răbdare, când nici unul dintre ei nu știa cât mai au de așteptat.

Tomeu îi spuse ceva. Selina îl privi fără să înțeleagă nimic. Ca să-i explice, el se duse la peretele celălalt și începu să deschidă obloanele. Lumina soarelui invadă casa și culorile se înviorară. Peretele dinspre sud, îndreptat către port, era alcătuit aproape în întregime dintr-o fereastră și uși duble care se deschideau înspre o terasă umbrită de pomi. Se zăreau un zid nu prea înalt, câteva ghivece cu mușcate și, dincolo de zid, albastrul strălucitor al mării.

Casa însăși era împărțită într-un stil original. Nu erau pereți interiori, ci doar o galerie de lemn care înconjura încăperea și niște trepte care formau un fel de scară interioară. Sub scară, o altă ușă ducea înspre o baie minusculă. Un gol în zid oferea lumină și ventilație și acolo erau și o chiuvetă și un duș primitiv, o policioară cu sti-

cluțe și pastă de dinți, și o oglindă, iar pe podea era un bazinet.

Restul spațiului era un living fermecător, cu podea de piatră, pe care erau împrăștiate carpete. Într-un colț era un cămin mare, triunghiular, plin cu o cenușă parfumată care părea să aibă nevoie doar de cel mai mic curent de aer ca să ia foc. Lângă cămin se afla un fotoliu confortabil, după care peretele era acoperit cu un fel de prichici pe care erau împrăștiate perne și pături, mormane de cărți, o lampă, o bucată de frânghie, un morman de ziare și reviste și o cutie cu sticle goale.

În fața căminului cu spatele spre terasă și mare, era o canapea uriașă în care ar fi încăput și șase oameni și tot ar mai fi rămas loc. Era acoperită cu cearșafuri de in albastru și cu o pătură vărgată cu alb și roșu. De cealaltă parte a camerei erau un pupitru din lemn, plin cu hârtii, o mașină de scris, o cutie cu scrisori nedesfăcute și un binoclu. În mașină se afla o coală de hârtie, și Selina nu putu rezista tentației de a trage cu ochiul.

„Noul roman al lui George Dyer", citi ea. „Vulpea leneșă sări peste dulău."

Urma un rând de asterixuri și semne de exclamare.

Se strâmbă. Speranțele domnului Rutland se duseseră pe apa Sâmbetei.

Între balcon și ușă era o fântână, cu un cârlig de fier pentru găleată și cu un raft larg pe care stăteau un cactus și o sticlă de vin plină pe jumătate. Selina privi în jos și văzu lucirea întunecată a apei și simți mirosul ei, dulce și bun și se întrebă dacă era potabilă; dar bunica îi spusese că nu trebuie niciodată să bea apă în străinătate, doar dacă ai fiert-o înainte și acum nu era momentul să riște o enterită.

Lăsă fântâna și se așeză în mijlocul camerei, privind în sus, spre balcon. Ispita de a cerceta se dovedi irezistibilă, așa că urcă scara și găsi un dormitor ciudat, cu un tavan în pantă și un enorm pat dublu așezat pe un postament din piatră (oare cum ajungeau în pat?) aflat înspre fațadă. Nu prea mai era loc pentru altă mobilă, doar două fotolii așezate la perete, iar o perdea umflată juca rolul garderobei. Pe noptiera de lângă pat era suspendată o ladă de portocale plină cu cărți, o lampă, și un radio, și un cronometru naval.

Îl auzi pe Tomeu strigând-o de pe terasă, și Selina coborî repede. El era așezat pe un zid în compania unei enorme pisici persane. Se întoarse și îi zâmbi Selinei, strângând pisica în brațe de parcă ar fi vrut să i-o dea ei.

— Señor Dyer, spuse el, arătând înspre pisică, iar aceasta mieună jalnic și, după ce se zbătu, reuși să-i scape din brațe și sări într-un colț însorit, unde începu să se spele cu demnitate, aducându-și coada înaintea labelor din față.

— Este foarte mare, spuse Selina. Tomeu se încruntă. Mare, repetă ea, indicând cu brațele dimensiunea pisicii de parcă ar fi fost cât un tigru. Mare.

Tomeu râse.

— *Si. Muy grande.*

— E pisica domnului Dyer?

— *Si. Señor Dyer.*

Ea se duse lângă el și se sprijini de zid. Acolo era o mică grădină stâncoasă în care se aflau niște măslini contorsionați, și Selina își dădu seama că, la fel ca orice altă casă aflată pe un povârniș, Casa Barco era construită în pantă și că terasa era, de fapt, acoperișul debarcaderului, cu alei care coborau spre apă. Niște trepte duceau

de la terasă spre nivelul inferior; și, chiar dedesubtul lor, doi oameni stăteau de vorbă, curățând pește. Cuțitele lor se mișcau cu precizie, iar lamele străluceau în soare. Spălau peștele în mare, agitând apa liniștită, de culoarea jadului. Tomeu se aplecă să ia o așchie de piatră și o aruncă înspre cei doi, iar aceștia se întoarseră să vadă cine era, îl zăriră pe Tomeu și-i zâmbiră.

— *Hombre*, Tomeu!

El le răspunse cu o remarcă indecentă pentru că ei începură să râdă și apoi se întoarseră la muncă. Sub mâinile Selinei, zidul era cald și o parte a varului se luase pe rochia ei, ca creta pe tablă. Ea se întoarse să se așeze pe zid, cu spatele spre mare și zări o sfoară, agățată între cele două cârlige, pe care era întins un șir de haine albe și uscate. O cămașă de lucru, albastru deschis, niște pantaloni cu petice la genunchi și o pereche de tenișI vechi legați de sfoară cu șireturile. Pe terasă mai erau și niște piese de mobilă, dar nu de tipul „House and Garden". Un scaun de pai împletit, vechi, o măsuță cu vopseaua parțial ștearsă și un fel de șezlong-capcană, din acelea care se pliază când te așezi în ele. Și-ar fi dorit să știe spaniolește ca să poată vorbi cu prietenosul Tomeu. Dorea să-l întrebe despre domnul Dyer. Ce fel de om era? Care iaht era al lui? Când credea Tomeu că se va întoarce din San Antonio? Dar, înainte de a începe să discute cu el, auzi sunetul mașinii lui Toni ca pe un fel de semn al Apocalipsei. Mașina se opri lângă ușă și, într-o clipă, Toni intră în casă, părând mai prost dispus și mai răutăcios ca până atunci. Selina trebui să-și amintească că n-o poate mânca. Îi spuse, destul de calmă:

— Señor Dyer nu s-a întors încă.

Toni recepționă informația într-o tăcere de gheață.

Apoi scoase o scobitoare și începu să-și curețe o măsea. Șterse scobitoarea pe fundul pantalonilor, o puse înapoi în buzunar și-i spuse:

— Și ce dracu' facem acum?

— Eu aștept aici. Nu mai poate întârzia mult. Așa a spus Rudolfo. Iar tu poți aștepta aici sau poți să-mi lași numele și adresa și să te întorci în San Antonio. Oricum, voi avea grijă să fii plătit.

Adoptase inconștient tonul bunicii sale și, spre surpriza ei, merse. Toni se resemnă. Își mai supse dinții o clipă, apoi își anunță decizia.

— Aștept și eu aici. Dar nu chiar aici. La hotel.

La hotel se găsea coniac, iar el își putea face siesta în taxi, la umbra unui copac. Era deja două și jumătate și nu agrea să nu doarmă la ora aceea.

— Când se întoarce domnul Dyer, mă puteți anunța.

Selinei îi veni să-l îmbrățișeze, ușurată, dar îi spuse doar:

— Foarte bine. Așa voi face. Apoi adăugă, pentru că el părea dezamăgit: îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dar totul se va rezolva.

El se scutură, oftă, apoi se întoarse la mașină. Ei îl urmăriră îndreptându-se spre hotelul din Cala Fuerte. Selina se mai gândi: „Bietul Rudolfo", apoi se întoarse la Tomeu.

— Eu rămân aici, îi spuse ea.

El se încruntă.

— *Usted aquí.*

— Da. Aici. Arătă spre pământ. Tomeu zâmbi, înțelegând și se duse să ia coșurile goale.

— La revedere, Tomeu, și îți mulțumesc.

— *Adíos, señorita.*

Plecase, și Selina era singură. Ieși pe terasă și își spuse că își aștepta tatăl, dar tot nu-i venea să creadă. Se între-

bă dacă el își va da seama, fără să i se spună, cine era ea. Iar dacă el nu-și va da seama, se întrebă dacă-i va spune.

Era deja foarte cald. Soarele bătea pe terasa neacoperită și ea nu-și mai amintea de când nu-i mai fusese așa de cald. Ciorapii de nylon și rochia de lână deveniră brusc de nesuportat. Nu se mai potriveau, păreau a fi de pe altă lume.

Dar bunica nu suporta ca cineva să umble în picioarele goale, chiar dacă avea o rochie de vară, iar mănușile i se păreau esențiale. Îți dai seama că e vorba despre o doamnă doar uitându-te la mănuși. *Ce fată neîngrijită, nu poartă pălărie.*

Dar bunica murise. Îndrăgită, deplânsă, dar, fără îndoială, moartă. Vocea tăcuse, părerile dogmatice nu vor mai fi rostite niciodată și Selina era de una singură, să facă ceea ce dorea, în casa tatălui ei, la o distanță incomensurabilă de Queen's Gate. Intră în casă, își scoase pantofii și ciorapii și apoi, simțindu-se răcorită și incredibil de liberă, plecă să caute mâncare. În frigider găsi niște unt și își făcu un sandviș, apoi luă o roșie și o sticlă de apă minerală rece. Gustarea și-o mâncă pe terasă, așezată pe zid și urmărind bărcile din port. După aceea începu să se simtă somnoroasă, dar nu dorea să fie găsită dormind.

S-ar fi simțit lipsită de apărare dacă ar fi fost găsită dormind. Trebuia să se așeze într-un loc inconfortabil și să rămână trează.

Până la urmă, urcă pe scara ce ducea la galerie și se așeză, destul de inconfortabil, pe treapta de sus. După un timp, uriașa pisică albă veni de la soare și se aranjă, torcând și spălându-și lăbuțele, pe genunchii Selinei.

Limbile ceasului avansau încet.

5

Frances Dongen spuse:

— Nu înțeleg de ce trebuie să pleci.

— Ți-am spus; trebuie s-o hrănesc pe Pearl.

— Pearl se poate hrăni și singură. Există atâta pește mort în jurul casei încât se poate hrăni o armată de pisici. Mai stai o noapte, dragul meu.

— Nu este vorba doar despre Pearl; este vorba și despre *Eclipse*...

— Dar a mai rezistat ea la furtună...

— Nu știu dacă a rezistat, iar vremea rea se întoarce...

— Ei, bine, spuse Frances, și se întinse după altă țigară. Dacă așa crezi, atunci pleacă.

Mama ei îi spusese, cu multă vreme în urmă, pe când era doar o fată din Cincinnati, Ohio, că cea mai bună metodă de a păstra un bărbat este să-i dai cel puțin impresia că este liber. Nu că ajunsese încă la stadiul în care trebuia să-l țină pe George Dyer, pentru că încă nu pusese mâna pe el, dar o amuza jocul acesta și era gata să aștepte.

Stătea pe mica terasă a casei sale, în partea veche a orașului San Antonio. În sus, doar câteva sute de metri o despărțeau de catedrală și, în jos, un labirint de străzi pietruite, case înguste și înalte și frânghii nesfârșite, pline

cu rufe puse la uscat, de fortificațiile vechi. Dincolo de zidul fortificațiilor se întindea orașul cel nou, cu străzi largi și parcuri mărginite de pomi care duceau înspre portul plin cu iahturi și cu un vapor cu aburi care sosise din călătoria lui săptămânală la Barcelona.

De doi ani locuia în orașul acesta adorabil, chiar de când coborâse de pe iahtul de lux al unor prieteni americani bogați. După șase săptămâni petrecute în compania lor, Frances era plictisită de moarte și, când coborâră să petreacă pe țărm, ea îi părăsise definitiv. După o petrecere de trei zile se trezise cu o mahmureală groaznică, într-un pat străin, și-și dăduse seama că iahtul plecase fără ea.

Acest lucru nu o deranjase pe Frances. Se părea că-și făcuse deja o mulțime de prieteni noi, era bogată, fusese măritată de două ori și nu avea rădăcini nicăieri. San Antonio i se potrivea de minune. Era plin de pictori, expatriați, scriitori și beatnici, și Frances, care trăise pe vremuri câteva luni cu un artist ratat din Greenwich Village, se simțea acasă. Nu după multă vreme își găsise casa aceasta și, după ce termină cu aranjatul, începu să-și caute o ocupație. Se hotărâse pentru o galerie de artă. Într-un loc în care existau atât pictori localnici, cât și turiști, o galerie de artă era o investiție sigură. Cumpără o pescărie dezafectată din zona portului, o aranjă și începu afacerea din banii moșteniți nu numai de la tatăl ei, ci și de la cei doi soți.

Se apropia de patruzeci de ani, dar părea înfrumusețată de trecerea timpului. Înaltă, foarte subțire, bronzată ca un băiețandru, cu părul ondulat și ciufulit, se îmbrăca, și-i stătea foarte bine, în haine potrivite de obicei pentru adolescenți. Colanți, cămăși bărbătești și bikini

reduși la câteva batiste înnodate. Fuma țigară de la țigară și știa că bea prea mult, dar, în majoritatea timpului, și în această dimineață în particular, viața era bună pentru ea.

Petrecerea din noaptea trecută, dată în cinstea primei expoziții a lui Olaf Svensen, fusese deosebit de reușită. Olaf era cel mai murdar tânăr văzut vreodată, chiar și după criteriile din San Antonio, cu o barbă neîngrijită și cu niște unghii oribile la picioare, dar sculpturile lui stil pop-art atrăgeau atenția, iar lui Frances îi plăcea să șocheze publicul. George Dyer fusese invitat la petrecere – de la publicarea cărții devenise un fel de celebritate – dar nu existase nici o garanție că va veni, iar inima lui Frances tresăltase de fericire când îl văzuse apărând în ușă și croindu-și drum spre ea prin camera aglomerată și plină de fum. Îi spusese că venise în San Antonio să-și ia piese de schimb pentru iaht și, după ce auzise comentariile lui despre operele lui Olaf, își dăduse seama că el venise la petrecere doar ca să bea pe gratis, dar asta nu conta, venise și, mai mult, rămăsese până la sfârșitul petrecerii și chiar mai târziu, cu Frances. Îl cunoștea de aproape un an. În primăvara trecută fusese în Cala Fuerte să vadă lucrările unui tânăr pictor francez care locuia acolo. Ajunsese până la urmă în barul lui Rudolfo, bând martini cu pictorul, dar, când intrase George Dyer, îl abandonase pe francez care adormise cu capul pe masă și începuse să discute cu George. Sfârșiseră prin a dejuna împreună și încă mai beau cafea la șase după-amiaza, când trecuseră iar la brandy.

El venea de obicei în San Antonio cam o dată pe săptămână, să-și ia corespondența, să meargă la bancă și să-și facă provizii pentru iaht și aproape întotdeauna o căuta

pe Frances și mâncau împreună sau se alăturau vreunei petreceri în plină desfășurare pe la vreunul din baruri. Ea era foarte atașată de el – mai mult decât el de ea, dar asta îl făcea și mai dorit. Mai era și geloasă pe celelalte interese ale lui, pe orice îl îndepărta de ea. Scrisul, iahtul, dar, cel mai mult, viața pe care o ducea în Cala Fuerte. Ar fi dorit ca el să aibă nevoie de ea, dar el nu părea să aibă nevoie de nimic. Nu era impresionat de banii ei, dar o amuza umorul ei aspru, masculin. Urmărindu-l acum, se gândi ea cu satisfacție, își dădea seama că era primul bărbat adevărat pe care-l cunoscuse de multă vreme.

El era gata să-și adune într-un coș lucrurile pe care le cumpărase. Doar urmărindu-l cum se mișca o făcea pe Frances să-l dorească și mai mult. Îi spuse, sperând să-l facă să mai stea puțin.

— N-ai mâncat nimic.

— O să mănânc ceva acasă.

Acasă. Și-ar fi dorit ca aici să fie casa lui. Îi spuse:

— Ceva de băut?

El râse și se uită în sus spre ea, evident amuzat.

— Ascultă, păpușă, trebuie să conduc trei ore.

— N-o să te omoare un pahar. Și-ar fi dorit și ea unul.

— Nu, dar un camion ar putea s-o facă, dacă adorm la volan.

Coșul era gata. El se ridică și îi spuse.

— Trebuie să plec.

Frances se ridică și ea, își stinse chiștocul și ieși să-l ajute. El luă pachetul mare, în care era elicea de rezervă, iar Frances luă coșul și-l conduse în curtea închisă, în care un lămâi creștea lângă zid. Deschise ușile grele, duble și ieși afară, în lumina soarelui. Mașina lui George, un antic Morris Cowley, cu roți galbene, era parcată în

vârful dealului. Puseră lucrurile în mașină și George se întoarse să-și ia rămas bun.

— A fost amuzant, spuse el.

— Din cauză că n-am planificat nimic. Cum îi zice? A fost spontan. Îl sărută pe gură. Era așa de înaltă încât nu trebuia să se ridice pe vârfuri ca s-o facă, ci doar se aplecă în față și-l luă prin surprindere. Ea era dată cu un ruj strălucitor care i se luă pe buze și, când ea se întoarse, el își șterse gura cu dosul mâinii..

El intră în mașină.

— La revedere, dragă.

— Pa, Frances.

— Pa.

Ea îndepărtă piatra cu care blocaseră noaptea roata din față, George eliberă frâna și mașina o porni, prinzând viteză pe strada îngustă și cotită, speriind pisicile și găinile și făcându-i pe cei de la Guardia Civil să se strâmbe, dezaprobator.

Se îndreptă spre Cala Fuerte, pe drumurile prăfuite, printre câmpurile verzi, pe lângă morile de vânt, pe lângă caii răbdători care învârteau roțile de la fântâni. Ajunse lângă munți, sub crucea lui San Esteban. Privi spre mare, căutând semne de furtună, și se gândi la Frances. Se gândi să se întoarcă să stea în San Antonio cu ea, doar pentru satisfacția de a-i scrie lui Rutland, editorul, să se ducă naibii, că el nu voia să mai scrie alte cărți, avea de gând să devină un mâncător de lotus, să fie întreținut de o americană bogată.

La San Esteban siesta se terminase, obloanele erau deschise și clienții stăteau liniștiți în cafenele. Când trecu George, claxonând, îl strigară:

— *Hombre*! Și îi făcură cu mâna pentru că-l știau toți,

chiar dacă nu după nume, ci din vedere, pentru că era englezul cel nebun în mașinuța cu roți galbene, care conducea prin insulă purtând o șapcă de iahting și care uneori scria cărți.

Trecând pe ultima porțiune a drumului care ducea spre Cala Fuerte, se gândi dacă să intre sau nu la Rudolfo să bea ceva. Până la urmă, spre propria lui surprindere, se hotărî să nu intre. Ar întâlni în mod sigur prieteni, ar sta mai mult decât intenționa și ar bea mai mult decât era cazul. Nu avea încredere în vreme, iar Pearl era flămândă; așa că se hotărî să claxoneze pe când trecea prin scuar, ca un salut vesel pentru cei care stăteau pe terasă. Rudolfo nu se vedea, dar câțiva din cei care beau acolo îl salutară, și era așa de plăcut sentimentul întoarcerii acasă încât George începu să fluiere.

Încă mai fluiera când intră în casă. Selina, care mai stătea pe scară, auzi mașina oprind, în scârțâitul frânelor, lângă Casa Barco. Rămase fără să se miște, cu pisica mare și grea dormindu-i în brațe. După ce se opri motorul mașinii auzi fluieratul. O portieră se deschise și se închise. Fluieratul continuă, și mai tare. Ușa de la Casa Barco se deschise și un bărbat intră.

Avea un coș într-o mână, o cutie de carton sub braț și câteva ziare în dinți. Închise ușa cu piciorul, lăsă coșul pe jos, își scoase ziarele din gură și le lăsă într-un coș, apoi duse cutia până la masă, lângă mașina de scris, și o puse atent jos. Ea nu-i putea zări fața pentru că era acoperită de șapca cea veche, iar el deschise cutia și începu să-i examineze conținutul. Părând mulțumit, își luă bi-

noclul și dispăru pe terasă. Selina rămase unde era, dar pisica începu să se trezească. O mângâie, în parte din nervozitate, în parte din cauză că nu dorea să plece. După un timp el se întoarse în casă, lăsă binoclul, își scoase șapca și o aruncă pe masă. Avea un păr des, închis la culoare, puțin grizonat. Cămașa era de un albastru deschis, ca a oricărui fermier, pantalonii erau de un verde spălăcit și era încălțat cu niște espadrile prăfuite. Continuând să fluiere, luă coșul și îl depozită în chicinetă, dispărând iar din vederea Selinei. Îl auzi deschizând și închizând ușa de la frigider, auzi cum deschide o sticlă, clinchetul unui pahar, băutura turnată. Apăru iar cu un pahar cu ceea ce părea a fi apă minerală. Se duse pe terasă și strigă.

— Pearl! Pisica începu să se întindă. Pearl! Pearley! Pisica mieună. El se întoarse în casă. Pearl!

Selina își linse buzele, răsuflă adânc și spuse:

— Vă căutați pisica?

George Dyer se opri, privi în sus și zări fata în vârful scării. Avea picioare lungi, goale, iar Pearl, ca o uriașă pernă albă, stătea în brațele ei.

El se încruntă, încercând să-și amintească.

— Tot acolo erai și când am intrat?

— Da.

— Nu te-am văzut.

— Știu. El observă că vocea ei era bine modulată, cultivată. Ea continuă.

— Pisica se numește Pearl?

— Da, m-am întors s-o hrănesc.

— Mi-a stat în brațe toată după-masa.

— Toată... De când ești aici?

— De la două jumătate.

— Două jumătate? Se uită la ceas. Dar acum e trecut de cinci.

— Da. Știu.

Pearl atrase atenția asupra ei, ridicându-se, întinzându-se, mieunând iar, sărind din brațele fetei și coborând treptele. Torcând ca un ceainic, se încolăci în jurul picioarelor lui George, dar fu ignorată.

— Ai venit pentru vreun motiv anume?

— Da. Am venit să vă văd.

— Atunci cred că ar fi o idee bună să cobori de pe scară.

Ea îl ascultă. Se ridică, aparent înțepenită, și coborî, încercând să-și dea la o parte părul de pe față. După Frances Dongen și toate celelalte tinere doamne bronzate din San Antonio, ea părea foarte palidă, cu părul castaniu, drept, care-i ajungea până la umeri și cu un breton până la sprâncene. Ochii ei erau albaștri și încercănați de oboseală. El se gândi că ea era prea tânără pentru a fi numită o frumusețe. Îi spuse:

— Nici măcar nu te cunosc... nu-i așa?

— Nu. Sper că nu v-ați supărat că am dat buzna așa în casa dumneavoastră.

— Nu.

— Ușa nu era încuiată.

— Nu are nici un zăvor.

Selina zâmbi, gândindu-se că era o glumă, dar se pare că nu era, așa că redeveni serioasă și încercă să se gândească la ce i-ar mai putea spune. În subconștientul ei se așteptase ca el s-o recunoască, să spună „Oare de cine îmi amintești?" sau „Desigur, te-am mai văzut undeva, cândva." Dar el nu comentă în nici un fel, iar ei i se părea că el nu seamănă deloc cu tânărul ofițer cu ochi strălucitori care fusese tatăl ei. Se așteptase să fie brunet, dar

nu-și dăduse seama că fața lui va fi așa de ridată, nici ochii lui așa de injectați. Faptul că avea nevoie de un bărbierit nu numai că ascundea linia fermă a maxilarului și gropița din bărbie, ci îi și dădea un aer răuvoitor. Mai mult, el nu părea deloc încântat s-o vadă.

Ea înghiți în sec.

— Cred... cred că vă întrebați de ce am venit aici.

— Sigur, dar cred că, până la urmă, îmi vei spune.

— Am venit cu avionul de la Londra,... în această dimineață, noaptea trecută. Nu, în dimineața aceasta.

Pe el îl fulgeră o bănuială cumplită.

— Te-a trimis Rutland?

— Cine? Oh, domnul Rutland, editorul. Nu, nu m-a trimis el, dar mi-a spus că și-ar dori să-i răspundeți la scrisori.

— Pe naiba. Se mai gândi la ceva. Îl cunoști?

— Da. M-am dus să-l văd și să-l întreb unde vă pot găsi.

— Și cine ești tu?

— Mă cheamă Selina Bruce.

— Eu sunt George Dyer, dar îmi imaginez că știai.

— Da, știu...

Urmă o altă tăcere. George începu să devină interesat.

— Doar nu ești o admiratoare a mea? Doar nu ești secretara Clubului fanilor lui George Dyer? Selina negă. Atunci locuiești la hotelul din Cala Fuerte și mi-ai citit cartea? Selina negă iar. Parcă am fi la „Douăzeci de întrebări", nu-i așa? Ești o celebritate? Ești actriță? Cântăreață?

— Nu, dar trebuia să vă văd, pentru că... O părăsi curajul. Pentru că, termină ea, trebuie să vă rog să îmi împrumutați șase sute de pesetas.

George Dyer deschise gura, uimit și lăsă jos repede paharul de apă, înainte de a-l scăpa.

— Aveți cumva, spuse Selina foarte tare și răspicat de parcă ar fi vorbit cu un surd, șase sute de pesetas să-mi împrumutați?

— Șase sute! Râse. Râdea fără veselie. Cred că glumești.

— Aș vrea eu.

— Șase sute de pesetas! Nu am atâția bani!

— Dar îmi trebuie șase sute de pesetas ca să plătesc șoferul taxiului.

George privi în jur.

— Care șofer de taxi?

— Am luat un taxi de la aeroportul din Cala Fuerte. I-am spus șoferului că-i veți plăti dumneavoastră pentru că eu nu mai am nici un ban. La aeroport mi s-a furat portofelul în timp ce așteptam să-mi găsească bagajele... Uitați-vă... Se duse să-și ia geanta și-i arătă mânerele tăiate. Guardia Civil a spus că era vorba de un hoț cu multă experiență, pentru că eu n-am simțit nimic și mi-a luat doar portofelul.

— Doar portofelul. Și ce conținea portofelul?

— Cecurile de călătorie și niște bani englezești, și niște pesetas. Și, adăugă ea, cu un aer hotărât, biletul meu de întoarcere.

— Am înțeles, spuse George Dyer.

— Iar șoferul de taxi așteaptă acum la hotelul din Cala Fuerte. Vă așteaptă pe dumneavoastră. Să-l plătiți.

— Vrei să spui că ai luat un taxi de la aeroport până la Cala Fuerte ca să mă găsești pe mine să-l plătesc. Este o aiureală...

— Dar v-am explicat... Bagajele mele n-au ajuns...

— Vrei să spui că ți-ai pierdut și bagajele!

— Nu eu am pierdut bagajele – ei le-au pierdut. Compania.

— Așa e drumul cu avionul. Micul dejun în Londra, prânzul în Spania, bagajele la Bombay.

— Au ajuns în Barcelona, dar ei cred că au fost trimise la Madrid.

— Deci, spuse George Dyer, cu aerul unui profesor făcând o recapitulare, bagajele tale sunt la Madrid, portofelul ți-a fost furat și vrei șase sute de pesetas ca să plătești taxiul.

— Da, spuse Selina, încântată că el părea să fi înțeles în sfârșit situația.

— Și cum spuneai că te cheamă?

— Selina Bruce.

— Bine, domnișoară Bruce, oricât de încântat aș fi că te-am cunoscut și, normal, supărat să aflu de ghinionul pe care l-ai avut, tot nu înțeleg ce legătură au toate astea cu mine.

— Eu cred că au, spuse Selina.

— Zău?

— Da. Înțelegeți... cred că sunt fiica dumneavoastră.

— Crezi...

Primul lui gând fu că ea era nebună. Trebuia să fie. Era una dintre femeile care umblă aiurea pretinzând că ar fi împărăteasa Eugenia, doar că aceasta avea o fixație pentru el.

— Cred că sunteți tatăl meu.

Nu era nebună. Era complet inocentă și chiar credea ceea ce spunea. Își spuse că trebuie să fie rațional.

— Cine ți-a dat ideea asta?

— Am o fotografie a tatălui meu. Credeam că a murit. Dar seamănă foarte mult cu dumneavoastră.

— Ghinionul lui.

— Ah, nu...

— Ai fotografia?

— Da, este chiar aici... Se aplecă să-și ia geanta, iar el încercă iar să ghicească cam câți ani are, să se hotărască dacă această groaznică acuzație ar putea fi adevărată. Este aici... Întotdeauna am ținut-o la mine, chiar de când am găsit-o, acum cinci ani. Și când am văzut fotografia de pe spatele cărții... Îi dădu fotografia. El o luă, fără să-și dezlipească ochii de la fața ei. O întrebă:

— Câți ani ai?

— Douăzeci.

Se simți ușurat. Pentru a-și ascunde expresia se uită repede la fotografia pe care i-o dăduse Selina. Nu spuse nimic. Apoi, exact ca Rodney, o întrebă:

— Cum îl chema?

Selina înghiți în sec.

— Gerry Dawson. Aceleași inițiale.

— Poți să-mi spui ceva despre el?

— Nu prea multe. Înțelegeți, mi s-a spus că a murit înainte de a mă naște eu. Pe mama o chema Harriet Bruce și ea a murit chiar *după* ce m-a născut, așa că m-a crescut bunica și de aceea mă cheamă Selina Bruce.

— Bunica. Mama mamei tale.

— Da.

— Și ai găsit această fotografie...?

— Acum cinci ani. Într-o carte a mamei. Apoi... am primit *Fiesta la Cala Fuerte* și am văzut fotografia de pe copertă și mi s-a părut că e aceeași persoană. Aceeași figură, vreau să spun. Aceeași. Aceeași persoană.

George Dyer nu-i răspunse. Se întoarse de la ușă și îi înapoie fotografia. Își aprinse o țigară, stinse chibritul și-l puse în mijlocul scrumierei, după care spuse:

— Ziceai că tatăl tău a fost omorât. Cum adică?

— Așa mi s-a spus. Dar am știut că bunica nu l-a plăcut niciodată. N-a dorit să se însoare cu mama. Și când am văzut fotografia, m-am gândit că poate a fost o greșeală. Că nu a fost ucis. Că a fost rănit sau și-a pierdut memoria. Se mai întâmplă.

— Da, dar nu tatălui tău. Tatăl tău este mort.

— Dar dumneavoastră...

El îi spuse, blând:

— Eu nu sunt tatăl tău. Tu ai douăzeci de ani. Eu am treizeci și șapte. Poate arăt mai mult, dar am doar treizeci și șapte de ani. Nici măcar n-am luptat în război – nu în acela, oricum.

— Dar fotografiile...

— Am impresia că Gerry Dawson a fost vărul meu. Semănăm, într-adevăr, poate fi ceva ereditar. De fapt, cred că nici nu semănăm chiar așa de mult. Fotografia tatălui tău și fotografia de pe cartea mea au fost făcute la un interval mare. Și nici în tinerețe nu am arătat chiar așa de bine.

Selina îl privi fix. Nu mai văzuse un bărbat așa de bronzat, și cineva trebuia să-i coasă un nasture la cămașă pentru că era desfăcută până jos, astfel încât i se zărea părul întunecat de pe piept și mânecile cămășii îi erau rulate chiar sub cot, de parcă nu s-ar fi deranjat să le așeze ca lumea. Se simți ciudat, de parcă n-ar mai fi putut controla ce avea de gând să facă propriul ei corp. Picioarele ar fi putut să i se împleticească, ochii i s-ar fi putut umple de lacrimi, ar fi putut chiar să-l lovească, așa cum stătea acolo, spunându-i că nu e tatăl ei. Totul era adevărat, iar Gerry Dawson era mort.

El mai vorbea încă, încercând să fie amabil.

— ... rău că ai făcut tot acest drum. Să nu te simți

prost... este o greșeală pe care ar fi putut-o face oricine... după toate...

I se puse un nod în gât, iar fața lui, foarte aproape de a ei, începu să tremure de parcă s-ar fi scufundat într-un helești. Până acum îi fusese foarte cald, dar acum, dintr-o dată, înghețata de frig și i se făcu pielea ca de găină. El îi spuse, și părea să vorbească de la mare distanță:

— Te simți bine? Iar ea își dădu seama că nu urma să leșine, nici să-l atace, ci doar să izbucnească în lacrimi.

6

Ea îl întrebă:

— Presupun că n-ai vreo batistă?

El nu avea, într-adevăr, dar îi aduse o cutie de Kleenex. Ea își scoase un șervet, își suflă nasul și spuse:

— Nu cred că voi avea nevoie de toate.

— Eu n-aș fi așa de sigur.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac asta. Adică să plâng.

— Sunt sigur.

Ea își mai scoase o batistă de hârtie și își suflă nasul.

— Am așteptat atât de mult. Și, dintr-o dată, s-a făcut frig.

— Este într-adevăr mai frig. Soarele e în nori. Așteptăm altă furtună. Hai, vino și stai jos.

El o luă de braț și o împinse spre patul uriaș și, din cauză că ea încă tremura, îi trase pătura roșu cu alb peste genunchi și îi spuse că-i va aduce niște brandy. Selina îi spuse că nu-i place, dar el tot plecă, iar ea îl urmări cum, în mica bucătărie improvizată, scoate o sticlă și un pahar și îi toarnă ceva.

Când se întoarse, ea îi spuse:

— De fapt, ar trebui să mănânc ceva.

— Bea asta mai întâi.

Paharul era mic și gros, iar băutura era limpede. Selina tremură. După ce termină de băut, el luă paharul gol și, în drum spre bucătărioară, împinse cenușa din cămin și mai aruncă un lemn. Cenușa se ridică și coborî iar, acoperind lemnul proaspăt pus cu un praf cenușiu. Pe când Selina se uita, începu să se vadă o mică strălucire roșie și o flăcăruie.

Ea îi spuse:

— Nici nu ai nevoie de foile, ... a început deja să ardă.

— Aici lumea știe să construiască o sobă. Ce vrei să mănânci?

— Orice.

— Supă. Pâine cu unt. Carne rece. Fructe.

— Supa e gata făcută?

— Pot să...

— Nu vă deranjează?

— Mă deranjează mai puțin decât să te văd pe tine plângând.

Selina se simți rănită și îi spuse:

— N-am vrut să plâng.

În timp ce supa se încălzea, el se întoarse, se așeză pe marginea căminului și discută puțin cu ea.

— Și cam pe unde locuiești?

— În Londra.

— Cu bunica?

— Bunica a murit.

— Doar nu locuiești singură?

— Nu. Cu Agnes.

— Cine este Agnes?

— Dădaca mea, spuse Selina și îi veni imediat să-și muște limba. Adică... a fost dădaca mea.

— Și nu mai e nimeni altcineva?

— Ba da, spuse Selina. Este Rodney.

— Cine este Rodney?

Selina făcu ochii mari.

— Este... avocatul meu.

— Știe cineva că ești aici?

— Agnes.

— Și avocatul?

— Este plecat. În interes de afaceri.

— Înseamnă că nimeni nu-și face griji pentru tine. Nu se întreabă unde ești.

— Nu.

— Ei, asta e ceva.

Supa din oală începu să bolborosească. George Dyer se întoarse în bucătărioară să caute o farfurie și o lingură, iar Selina îi spuse:

— Îmi place casa dumneavoastră.

— Adevărat?

— Da. Degajă un sentiment plăcut, de pace. De parcă nu se poate întâmpla nimic rău.

Se gândi la apartamentul din Londra în care ea și Rodney urmau să locuiască după ce se vor căsători. La cât timp pierduseră cu alegerea covoarelor, și a pernelor, și a coșurilor de gunoi, și a bucătăriei, și a oalelor, și a tigăilor. Îi spuse:

— Cred că așa trebuie să arate o casă. O casă trebuie să evolueze. Ca și oamenii care locuiesc în ea. George Dyer își turna un whisky și nu-i răspunse. Ea continuă. Trebuie să ai anumite lucruri, desigur, și un acoperiș deasupra capului, și un foc și... cred, un loc de dormit. El se întoarse cu farfuria cu supă și cu o lingură într-o mână și cu băutura lui în cealaltă. Selina luă farfuria și îi spuse:

— Cum ați reușit să urcați patul sus?

— Desfăcut. L-am montat sus.

— Este foarte mare.

— În Spania este numit *matrimoniale*. Un pat pentru căsătoriți.

Ea se simți ușor stânjenită.

— Nu mi-am putut da seama cum l-ați dus acolo. N-ar fi... n-ar fi trebuit să mă uit. Îmi pare rău, dar am vrut să văd totul înainte să veniți dumneavoastră.

— Și ce ai de gând să faci acum?

Selina se uită la supă și o mai amestecă. Era o supă de legume cu tăiței care pluteau prin ea. Îi spuse:

— Cred că mai bine m-aș duce acasă.

— Fără bilet și fără bani?

— Dacă aș reuși să împrumut niște bani, m-aș putea întoarce în San Antonio cu taxiul lui Toni. Și aș putea lua următorul zbor spre Londra.

George îi spuse:

— Ți-am spus adevărul atunci când am zis că nu am șase sute de pesetas. Unul dintre motivele pentru care m-am dus ieri în San Antonio a fost să iau niște bani, dar la banca din Barcelona au existat unele probleme și, în momentul ăsta, n-am nimic.

— Și ce voi face cu șoferul de taxi? Trebuie să-l plătesc.

— Poate Rudolfo din Cala Fuerte ne-ar putea ajuta.

— Ar însemna să cer prea mult.

— Este obișnuit.

— Nu este vorba doar de cei șase sute de pesetas pentru taxi. Mai trebuie să cumpăr un alt bilet de avion.

— Da, știu.

Supa încă era fierbinte pentru a fi băută. Selina o mai amestecă, și spuse:

— Cred că aveți impresia că sunt o idioată. El nu neagă, iar ea continuă. Sigur că ar fi trebuit să scriu sau cam așa ceva, dar nu suportam să mai aștept răspunsul. El tot nu spuse nimic, iar ea simți că trebuie să se justifice. Dumneavoastră poate vă gândiți că te poți obișnui să nu ai tată, mai ales dacă nu l-ai cunoscut niciodată. Dar eu nu m-am putut obișnui. Întotdeauna m-am gândit la el. Rodney spunea că sunt obsedată de el.

— Nu este o obsesie prea rea.

— I-am arătat lui Agnes fotografia de pe spatele cărții dumneavoastră și ea a avut un șoc, pentru că semănați așa de bine cu el. Asta m-a determinat să vin, pentru că Agnes îl cunoștea foarte bine. Și n-aș părea chiar așa de proastă dacă nu mi s-ar fi furat portofelul. Până atunci m-am descurcat destul de bine. Am mers corect și nu este vina mea că mi-au rătăcit bagajul.

— N-ai mai călătorit singură până acum? Părea incredul.

— Ah, ba da, de multe ori. Însă doar cu trenul care mă ducea la școală, sau cam așa ceva. Expresia lui o determină să fie complet onestă. Dar întotdeauna mă aștepta cineva... Ea dădu din umeri. Înțelegeți.

— Nu, dar te cred.

Ea începu să-și mănânce supa. Îi spuse lui George:

— Dacă tatăl meu a fost vărul dumneavoastră, înseamnă că suntem rude.

— Văr de-al doilea.

— Pare groaznic de îndepărtat, nu? Și princiar. L-ați cunoscut pe tatăl meu?

— Nu. Se încruntă. Cum ai spus că te cheamă?

— Selina.

— Selina. Ei, dacă aș fi avut nevoie de vreo dovadă că nu ești fiica mea, ar fi fost suficient și atât.

— Cum adică?

— N-aș suporta o fată cu un astfel de nume.

— Dar cum ați fi numit-o?

— Un bărbat își imaginează rareori că ar avea fiice. Se gândește doar la un fiu. Poate George Dyer Junior. Ridică paharul în cinstea fiului său imaginar, termină de băut și lăsă jos paharul. Și acum termină-ți supa și hai să-l căutăm pe șoferul de taxi.

În timp ce el strângea farfuria și paharele și le punea în chiuvetă și o hrănea pe flămânda Pearl, Selina se spălă pe mâini și pe față, își pieptănă părul, își puse iar ciorapii și pantofii. Când termină, îl găsi pe George pe terasă, cu șapca pe cap, urmărind portul prin binoclu. Selina veni lângă el.

— Care este iahtul dumneavoastră?

— Acela.

— Cum se numește?

— *Eclipsa*.

— Pare prea mare pentru a fi manevrat de o singură persoană.

— Așa e. De obicei am un echipaj. Adăugă. Sunt puțin nervos când suflă vântul așa. Marea este foarte agitată și iahtul își poate rupe ancora.

— Sunt sigură că nu va păți nimic.

— Sunt prea multe stânci sub apă.

Ea privi cerul. Era înnorat. Va veni o altă furtună?

— Da. S-a schimbat direcția vântului. Nu e prea bine. Își lăsă binoclul în jos și o privi. Ai prins furtuna din noaptea trecută?

— Deasupra Pirineilor. De-abia am putut ateriza la Barcelona.

El îi spuse:

— Nu mă deranjează furtuna pe mare, dar o furtună în avion mă îngrozește. Ești gata?

— Da.

— Vom lua mașina.

Se întoarseră în casă, el lăsă binoclul pe birou, iar Selina își luă geanta și își luă adio în tăcere de la Casa Barco. Se gândise atât de mult să vină aici și acum, după doar câteva ore, o părăsea iar. De tot. Își luă pardesiul. El îi spuse:

— Asta pentru ce naiba e?

— Este haina mea. La Londra e frig acum.

— Știi că uitasem. Stai, îl duc eu. Și-l agață pe umăr și adăugă: există un avantaj în pierderea bagajelor. Călătorești liber.

Ieșiră din casă, iar Selina nu-și dădu seama dacă mașina lui este o glumă sau nu. Arăta de parcă ar fi fost decorată în Săptămâna Cârpelor, iar ea și-ar fi dorit să-l poată întreba dacă vopsise singur roțile, dar îi lipsi curajul. Se urcară, George puse pardesiul Selinei pe genunchii ei, porni motorul, băgă mașina în viteză și întoarse printr-o serie de curbe în ac de păr. Dezastrul pândea. La un moment dat, ei i se păru că vor intra într-un zid. Apoi, roțile din spate patinară pe marginea unui șir de trepte. Selina închise ochii. Când o luară în sfârșit înainte pe un deal, se simți un miros puternic de gaze de eșapament și, de la picioarele ei se auziră niște zgomote ciudate. Scaunele se clătinau și erau găurite și pe jos, unde carpeta dispăruse de mult, semăna grozav cu un coș de gunoi. De dragul lui George, Selina spera că iahtul este mai bine îngrijit.

Dar, până la urmă, era mult mai plăcut să meargă la Cala Fuerte în mașina lui George Dyer. Toți copiii râdeau și le făceau semne cu mâna și strigau veseli. Toate

femeile, care stăteau în grădini sau bârfeau la poartă se întoarseră să le zâmbească și să-i salute. Toți bărbații, așezați la măsuțele cafenelelor sau care veneau acasă de la muncă, se opreau să-i lase să treacă, strigându-le glume în spaniolește pe care Selina nu le înțelegea, dar care evident îl amuzau pe George Dyer.

— Ce spun?

— Vor să știe unde mi-am găsit noua señorita.

— Asta-i tot?

— Nu-i îndeajuns?

Ajunseră la hotelul din Cala Fuerte și opriră așa de brusc încât un nor de praf alb acoperi mesele și intră în băuturile clienților care stăteau pe terasa lui Rudolfo, bucurându-se de primele aperitive ale după-amiezei. Se auzi un client bombănind:

— Ce obrăznicie! Dar George Dyer îl ignoră, coborî din mașină fără să se obosească să deschidă portiera, urcă treptele și trecu de perdea, urmat de Selina.

— Rudolfo!

Rudolfo era în spatele barului. Îi răspunse, în spaniolește:

— Nu este nevoie să țipi!

— Rudolfo, unde este șoferul de taxi?

Rudolfo nu zâmbea. Turnă niște băuturi și le spuse:

— Șoferul de taxi a plecat.

— A plecat? Dar nu voia banii?

— Sigur că voia banii. Șase sute de pesetas.

— Și cine l-a plătit?

— Eu, spuse Rudolfo. Și vreau să discut cu tine. Așteaptă să-mi servesc clienții.

Ieși din spatele barului, trecu de ei fără să le spună vreun cuvânt și dispăru în spatele perdelei, pe terasă.

Selina se uită la George.

— E supărat?

— Bănuiesc că-l supără ceva.

— Unde este Toni?

— A plecat. L-a plătit Rudolfo.

Dură o clipă până ce ea își dădu seama de catastrofa care avusese loc.

— Dar dacă a plecat, eu cum mă întorc în San Antonio?

— Dumnezeu știe.

— Va trebui să mă duceți dumneavoastră.

— Eu nu mă întorc în San Antonio în seara asta și, chiar dacă aș face-o, tot n-am mai putea să-ți cumpărăm un bilet de avion.

Selina își mușcă buza. Spuse:

— Rudolfo părea așa de simpatic înainte.

— Ca toată lumea, are și el un caracter cu două fețe.

Rudolfo se întoarse, cortina se închise în urma lui, el lăsă tava goală jos și se întoarse spre George.

Îi vorbi în spaniolește, ceea ce era mai bine, având în vedere că limbajul folosit de el nu era potrivit pentru urechile unei tinere englezoaice delicate. George se apăra. Pe când cei doi ridicau vocile, Selina, incapabilă să nu observe că se refereau adesea la ea, le mai spunea:

— Vă rog, spuneți-mi și mie despre ce este vorba sau: N-ați putea vorbi în englezește ca să înțeleg și eu?, dar nici unul dintre ei n-o băgă în seamă.

Cearta fu întreruptă în cele din urmă de sosirea unui neamț gras care dorea un pahar cu bere și, în timp ce Rudolfo se duse în spatele barului să-l servească, Selina profită de ocazie ca să-l tragă pe George de mânecă și să-l întrebe:

— Ce s-a *întâmplat*? Spuneți-mi ce s-a întâmplat!

— Rudolfo e supărat pentru că i-ai spus că vei aștepta la Casa Barco, iar el a crezut că șoferul va aștepta împreună cu tine. Nu-i plac șoferii de taxi străini la barul lui, beți, și se pare că acesta i-a displăcut în mod special.

— Aha.

— Da, aha.

— Asta e totul?

— Nu, sigur că nu e totul. Până la sfârșit, ca să scape de individ, Rudolfo l-a plătit. Iar acum spune că-i datorez șase sute de pesetas și e speriat pentru că nu crede că-i voi putea da banii înapoi.

— Dar îl voi plăti eu... promit...

— Nu asta e problema. El vrea banii acum.

Neamțul, simțind ceva neplăcut în atmosferă, își luă berea și ieși și, imediat, Rudolfo și George își continuară cearta, iar Selina se apropie de ei.

— Oh, vă rog, domnule... vreau să spun Rudolfo. Este greșeala mea și voi avea grijă să-ți dau banii înapoi, dar, știi, banii mei au fost furați...

Rudolfo mai auzise povestea asta.

— Ai spus că vei aștepta în Casa Barco. Cu șoferul.

— Nu știam că va dura atât.

— Și tu, Rudolfo se întoarse iar spre George. Unde erai tu de fapt? Ai plecat în San Antonio și nu te-ai mai întors și nimeni nu știa unde ești...

— Și ce naiba te interesa pe tine? Unde merg și ce fac e afurisita mea de treabă.

— Nu atunci când trebuie să plătesc eu pentru tine.

— Nu ți-a cerut nimeni să plătești. Și nu erau banii mei, oricum. Și ai încurcat totul pentru că acum señorita nu mai are cu ce se întoarce la San Antonio.

— Du-o tu!

— Nici de-al naibii! țipă George. După care ieși ca

vântul din bar, sări peste terasă și intră în mașină. Selina strigă în urma lui:

— Și eu ce fac?

El se întoarse spre ea.

— Ai de gând să vii cu mine sau vrei să rămâi aici?

— Nu vreau să rămân aici.

— Atunci, vino.

Nu exista o altă alternativă. Jumătate din sat și toți clienții lui Rudolfo păreau să se amuze copios pe seama lor. George se întinse să-i deschidă portiera, iar Selina intră în mașină.

Și, în acel moment, ca și cum ar fi primit un semnal de la un director de imagine celest, izbucni furtuna.

Un fulger spintecă cerul, bubuitul tunetului și o rafală de vânt cutremură pinii. Fețele de masă de pe terasă se ridicară și începură să fluture ca niște vele prost întinse, de lângă magazinul Mariei zbură o pălărie, care o porni învârtindu-se, o roată mare roz cu galben, care ajunse în stradă. Praful se ridica în spirale și, în urma vântului veni ploaia, ca o cortină, cu stropii așa de mari și grei încât, în câteva secunde, șanțurile erau pline.

Toți se grăbiră să intre în casă. Clienții lui Rudolfo, femeile care bârfeau, cei doi bărbați care munciseră la drum. Era o atmosferă de catastrofă, de parcă ar fi sunat vreo sirenă de alarmă și, imediat, locul fu complet gol. Mai erau doar Selina și George și mașinuța lui George.

Ea încercă să iasă din mașină, dar el pornise motorul și o trase înapoi. Ea îl întrebă:

— Nu ne putem adăposti și noi?

— De ce? Doar nu ți-e frică de un pic de ploaie?

— Un *pic* de ploaie? Profilul lui era ca de piatră, iar el nu catadicsi să răspundă. Nu se poate ridica capota?

El băgă mașina în viteză și porniră ca din pușcă.

— Nu s-a mai ridicat de zece ani, strigă el ca să acopere zgomotul motorului și al ploii și al vântului. Păreau deja pe jumătate acoperiți de apă, iar picioarele Selinei erau ude. Se întrebă dacă nu va începe să plutească.

— Care e rostul unei capote care nu se ridică?

— Of, nu te mai văicări.

— Nu mă văicăream, dar...

El acceleră și ea tăcu, speriată. Mergeau în viteză, tăind curbele în scrâșnetele cauciucurilor, ridicând valuri de noroi. Marea era de culoarea plumbului, iar grădinile vilelor erau devastate de vânt. Aerul era plin de obiecte zburătoare – frunze, și paie, și ace de pin – și, când ajunseră în cele din urmă pe deal și pe drumul ce ducea spre Casa Barco, apa, adunată între zidurile înalte, atinsese proporțiile unui torent, iar ei păreau împinși de valuri.

Apa, atrasă de gravitație, cobora treptele ce duceau spre port, dar o mare parte invadase locul în care-și parca el mașina de obicei și care acum părea inundat.

Cu toate acestea, el intră direct acolo, oprindu-se periculos de aproape de zidul din spate. Opri motorul și sări afară, spunându-i:

— Hai, ieși și ajută-mă să închid ușile.

Selina era prea speriată ca să mai protesteze. Intră în apa rece și murdară și se duse să-l ajute să tragă ușile. Le închiseră în cele din urmă, proptindu-se de ele până ce George, cu forța, reuși să blocheze închizătorile primitive. După aceea o luă de mână și o duse în fugă în Casa Barco, pe când un alt fulger spinteca cerul negru, urmat de un tunet așa de puternic încât ei i se păru că va cădea acoperișul.

Nici în casă nu păreau în siguranță. El ieși pe terasă și

începu să se lupte cu obloanele. Vântul era așa de puternic încât trebui să le smulgă de lângă pereții casei. Ghivecele de flori dispăruseră deja, unele căzuseră afară, altele pe terasă, unde zăceau, o amestecătură de lut spart și noroi. După ce reuși să închidă obloanele și ușile din interior, casa părea întunecată și străină. El încercă să aprindă lumina, dar curentul era oprit. Ploaia, care se scursese prin cămin, stinsese focul, iar fântâna gâlgâia parcă avea de gând să dea pe dinafară.

Selina spuse:

— Vom avea probleme?

— De ce să avem probleme?

— Mi-e frică de tunete.

— Nu-ți pot face nici un rău.

— Dar fulgerele pot.

— Ei bine, atunci ar trebui să-ți fie frică de fulgere.

— Mi-e frică și de fulgere.

Ea crezu că el își va cere scuze, dar el scoase din buzunar un pachet ud de țigări. Îl aruncă în cămin, apoi plecă să caute altul. Găsi până la urmă o țigară, o aprinse și își turnă un pahar de whisky. Duse paharul la fântână și, cu o dexteritate născută dintr-o îndelungată practică, turnă apa din găleată în pahar fără să verse nici o picătură.

Îi spuse:

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

El luă o înghițitură de whisky și rămase uitându-se la ea, iar ea nu-și putea da seama dacă râdea sau nu. Amândoi erau uzi de parcă căzuseră într-o baltă. Selina își scosese pantofii și acum stătea într-o băltoacă care se întindea, cu rochia picurând și cu părul lipit de față și de gât. Faptul că era ud nu părea să-l deranjeze pe George la fel ca pe ea. Ea îi spuse:

— Presupun că sunteți obișnuit cu așa ceva, și încercă să-și stoarcă marginea rochiei. Dar nu aveam nevoie de asta. Ne puteam adăposti până la trecerea furtunii. Rudolfo ne-ar fi lăsat...

El lăsă paharul jos și se duse spre scara ce ducea la etaj.

— Ia asta, îi spuse, aruncându-i o pijama. Și asta. Îi aruncă un halat. Se auzi zgomotul unui sertar care se deschidea și se închidea. Și asta. Un prosop. Rămase, cu mâinile pe balustradă, privind în jos spre ea. Folosește baia. Dezbracă-te, șterge-te și schimbă-te.

Selina se duse să culeagă lucrurile. Pe când deschidea ușa băii, o cămașă udă alunecă pe galerie, urmată de o pereche de pantaloni uzi leoarcă. Ea închise încet ușa băii.

Când ieși, uscată și îmbrăcată în hainele mult prea mari, și cu părul prins în prosop, observă că locul suferise o oarecare metamorfoză.

Focul ardea și, în câteva sticle goale, erau puse lumânări. Radioul transmitea muzică flamenco, iar George Dyer nu numai că se uscase și se curățase, ci se și bărbierise. Era îmbrăcat cu un pulover alb, pe gât, o pereche de pantaloni albaștri și era încălțat cu niște papuci roșii, din piele. Stătea pe cămin, cu spatele la foc, citea un ziar englezesc și părea la fel de relaxat ca orice gentleman în casa lui de la țară.

— Ei, te-ai aranjat.

— Și ce fac cu lucrurile ude?

— Aruncă-le pe podeaua băii. O să le aranjeze Juanita mâine.

— Cine e Juanita?

— Menajera mea. Sora Mariei. Știi cine e Maria? Are un aprozar în sat.

— Mama lui Tomeu.

— Deci l-ai întâlnit deja pe Tomeu.

— El ne-a adus aici; ne-a condus pe bicicletă.

— Tomeu a adus un pui în coșul lui. Acum e la cuptor. Vino lângă foc să te încălzești. Îți voi da și ceva de băut.

— Nu vreau să beau.

— Nu bei niciodată?

— Bunica mea nu prea era de acord.

— Bunica ta, dacă-mi scuzi expresia, pare să fi fost o cotoroanță.

Selina zâmbi fără să vrea.

— Nu era chiar așa.

El fu surprins de zâmbet. Încă urmărind-o cu privirea, îi spuse:

— În care parte a Londrei locuiești?

— Queen's Gate.

— Queen's Gate, SW7. Foarte frumos. Și bănuiesc că dădaca te ducea la plimbare în Kensington Gardens?

— Da.

— Ai frați sau surori?

— Nu.

— Unchi sau mătuși?

— Nu, n-am pe nimeni.

— Atunci nu e de mirare că-ți căutai așa de disperată tatăl.

— Nu eram disperată. Doar îmi doream unul.

George clătină paharul, urmărind lichidul de culoarea ambrei. Îi spuse:

— Știi, m-am gândit că cei pe care... îi îndrăgești... continuă să trăiască până ce apare un nătărău care să-ți spună că au murit.

Selina îi spuse:

— Mi s-a spus demult că tatăl meu a murit.

— Știu, dar azi ți s-a spus pentru a doua oară. Și eu am fost cel care l-a omorât.

— Nu a fost greșeala dumneavoastră.

— Totuși, îmi pare rău, apoi adăugă, mai blând. Ți-ar face bine ceva de băut. Doar ca să te încălzești.

Ea dădu din cap, iar el renunță, ceea ce-l făcu să nu se simtă în largul lui. Era atât de obișnuit să fie împreună cu Frances, care bea serios, cât el, chiar dacă devenea puțin amețită și certăreață spre sfârșitul după-amiezei; a doua zi era la fel de sobră și cu ochii strălucitori ca de obicei, dacă nu observai cum îi tremura mâna când se întindea să-și ia cea de-a zecea țigară din dimineața aceea.

Dar copilul acesta. O privi. Pielea ei era ca fildeșul, lăptoasă, fără nici un defect. Pe când el o privea, ea își scoase prosopul de pe cap și începu să-și șteargă părul și i se zăriră urechile, vulnerabile ca ceafa unui bebeluș.

Ea îl întrebă:

— Ce aveți de gând să faceți?

— Ce anume?

— Cu banii. Să-i înapoiați banii lui Rudolfo și să mă trimiteți înapoi la Londra.

— Nu știu. Trebuie să mă mai gândesc.

— Aș putea telegrafia la banca mea din Londra să-mi mai trimită niște bani.

— Da, ai putea.

— Ar dura mult?

— Trei sau patru zile.

— Nu credeți atunci că ar trebui să-mi iau o cameră la hotel?

— Mă îndoiesc că Rudolfo te va primi.

— Știți, de fapt, eu n-aș da vina pe el. Chiar și când e treaz, Toni e destul de înspăimântător. Beat, cred că a fost groaznic.

— Nu cred că l-a speriat pe Rudolfo.

— Bine... și atunci unde voi sta?

— Păi, unde, aici. În *matrimoniale*. Eu aș putea să mă duc pe *Eclipse*, dar nu pe vremea asta, și nu va fi prima oară când voi dormi pe canapea.

— Dacă cineva va dormi pe canapea, eu voi fi aceea.

— Cum vrei tu. Mie mi-e indiferent. Îmi pare rău că locuința nu a fost proiectată mai convenabil, dar acum nu am ce face. Nu mi-am imaginat niciodată că fiica mea va veni în vizită.

— Dar eu nu sunt fiica dumneavoastră.

— Atunci să spunem că ești George Dyer Junior.

7

Cu șase ani în urmă, când George Dyer venise să locuiască în Cala Fuerte, Juanita apăruse la ușa lui și-l anunțase, foarte demnă, că dorea să lucreze pentru el. Era soția unui fermier din San Esteban, avea patru copii care învățau la școala din sat, și sărăcia o pândea. Avea nevoie să lucreze pentru că-i trebuiau bani, dar din figura ei demnă nu se putea observa nimic. Era o femeie micuță, cu aspectul solid al unei țărănci, cu ochii negri, picioarele scurte și cu un zâmbet al cărui farmec era stricat doar de faptul că nu se spăla niciodată pe dinți.

În fiecare dimineață se scula la patru și jumătate, făcea treburile zilnice în casa ei, își hrănea familia și îi trimitea la muncă, apoi cobora dealul până la Cala Fuerte și se prezenta la Casa Barco la șapte și jumătate. Făcea curățenie și gătea pentru George, spăla și călca, pieptăna pisica și îngrijea grădina și nu era împotrivă, dacă era nevoie, să se ducă la *Eclipse* și s-o curețe.

După ce fusese publicată *Fiesta la Cala Fuerte*, George îi dăduse un exemplar, cu o dedicație scrisă pe pagina de gardă: „Pentru Juanita, de la George Dyer, cu dragoste și respect", iar aceasta era poate cea mai de preț comoară a ei, după patul matrimonial moștenit de la bunica și cear-

șafurile de in, groase ca pielea, pe care le brodase cu mâna ei. Nu vorbea englezește și nu știa să citească, dar cartea era pusă la loc de cinste în casa ei, aranjată pe un șervet brodat, ca un bibelou. Nu intra niciodată singură în casa lui. În codul ei, asta ar fi însemnat o încălcare a etichetei. Așa că stătea afară, pe zid, cu mâinile în poală, și aștepta până ce el deschidea ușa și-i dădea drumul înăuntru. El îi spunea:

— *Buenos días*, Juanita, după care discutau despre vreme, iar ea întreba cum a dormit señor. El nu descoperise motivele acestei comportări ciudate și nici nu o întrebase. Poate avea legătură cu faptul că el nu era însurat.

În dimineața de după furtună el se trezi la șapte. Până la urmă dormise pe canapea pentru că nu se îndurase să păstreze patul cel confortabil doar pentru el. Era foarte liniște. Vântul se oprise și, când se dusese să deschidă obloanele și ieșise pe terasă, descoperise că dimineața era proaspătă și liniștită ca o perlă, fără un nor pe cer, și totul mirosea umed și dulce după ploaie, deși apa din port era mâloasă din cauza furtunii, și erau unele stricăciuni care trebuiau remediate. Pentru început, își culese mobila de terasă de pe unde o împrăștiase vântul, șterse o băltoacă de pe masă, intră în casă și-și aprinse o țigară și se gândi să-și facă o ceașcă de ceai. Dar nu era apă în ceainic și nu avea curajul să coboare găleata în fântână ca să n-o trezească pe Selina.

Își căută hainele, dar puloverul și pantalonii pe care-i purtase în noaptea trecută nu erau potriviți pentru o zi de muncă, așa că urcă la etaj să-și ia altele. Selina dormea ca un copil, învelită în pijamaua lui George, aproape nevăzându-se în uriașul pat. Mișcându-se încet, el luă prima cămașă și primii pantaloni peste care dădu și co-

borî. Făcu un duș (apa era rece din cauza furtunii) și se îmbrăcă, și apoi se duse la ușă s-o ia pe Juanita. Ea nu sosise încă, dar dacă venea și găsea ușa deschisă intra și începea să prepare micul dejun. Apoi el se întoarse pe terasă, coborî scările, se urcă în bărcuță și vâsli până la *Eclipsa*.

Vasul părea să fi primit furtuna calm, ca de obicei. Verifică ancorele, apoi se urcă la bord. Presimțind ceva, acoperise puntea cu o prelată și, deși aceasta era plină de apă, puntea era relativ uscată. Slăbi câteva parâme și coborî să verifice dacă prin hublouri nu intrase ploaie. Liniștit, se întoarse pe punte și-și aprinse o țigară.

Urma să fie o zi foarte caldă. De pe puntea umedă și din prelată se ridicau deja aburi. Aerul era așa de curat încât putea vedea departe pe insulă, dincolo de crucea de la San Esteban; și era așa de liniște, încât atunci când un pescar, care muncea pe barca proprie, începu să discute cu un prieten, George putea auzi fiecare cuvânt. Apa se mișca foarte puțin. Prova bărcii rămase la locul ei, dar iahtul se mișca încet, de parcă ar fi respirat.

Liniștit de atmosfera înconjurătoare, de mirosurile și zgomotele familiare, George începu să se calmeze. Acum putea înfrunta ziua care urma și putea pune ordine în problemele care-l asediau.

Prima era Rudolfo. Nu-i păsa de ceartă; nu era prima și, desigur, nu va fi nici ultima, dar Rudolfo nu era un om bogat și, oricum, trebuia să-i înapoieze repede cei șase sute de pesetas. George nu putea aștepta până ce i se rezolvau problemele la banca din Barcelona. Mai fuseseră astfel de întârzieri și, odată, trebuise să aștepte aproape o lună. Dacă trimiteau o telegramă la banca Selinei, banii vor ajunge în trei sau patru zile și Rudolfo, știind

asta, ar fi fost încântat s-o primească la hotelul lui și astfel convențiile ar fi fost respectate și sentimentele celor din Cala Fuerte nu vor fi rănite.

Pe de altă parte, mai era și Frances. Frances i-ar împrumuta șase sute de pesetas și banii pentru biletul de întoarcere al Selinei dacă i-ar fi cerut George. Dar când era vorba de Frances, banii vorbeau. Și, dacă urma să-i fie dator, nu voia s-o facă pentru Rudolfo, nici pentru o fată care venise să-și caute tatăl, ci pentru el, pentru că doar el va putea plăti nota.

O mișcare în Casa Barco îi atrase atenția, el privi în sus și văzu că Juanita era pe terasă, atârnând pătura pe frânghie, ca s-o aerisească. Purta o rochie roz și un șort maro și intră în casă, de unde ieși cu o mătură și începu să curețe cioburile ghivecelor sparte în noaptea trecută.

George se întrebă cum îi va explica prezența Selinei în patul lui. El avusese grijă până atunci să nu fie pus într-o astfel de situație și, în ceea ce o privea pe Juanita, habar n-avea cum urma să reacționeze. Nu dorea s-o dezamăgească și nici s-o piardă – din nici un motiv. I-ar fi putut spune adevărul, dar era așa de încâlcit încât naiva Juanita nu l-ar fi înțeles. Sau i-ar putea spune că Selina era o verișoară venită în vizită și care rămăsese peste noapte din cauza furtunii. După ce se gândi puțin, se hotărî că așa era cel mai bine și avea avantajul că era mai mult sau mai puțin adevărat. Aruncă țigara peste bord, coborî în barcă și vâsli încet spre casă.

Juanita era sus, fierbând cafeaua.

— *Buenos días*, Juanita.

Ea se întoarse, zâmbind.

— Buenos días, señor.

El se decise s-o ia de-a dreptul.

— Ai trezit-o pe señorita când ai scos apă?

— *No*, señor, încă mai doarme, ca un pui.

George o privi atent pe Juanita. Vocea ei era sentimentală și ochii îi străluceau. George nu se așteptase la așa ceva. Nici nu avusese timp să-i spună povestea cu verișoara, iar Juanita deja se uita la el cu niște ochi umezi, ca de căprioară... oare de ce?

— Te-ai dus sus... și ai văzut-o?

— *Si*, señor, m-am dus să văd dacă s-a trezit. Dar, señor, vocea ei căpătă un ton de ușor reproș, de ce nu mi-ați spus niciodată că aveți o fiică?

George se întinse în spate, căutând brațul canapelei și se așeză.

— Nu ți-am spus? întrebă el, prostește.

— Nu, nu mi-ați spus nimic despre nici o fiică. Și când Maria îmi zise azi-dimineață, pe când veneam prin Cala Fuerte, că fiica lui señor stă la Casa Barco, nu mi-a venit să crez. Dar e adevărat.

George înghiți în sec și-i spuse, cu un calm forțat:

— Ți-a spus Maria. Și cine i-a spus Mariei?

— Tomeu i-a spus.

— Tomeu?

— *Si*, señor. Un șofer de taxi a adus-o aici. El a stat multe ore în bar, la Rudolfo, și i-a spus Rositei, care muncește aici, că a dus-o pe fiica domnului Dyer la Casa Barco. Rosita i-a spus lui Tomeu când el s-a dus să cumpere niște săpun, și Tomeu i-a spus Mariei și Maria i-a spus Juanitei.

— Și tot restului satului, bănuiesc, bombăni George în engleză și o înjură în gând pe Selina.

— Señor?

— Nimic, Juanita.

— Nu sunteți mulțumit că a venit fiica dumneavoastră?

— Ba da, sigur.

— Nu știam că señor a fost însurat.

George se gândi o clipă, apoi spuse:

— Mama ei a murit.

Juanita era disperată.

— Senor, n-am știut. Și cine a avut grijă de señorita?

— Bunica ei, spuse George, întrebându-se cât de mult timp avea până ce va fi nevoit să spună adevărul. Juanita, spune-mi... Rudolfo știe că... señorita este fata mea?

— Nu l-am văzut pe Rudolfo, señor.

Ceainicul începu să fiarbă și ea umplu vasul de lut în care George o învățase să-i țină cafeaua. Mirosul era delicios, dar acum nimic nu-l înveselea. Juanita puse capacul pe vas și spuse:

— Senorita este foarte frumoasă.

— *Frumoasă*? El era uimit.

— Sigur că e frumoasă. Juanita duse tava pentru micul dejun pe terasă. Señor nu trebuie să se prefacă în fața mea.

El mâncă. O portocală, o *ensamada* dulce, și toată cafeaua din vas. Juanita intră încet în casă și începu să mătură. După aceea apăru cu un coș de rufe, plin cu haine.

El îi spuse:

— Señorita s-a udat foarte rău noaptea trecută, în timpul furtunii și i-am spus să lase hainele pe jos, în baie.

— *Si*, senor, le-am găsit.

— Curăță-le cât de repede poți, Juanita, nu are cu ce să se îmbrace.

— *Si*, señor.

Ea trecu de el și coborî treptele spre mica ei spălătorie, unde frecă cearșafurile, ciorapii și cămășile cu imparțialitate, fierbând apa într-o cadă mare și folosind un calup de săpun la fel de mare și de solid ca o cărămidă.

*

Mai întâi trebuia să discute cu Rudolfo. George privi în sus, spre etaj, dar nu zări nici o mișcare și nu auzi nici un zgomot. Își înjură în gând musafirul, dar îl lăsă să doarmă și ieși, și, pentru că nu avea chef să deschidă ușile garajului și să-și pornească mașina, o porni pe jos înspre sat.

Urma să regrete acest lucru. Pentru că, înainte de a ajunge la hotelul din Cala Fuerte, cel puțin șapte oameni îl felicitară pentru fiica lui. După fiecare întâlnire mergea mai repede, ca disperat, dând impresia că, oricât de mult ar dori să stea să discute cu fiecare în parte despre acest fericit eveniment, pur și simplu nu avea timp. În cele din urmă ajunse la barul lui Rudolfo, cu respirația tăiată și ud de transpirație, simțindu-se ca prins într-o capcană. Rămase lângă perdea și spuse:

— Rudolfo. Pot să intru?

Rudolfo era în spatele barului, lustruind pahare. Când îl zări pe George, se opri. Începu să zâmbească.

— George, prietene. Lăsă jos paharul și ieși din spatele barului ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe George.

George îl privi îngrijorat.

— Nu ai de gând să mă lovești?

— Tu ar trebui să mă lovești. Dar n-am știut. Abia azidimineață mi-a spus Rosita că señorita e fiica ta. De ce nu mi-ai spus în seara trecută? Că era copilul tău. Nici nu știam că ai un copil. Și așa frumos...

— Rudolfo, a fost o greșeală...

— A fost greșeala mea. Și ce fel de prieten ai crezut că sunt, să mă cert pentru un ajutor dat unui vechi prieten și copilului său?

— Dar...

Rudolfo ridică mâna.

— Nici un dar. Șase sute de pesetas, ei bine, dădu din umeri, nu cresc în copaci, dar nici nu voi da faliment din cauza lor.

— Rudolfo...

— Prietene, dacă mai spui ceva voi crede că nu vrei să mă ierți. Hai să bem ceva împreună – un coniac...

Era imposibil. Refuza să audă adevărul, și George nu avea de gând să i-l bage pe gât. Răspunse, slab:

— Aș prefera o cafea, și Rudolfo se duse să comande, iar George se așeză pe un scaun și-și aprinse o țigară. După ce se întoarse Rudolfo îi spuse: îți vei primi banii înapoi. Putem telegrafia la Londra...

— Trebuie să te duci în San Antonio ca să trimiți o telegramă.

— Așa e. Cam în cât timp crezi că vor veni banii?

Rudolfo dădu din umeri.

— În două sau trei zile. Poate într-o săptămână. Nu contează. Pot aștepta o săptămână pentru șase sute de pesetas.

— Ești un om bun, Rudolfo.

— Dar mă pot supăra. Știi că mă pot supăra.

— Totuși ești un om bun.

Rosita aduse cafeaua. George o urmări cum aranjează ceștile minuscule și își spuse că mințea rău de tot. Apoi își dădu seama că acum nu mai era nevoie să-i ceară cel de-al doilea serviciu lui Rudolfo. Dacă Selina urma să fie fiica lui, nu avea rost să stea la hotel.

Pearl o trezi pe Selina. Fusese afară toată noaptea, era obosită de atâta vânătoare și dorea un loc moale unde să

doarmă. Intră în Casa Barco pe terasă, urcă încet la etaj și sări ușor în pat. Selina deschise ochii și privi direct mutrița albă și mustăcioasă a lui Pearl. Ochii lui Pearl erau verzi ca jadul, cu pupilele îngustate ca niște fante. Frământă o vreme cearșafurile, aranjându-și locul, apoi își trânti trupul îmblânit lângă Selina și adormi.

Selina se răsuci și adormi și ea.

— Hai, e timpul să te trezești. Este ora unsprezece. Hai. Selina deschise ochii și-l văzu pe George Dyer stând pe marginea patului. E timpul să te trezești, repetă el.

— Hmm? Pisica era tot acolo, grea și caldă. George părea enorm. Purta o cămașă albastră, din bumbac, și părea supărat. Selina se sperie. Oricum, niciodată nu era în apele ei când se trezea.

— E timpul să te scoli.

— Cât e ceasul?

— Ți-am spus. Aproape unsprezece. Trebuie să discutăm.

— Oh. Ea se ridică și căută pernele care dispăruseră. George se aplecă, le luă de jos și i le puse în spate.

— Acum ascultă-mă, îi spuse. Am fost la Rudolfo...

— Mai e supărat?

— Nu. Nu mai e supărat. Știi, Rudolfo, și de altfel tot restul satului, crede că tu ești fiica mea. Știi de ce cred asta, nu? Pentru că bețivanul ăla de șofer, fir-ar el să fie, le-a spus.

— Of, spuse Selina.

— Da. Of. *Tu* i-ai spus șoferului că sunt tatăl tău?

— Da, admise ea.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Am fost obligată, ca să pot veni aici. I-am spus că tatăl meu va plăti cursa, doar asta l-a convins.

— Nu aveai dreptul să faci asta. Să implici o persoană nevinovată...

— Pe dumneavoastră?

— Da, pe mine. Sunt băgat până în gât în asta acum.

— Nu m-am gândit că le va spune celor din sat.

— Nici n-a făcut-o. I-a spus lui Rosita, fata care lucrează la barul lui Rudolfo. Și Rosita i-a spus lui Tomeu. Și Tomeu, mamei sale. Iar Maria este stația de transmisie a bârfelor din partea aceasta a insulei.

— Înțeleg. Îmi pare rău. Dar nu le putem spune adevărul?

— Acum, nu.

— De ce nu?

— Pentru că oamenii de aici..., își alegea cu grijă cuvintele, au concepții morale foarte rigide.

— Atunci de ce m-ați lăsat să stau noaptea aici?

El era exasperat.

— Din cauza furtunii. Din cauza certei cu Rudolfo. Pentru că nu exista altă posibilitate.

— Și le-ați spus că sunt fiica dumneavoastră?

— Nu le-am spus că nu ești.

— Dar sunteți prea tânăr. Doar am discutat noaptea trecută.

— Nu trebuie să mai știe nimeni.

— Dar nu este adevărat.

— Nu era adevărat nici când i-ai spus șoferului.

— Da, dar eu nu știam că nu e adevărat!

— Iar eu, da. Asta era? Ei bine, îmi pare rău dacă-ți ofensez principiile, dar oamenii aceștia sunt prietenii mei și nu doresc să-i deziluzionez. Nu că ar avea prea multe iluzii în ceea ce mă privește, dar cel puțin ei nu mă consideră un mincinos.

Ea părea tulburată, așa că el schimbă subiectul.

— Acum, în ceea ce privește datoria. Ai spus că poți telegrafia băncii tale...

— Da.

— Dar nu din Cala Fuerte. Trebuie să mergem în San Antonio pentru asta. Putem fie să telegrafiem direct la bancă, fie, m-am gândit în timp ce veneam spre casă, am putea lua legătura cu avocatul tău...

— A, nu, îl întrerupse Selina așa de vehement încât George o privi, surprins.

— De ce nu?

— Să telegrafiem la bancă.

— Dar avocatul tău va putea obține banii mult mai ușor.

— Nu vreau să-i telegrafiez lui Rodney.

— Nu-ți place?

— Nu e vorba de asta. Doar că... ei bine, el a spus de la început că ideea de a veni să-mi caut tatăl era o aiureală.

— După cum s-a dovedit, nu s-a înșelat prea tare.

— Nu vreau să știe ce fiasco a fost. Încercați să înțelegeți.

— Sigur că înțeleg, dar dacă ar veni mai repede banii... Ea îl privea în continuare cu aceeași figură încăpățânată și George, sătul, renunță s-o mai convingă. Bine. Sunt banii și timpul tău. Și reputația ta.

Selina nu-l luă în seamă.

— Vreți să mergem azi în San Antonio?

— De îndată ce te scoli și te îmbraci. Ți-e foame?

— Nu în mod special.

— Ce-ai zice de o cafea?

— Dacă este gata făcută.

— Îți fac eu.

El era aproape jos când ea îl strigă:

— Domnule Dyer...

El se întoarse.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

— O să vorbesc cu Juanita.

O găsi pe terasă, călcând, cu firul fierului de călcat trecând prin fereastra deschisă.

— Juanita.

— Señor.

— Hainele señoriței? Sunt gata?

— *Si*, señor. Ea zâmbi, încântată de propria eficiență, și îi înmână un teanc de haine frumos împăturite. El îi mulțumi și intră în casă unde o întâlni pe Selina care tocmai cobora. Îmbrăcată în pijama, părea încă adormită.

— Poftim, îi spuse el, și-i dădu hainele.

— Ce minunat!

— Unul dintre serviciile oferite de acest hotel.

— A fost așa de rapidă... n-am crezut niciodată... Se opri. George se încruntă. Selina își luase rochia din teancul de haine. Sau ce mai rămăsese din ea. Juanita tratase lâna englezească la fel ca pe celelalte rufe. Cu apă fierbinte, săpun de rufe și multă scrobeală. Selina o ținea în mână. S-ar fi potrivit unui copil de șase ani și singurul lucru care mai putea fi recunoscut era eticheta de mătase Fortnum and Mason de pe guler.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi George spuse:

— Ce rochie de păpușă.

— A spălat-o! De ce a spălat-o? Nu era nevoie să fie spălată, era doar umedă...

— Este greșeala mea. I-am spus Juanitei s-o spele și dacă-i spui ceva, ea ascultă. Începu să râdă.

— Nu cred că e de râs. Dumneavoastră puteți râde, dar eu cu ce mă îmbrac?

— Și ce mai putem face altceva decât să râdem?

— Mie îmi vine să plâng.

— Nu ajută.

— Nu pot sta toată ziua îmbrăcată în pijama.

— De ce nu? Îți vine foarte bine.

— Nu pot merge în San Antonio îmbrăcată în pijama.

Încă amuzat, dar încercând să se abțină, George se scărpină în cap.

— Dar pardesiul?

— Aș muri de cald. De ce naiba se întâmplă lucrurile astea oribile?

El încercă s-o liniștească.

— Ascultă...

— Nu vreau să ascult!

Era un exemplu tipic al discuțiilor cu femeile lipsite de logică și George își pierdu răbdarea.

— Bine, atunci nu asculta. Du-te în pat și poți plânge acolo toată ziua, dar înainte de asta vino și ajută-mă să scriu telegrama pentru banca ta. O voi duce eu în San Antonio, iar tu n-ai decât să stai îmbufnată aici.

— Ăsta-i lucrul cel mai oribil și mai nedrept...

— Bine, Junior, este oribil. Poate spun lucruri oribile din cauză că sunt un om oribil. Este bine că ai aflat la timp. Acum stai jos și hai să scriem telegrama, dacă îți permite creierul de bibilică.

— Nu am creier de bibilică, se apără Selina. Și chiar dacă aș avea, nu mă cunoașteți de suficient de mult timp ca să știți. Spuneam doar că nu pot merge pe afară îmbrăcată așa...

— Știi, aici suntem în Cala Fuerte, San Antonio, nu în Queen's Gate SW7. Mie nu-mi pasă nici dacă ai umbla goală-pușcă, dar aș prefera să fac rost cât mai repede de bani și să te returnez doicii în Kensington Gardens. Era

aplecat peste birou, căutând o coală de hârtie și un creion, dar acum se uită la ea și îi spuse:

— Dacă ai fi mai în vârstă, și dacă ai avea mai multă experiență, cred că până acum mi-ai fi tras o palmă.

Selina își spuse că, dacă va plânge acum, nu și-o va putea ierta niciodată. Îi spuse, cu o voce care tremura doar foarte puțin:

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Foarte bine. Nici să nu te gândești. Se așeză la birou și trase coala de hârtie spre el. Și acum, care este numele băncii...

8

După răcoarea din Cala Fuerte, San Antonio părea în acea după-amiază fierbinte prăfuit și neobișnuit de aglomerat. Străzile erau pline de mașini și căruțe. Camioane și motociclete, gabriolete trase de măgari și biciclete. Trotuarele înguste erau așa de pline de pietoni încât unii dintre ei, riscându-și nepăsători viața, o porneau pe stradă, și George descoperi că nu poate să înainteze deloc fără să stea tot timpul cu mâna pe claxon.

Poșta și propria lui bancă se aflau amândouă în piața principală a orașului, cu fața înspre aleile mărginite de copaci și de fântâni. George parcă într-un loc umbrit, își aprinse o țigară și intră mai întâi în bancă să vadă dacă nu cumva, printr-o minune, îi veniseră banii din Barcelona. Dacă i-ar fi venit, voia să-i ia în numerar, să rupă telegrama Selinei și să se ducă chiar atunci la aeroport să-i cumpere biletul de întoarcere pentru Londra.

Dar banii încă nu veniseră. Casierul îi propuse amabil să aștepte câteva ore, iar el să încerce să ia legătura cu Barcelona să afle ce s-a întâmplat. George îl întrebă de ce trebuia să aștepte câteva ore, la care i se răspunse că telefonul era defect și nu fusese încă reparat.

După șase ani pe insulă încă mai oscila între exaspera-

re și amuzament față de atitudinea locală față de timp, așa că-i spuse casierului că nu contează, se va descurca fără bani, și ieși din bancă, traversă scuarul și urcă măreața scară din marmură a poștei.

Copie mesajul pe un formular și apoi se așeză la o coadă ce se mișca încet. Când ajunse în sfârșit în fața ghișeului, răbdarea lui era deja la limită. Omul de la ghișeu avea un cap chel, un furuncul pe nas și nu vorbea englezește. Dură mult până ce studie mesajul, numără cuvintele și consultă manualul. Până la urmă ștampilă formularul și îi spuse lui George că-l costă nouăzeci și cinci de pesetas.

George îi plăti.

— Când va ajunge la Londra?

Bărbatul se uită la ceas.

— Azi noapte... poate.

— Îl trimiteți chiar acum?

Bărbatul nu catadicsi să-i răspundă. Se uită peste umărul lui George.

— Următorul, vă rog.

Nu mai avea ce face. Ieși iar afară, își mai aprinse o țigară și se gândi la următoarea mișcare. Până la urmă se decise că ar merita să meargă la Clubul de iahting să-și ia scrisorile, dar nu merita să se urce în mașină. O porni pe jos.

Lumea multă îi dădea o senzație de claustrofobie. Rămase pe mijlocul străzilor, deplasându-se din când în când într-o parte să lase vreo mașină să treacă. Deasupra capului, balcoanele erau pline de lume. Bunici grase, îmbrăcate în negru, stăteau și brodau, bucurându-se de soarele primăvăratic. Cârduri de copii, cu ochii ca măslinele, se întrezăreau prin grilaje, și uriașe frânghii de rufe traversau în zigzag dintr-o parte a străzii în cealaltă

și, peste toate, se făcea simțit mirosul orașului. De canalizare și pește, și lemn de cedru și țigări Ideales, amestecat cu mirosurile neidentificabile ale portului și cu mirosul mării.

Ajunse la o mică intersecție și se opri la marginea trotuarului, așteptând să se elibereze și să poată traversa. Un infirm, într-o gheretă minusculă, vindea bilete de loterie, și în colțul străzii era un magazin cu vitrinele pline cu bluze brodate și rochii din bumbac și pălării de plajă și sandale și costume de baie.

George se gândi la Selina, își spuse că de-abia aștepta s-o urce în avionul de Londra și să scape de ea, dar că ea n-ar putea călători dacă n-avea cu ce se îmbrăca. Poate ar trebui să-i cumpere o rochie. Dar, chiar pe când intra, îi veni o altă idee, mult mai amuzantă.

— *Buenos días*, señor, spuse roșcata, ridicându-se de la tejghea.

— *Buenos días*, îi răspunse George și, foarte calm, îi spuse ce dorea.

Cinci minute mai târziu era înapoi pe stradă, cu un pachet învelit cu grijă în hârtie vărgată roz și alb. Încă mai surâdea când o mașină claxonă lângă el. Înjură și se îndepărtă pe când botul lung al unui Citröen se opri lângă el.

— Ia uite, se auzi o voce inconfundabilă. Uite cine a ieșit în oraș.

Era Frances. Stătea în mașina ei decapotabilă, părând și surprinsă, și încântată. Purta ochelari de soare și o pălărie de pai bărbătească și o bluză roz pal. Se aplecă și deschise portiera.

— Urcă și te duc unde dorești.

El se urcă lângă ea și tapițeria din piele era așa de în-

cinsă încât simți că s-a așezat pe un grătar, dar chiar înainte ca el să închidă portiera, Frances o porni încet, croindu-și drum prin mulțime.

Îi spuse:

— Nu mă așteptam să te întorci așa curând.

— Nici eu.

— De când ești aici?

— Cam de o jumătate de oră. Am trimis o telegramă.

Frances nu comentă. În față se strânsese un alt grup de pietoni. Femei grase în rochii de bumbac și jachete albe, cu pălării noi de pai și fețe arse de soare. Frances claxonă, iar ele se uitară uimite, ridicându-și privirile de pe ilustratele pe care tocmai le cumpăraseră și se dădură cu greu înapoi, pe trotuarul supraaglomerat.

— De unde naiba au apărut și astea? întrebă George.

— A venit un vapor cu turiști. Primul din sezonul ăsta.

— Oh, Doamne, au început deja?

Frances dădu din umeri.

— Ia și tu partea bună. Cel puțin aduc bani în oraș. Se uită la micul pachet pe care-l ținea el. Ce ai cumpărat de la Teresa?

— De unde știi că am cumpărat de la Teresa?

— Am recunoscut hârtia de împachetat. Sunt intrigată.

George se gândi o clipă. Apoi îi spuse:

— Sunt batiste.

— Nu știam că folosești așa ceva. Trebuiau să intre pe strada principală a orașului, o arteră unde traficul era controlat de un Guardia Civil, arțăgos. După ce băgă mașina în viteza a doua, Frances spuse:

— Unde vrei să mergi?

— La Clubul de Iahting, s-ar putea să am ceva corespondență.

— N-ai luat-o ieri?

— Ba da, dar s-ar putea să mai fie.

Ea îl privi pieziș.

— Ai ajuns cu bine acasă?

— Sigur.

— Iahtul a pățit ceva?

— Nu, e bine. A ajuns și la voi a doua furtună de ieri?

— Nu.

— Ați avut noroc. A fost rea.

Așteptară până ce semaforul se făcu verde, apoi Frances coti pe o stradă îngustă și care dădea în drumul larg de lângă port. Era partea pe care o prefera George din tot orașul, plină cu baruri vesele și ateliere de reparat pentru nave care miroseau a smoală, și a grăunțe, și a parafină. Portul era plin de vase. Schoonere din insule, și iahturi, și vaporul din Barcelona, din care ieșeau aburi, și un vapor mare din Bremen, ancorat la dana din nord.

Văzu un iaht nou. Spuse:

— E sub pavilion olandez.

— Un tânăr numit Van Trikker, care face înconjurul lumii. Frances cunoștea întotdeauna astfel de lucruri.

— Prin Mediterana?

— De ce nu? Pentru asta este Canalul de Suez.

El rânji. Frances se aplecă și luă un pachet de țigări din torpedo, i-l dădu, el luă o țigară pentru el și una pentru ea și le aprinse. Când ajunseră la Clubul de iahting, el intră să-și caute corespondența, iar Frances rămase să-l aștepte și, când el se întoarse cu două scrisori în buzunarul pantalonilor, ea îl întrebă.

— Și acum, încotro?

— Mă duc să beau ceva.

— Vin și eu.

— N-ar trebui să vinzi Svensenuri originale turiștilor ăstora încântători?

— Am o studentă care mă ajută. Are ea grijă de nemții ăștia. Porni mașina. Eu prefer să am grijă de tine.

Se duseră la Pedro's, alături de strada principală. Pedro scosese câteva mese și scaune afară, ei se așezară la umbra unui copac, și George comandă o bere pentru el și un coniac pentru Frances.

Ea îi spuse:

— Dragă, ai devenit brusc abstinent.

— Mi-era cu adevărat sete.

— Sper că nu te-a durut.

Ea se întinse, îi scoase scrisorile din buzunarul pantalonilor și-i spuse:

— Deschide-le.

— De ce?

— Pentru că sunt curioasă. Îmi place să știu ce e în scrisori, mai ales în cele străine. Nu-mi place să mă gândesc că îmbătrânesc liniștite, ca niște doamne de neam bun. Poftim... Luă un cuțit de pe masă și desfăcu colțurile scrisorilor. Acum trebuie doar să le iei și să le citești.

George se conformă ca să-i facă pe plac. Prima conținea o notă de la o revistă de iahting care-i spunea că-i vor plăti opt lire și zece șilingi pentru un articol pe care-l primiseră de la el.

Îi dădu scrisoarea lui Frances, ea o citi și-i spuse:

— Ai văzut? Vești bune, precum îți spuneam.

— Mai bine decât nimic. Luă a doua scrisoare.

— Despre ce era articolul?

— Servomotoare.

Ea îl bătu pe umeri.

— Eh, ce băiat deștept ești... Asta de la cine mai e?

Era de la editorul lui, dar el citea, așa că nu auzi întrebarea.

George Dyer, Esq.,
Club Nautica,
San Antonio,
Baleare,
Spania.

Stimate domnule Dyer,

V-am scris cel puțin cinci scrisori în ultimele patru luni sperând că ne veți trimite măcar un rezumat al cărții următoare. Nu mi-ați răspuns la nici una dintre ele. Toate scrisorile au fost trimise la Club Nautica, în San Antonio și mă întreb dacă acesta nu este mai degrabă un fel de Post Restant.

După cum ne-am înțeles când am publicat Fiesta la Cala Fuerte, *este important să scrieți și o urmare ca să păstrați interesul publicului pentru dumneavoastră ca scriitor.* Cala Fuerte *s-a vândut foarte bine și este deja la a treia reeditare și negociem o ediție paperback, dar trebuie să obținem și o a doua carte de la dumneavoastră pentru ca vânzările să nu scadă.*

Din nefericire nu ne putem întâlni față în față pentru a discuta această problemă, dar cred că v-am explicat destul de clar când am publicat Fiesta la Cala Fuerte *că o vom face doar în cazul în care aceasta este prima carte dintr-o serie, și eu crezusem că ați înțeles.*

În orice caz, v-aș fi extrem de recunoscător dacă mi-ați răspunde la această scrisoare.

Al dumneavoastră sincer,
ARTHUR RUTLAND

O citi de două ori, apoi o lăsă să cadă pe masă. Chelnerul le adusese băuturile, iar berea lui era așa de rece încât înghețase paharul înalt și, când îl atinse, chiar îl duru, de parcă ar fi atins gheață.

Frances spuse:

— De la cine este?

— Citește-o.

— Nu vreau s-o citesc dacă tu preferi să n-o citesc.

— Ei, citește-o.

Ea o citi, iar el își bău berea.

Frances sfârși și îi spuse:

— Ei, cred că e o scrisoare dată naibii. Cine crede ăsta că este?

— Editorul meu.

— Pentru numele Domnului, doar n-ai contract!

— Editorilor nu le plac oamenii care scriu doar o carte, Frances. Ei vor sau nimic sau un torent.

— Ți-a mai scris?

— Da, sigur că da. De patru sau cinci luni mă bate la cap. De aceea am renunțat să-mi mai citesc corespondența.

— Dar ai *încercat* să mai scrii o carte?

— Încercat? M-am spetit încercând. Despre ce naiba să scriu? Am scris-o pe prima când am venit aici pentru că am crezut că mi se termină banii și a fost și o iarnă rece și lungă. Nu mi-am închipuit niciodată că va fi publicată.

— Dar ai fost aici, George... ai făcut atâtea. Croaziera aceea în Marea Egee...

— Crezi că n-am încercat să scriu despre ea? Mi-am pierdut trei săptămâni zdrăngănind cuvinte la mașina de scris, și era la fel de plictisitor de citit pe cât a fost de scris. Și oricum, s-a mai făcut asta.

Frances trase ultimul fum din țigară și apoi o stinse, cu grijă, în scrumieră. Mâinile ei bronzate erau mari, ca ale unui bărbat, cu unghiile foarte late și date cu o ojă de un roșu strălucitor. Purta o brățară grea, din aur și, când își mișcă mâna, aceasta se lovi de masă. Îi spuse:

— Și este chiar așa un dezastru? La urma urmei, ai scris o carte de succes, și dacă nu mai poți scrie alta, nu poți și gata.

Din dană tocmai ieșea o barcă. Se auzi un zgomot când înălță vela. Vela rămase pleoștită, apoi băiatul porni barca și vela se scutură ușor și se alungi într-o curbă lină, apoi, trasă de vânt, se întinse și mai mult.

El îi spuse:

— Nu-mi place să încalc o promisiune.

— Ei, vorbești de parcă ar fi ceva personal.

— Și nu este?

— Nu, este o afacere.

— Și tu ai încălca o promisiune făcută într-o afacere?

— Sigur că nu. Dar să scrii nu e ca și cum ai vinde ciorapi sau ai face balanța comercială. Este o activitate creativă și nu i se pot aplica aceleași reguli. Dacă ai un blocaj literar, atunci nu poți face nimic.

— Blocaj, spuse George, amar. Așa se numește?

Ea își lăsă mâna pe mâna lui.

— De ce nu o lași baltă? Scrie-i domnului…, se uită la semnătura de pe scrisoare, Rutland, și spune-i. Bine, dacă așa credeți, la naiba cu celelalte cărți.

— Tu chiar crezi că aș putea face asta, nu-i așa? Și apoi?

Ea dădu din umeri.

— Păi, vocea îi deveni nesigură. Mai există și alte distracții.

— Cum ar fi.

— Peste două săptămâni este Paștele. Luă cuțitul și începu să zgârie masa. Am fost invitată în Malaga pentru *corrida* din duminica Paștelui. Am prieteni acolo, americani. Sunt mari *aficionados*. În Malaga sunt cei mai buni tauri și cei mai buni *toreros* din Spania. Și sunt petreceri toată ziua și toată noaptea.

— Sună ca visul unei agenții de turism.

— Dragă, nu fi supărat pe mine. Nu eu am scris scrisoarea aceea, eu doar am citit-o.

— Știu, îmi pare rău.

— Și vii cu mine? La Malaga.

Chelnerul se învârtea pe lângă mese. George îl chemă și plăti băuturile, băiatul luă paharele și George îi dădu un bacșiș și, după ce plecă, își luă șapca, pachetul și cele două scrisori.

Frances îi spuse:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se ridică, cu mâna pe speteaza scaunului.

— Cred că ai uitat că eu nu am fost niciodată un *aficionado*. Vederea sângelui mă face să leșin.

Ea spuse, ca un copil:

— Dar eu vreau să vii...

— Aș strica totul.

Ea se uită în altă parte, încercând să nu lase să i se vadă pe față dezamăgirea.

— Și acum ce faci?

— Mă întorc în Cala Fuerte.

— Nu poți rămâne?

— Nu, trebuie să mă întorc.

— Să nu-mi spui că iar trebuie să hrănești pisica.

— Am mai multe guri de hrănit, nu doar pisica. El o atinse pe umăr. Mulțumesc pentru că m-ai adus până aici.

Pe când George se înapoia în Cala Fuerte, se lăsă întunericul. De îndată ce soarele dispăru de pe cer, se făcu răcoare și, la căderea întunericului, el se opri lângă o fermă singuratică și se întinse să-și ia puloverul de schimb. Când scoase capul din gulerul puloverului, o zări pe nevasta fermierului care ieșise din casă să scoată apă din

fântână. Prin ușa deschisă se zărea o lumină gălbuie, iar ea se vedea pe fundalul ei, și el îi spuse:

— *Buenas tardes*, iar ea veni să stea puțin de vorbă cu el, proptindu-și vasul cu apă de șold, întrebându-l unde a fost și încotro mergea.

Îi era sete, așa că bău apă din vasul ei și apoi își continuă drumul, cu farurile luminând seara de safir. Primele stele începuseră să apară pe cer și San Esteban se zărea ca o farfurioară de lumină în umbra munților și, pe când el cobora ultima porțiune de drum spre Cala Fuerte, vântul începu să bată dinspre mare aducând cu el mirosul proaspăt de rășină al pinilor.

Ca întotdeauna, sentimentul că se întorcea acasă îl înveseli. Acum, înviorat, își dădu seama cât de deprimat și obosit fusese întreaga zi. Nimic nu mersese bine. Scrisoarea de la domnul Rutland atârna ca o piatră de moară pe conștiința lui și încă nu scăpase de domnișoara Queen's Gate. Se întrebă cum își petrecuse ea toată ziua, și-și spuse că nu-i prea păsa, dar nu se putea împiedica să spere, pe când parcurgea ultima serpentină a drumului spre Casa Barco, că ea nu mai era bosumflată.

Duse mașina în garaj, opri motorul și se uită la ceas. Era trecut de opt. Coborî din mașină și traversă pajiștea, și deschise ușa de la Casa Barco, și intră. Nu părea să fie nimeni prin preajmă, deși casa părea să fie mai îngrijită ca de obicei. Focul ardea, lumina era aprinsă și măsuța de cafea era aranjată, lângă cămin, cu o față de masă alb cu albastru pe care el nu știa că o posedă, și cu furculițe, cuțite și pahare. Mai era și o vază cu flori de câmp, și aerul era umplut de mirosul delicios al mâncării. Își lăsă șapca și ieși tiptil pe terasă, dar pe terasă era întuneric și nu se vedea nici o urmă a musafirului. Se aplecă peste zid,

dar aleile erau goale, și se auzeau doar murmurul apei și zgomotele făcute de bărcuța ancorată. Apoi, de la una dintre cafenelele din port se auziră sunetele calde ale unei chitare și o femeie începu să cânte o melodie ciudată, în stil maur, care făcea parte din tradițiile insulei.

Se încruntă, nedumerit, și se întoarse în casă. Etajul era întunecat, dar în chicinetă era lumină și el se duse și se aplecă peste masă, fiind surprins s-o găsească pe Selina trebăluind în fața cuptorului deschis, moșmondind foarte concentrată într-o oală.

El se adresă creștetului ei:

— Bună seara.

Selina se uită în sus. Nu o speriase, iar el își dădu seama, cu surprindere, că ea știuse tot timpul că el era acolo și i se păru ciudat. Părea să-i ofere ei un fel de avantaj.

Ea îi răspunse:

— Bună.

— Ce făceai?

— Pregăteam cina.

— Miroase bine.

— Sper că da. Mi-e teamă că nu mă prea pricep la gătit.

— Ce e acolo?

— Friptură, și ceapă, și piper, și altele.

— Nu știam că am mâncare în casă.

— Nu era. Am fost la Maria și am cumpărat.

— Zău? Era impresionat. Dar Maria nu vorbește englezește.

— Știu. Dar am găsit un dicționar în sertarul biroului.

— Și ce ai folosit în loc de bani?

— Mi-e teamă că am pus totul în contul dumneavoastră. Și mi-am cumpărat și o pereche de espadrile. Costau opt pesetas. Sper că nu vă supărați.

— Deloc.

Ea privi cratița cu un ochi critic.

— Credeți că arată bine?

— Arată splendid.

— Cred că am prăjit cam tare carnea, dar nu am găsit nimic gras, doar ulei de măsline, și am bănuit că nu se potrivește.

Luă un șervet, trânti capacul la loc pe cratiță și o puse iar în cuptor. Închise ușa și se ridică. Se uitară unul la celălalt, iar ea îi zise:

— Ați avut o zi bună?

În această atmosferă domestică, George uită totul.

— Cum... oh, da. Da, bună.

— Ați trimis telegrama?

— Da. Da, am trimis telegrama. Avea niște pistrui pe nas și, în lumina serii, părul ei sclipea în neașteptate nuanțe blonde.

— Cât au spus că va dura?

— Așa cum ne-am gândit și noi. Trei sau patru zile. Se aplecă și o întrebă: Și tu, cum ți-ai petrecut ziua?

— Oh... Părea nervoasă și-și tot ștergea mâinile pe marginea bufetului cu prosopul pe care încă-l mai ținea în mână, ca o ospătăriță. Ei, m-am împrietenit cu Juanita și m-am spălat pe cap și am stat pe terasă la soare...

— Ai pistrui.

— Da, știu. E groaznic. Apoi am fost în sat și am făcut cumpărăturile și asta mi-a luat o grămadă de timp pentru că toți voiau să vorbească cu mine și, bineînțeles, eu nu înțelegeam o vorbă. Pe urmă m-am întors și am curățat zarzavaturile...

— Și ai aprins focul..., o întrerupse George. Și ai adus niște flori...

— Ați observat! Se vor ofili până mâine, sunt flori sălbatice; le-am cules când mă întorceam din sat. El nu mai comentă și ea continuă, repede, parcă speriată să nu se întrerupă conversația. Ați mâncat ceva azi?

— Nu, am sărit peste prânz. Am băut niște bere pe la patru.

— Vă e foame?

— Sunt lihnit.

— Trebuie să mai fac salata. Va fi gata peste zece minute.

— Îmi dai de înțeles că ar trebui să-mi pun haina și cravata?

— Nu. Nici gând.

El zâmbi, se întinse și se scărpină.

— Hai să facem un târg, spuse. Mă duc să-mi curăț praful din urechi, și tu îmi torni ceva de băut.

Ea îl privi cu îndoială.

— Ce anume?

— Whisky și sifon. Cu gheață.

— Nu știu cât whisky să torn.

— Două degete. Îi arătă cum să măsoare. Ei, poate trei sau patru degete. Ai prins ideea?

— Pot încerca.

— Bravo. Așa să faci.

El își luă o cămașă curată, făcu un duș cu apă rece și tocmai se îmbrăca când, privindu-se în oglindă, își dădu seama că are nevoie și de un bărbierit.

George se strâmbă la reflexia din oglindă și-i comunică, fără să-și aleagă cuvintele, că are nevoie mult mai mult de o băutură.

Reflexia își luă o voce mieroasă. *Dacă ea poate să pună masa și s-a deranjat să culeagă flori, tu ai putea cel puțin să te razi.*

Nu i-am cerut să culeagă florile alea afurisite.

Nu i-ai cerut nici să gătească, totuși ai de gând să mănânci.

Oh, mai taci din gură! spuse George și se întinse după brici.

Se rase cu grijă, terminând cu un aftershave care fusese așa puțin folosit încât începuse să înțepenească pe fundul sticluței.

Oh, foarte frumos, comentă reflexia, dându-se înapoi să-l admire.

Mulțumită? întrebă George, iar reflexia îi răspunse cu un rânjet ironic.

Băutura îl aștepta pe măsuța de lângă foc, dar Selina se întorsese în bucătărie și amesteca o salată într-un vas mare din lemn. El își luă radioul și se așeză cu spatele la foc și încercă să găsească niște muzică pe care ar fi putut s-o asculte, și Selina îi spuse:

— E un fel de petrecere în port. Se aud cântece.

— Știu; e atrăgătoare muzica, nu?

— Nu sună ca o melodie adevărată.

— Nu. Este stil maur.

Radioul, după ce gemu și pârâi, trecu la o muzică liniștită de chitară. George îl lăsă jos, își luă paharul, iar Selina îi spuse:

— Sper că am potrivit bine băutura.

El o încercă. Era prea tare. Îi spuse:

— E perfectă.

— Sper că și cina e perfectă. Aș fi cumpărat și niște pâine proaspătă de la Maria, dar păreau să fie munți de pâine aici, așa că n-am luat.

— Juanita este dependentă de pâine. Mănâncă în fiecare zi pâine cu brânză de capră și bea un pahar de *vino tinto*. Cum de nu adoarme, nu pricep.

Selina luă vasul cu salata și-l puse pe masă. Purta o cămașă dungată cu albastru și verde care nu-i plăcuse niciodată lui George și niște pantaloni bleumarin, mulați, legați în talie cu o curea de piele. El uitase complet motivul certei lor de dimineață; toată povestea aceea ridicolă i se șterse complet din minte, dar acum subconștientul interveni, iar el recunoscu acea curea ca fiind a lui și, pe când ea se îndepărtă de el, el se întinse și o prinse.

O întrebă:

— De unde ai pantalonii ăștia?

Selina, ținută ca un cățeluș de coadă, îi spuse:

— Sunt ai dumneavoastră.

Vocea ei nu părea prea convingătoare.

— Ai *mei*? Dar erau. Erau pantalonii lui cei mai buni. Își lăsă paharul jos și o întoarse pe Selina cu fața spre el. Dar ți se potrivesc.

Ea îl privi atentă.

— Ce ai făcut cu pantalonii mei cei mai buni?

— Păi... Ochii i se măriră. Știți, după ce ați plecat dimineață, ei bine, nu prea aveam ce face și mă învârteam pe aici, și am observat că pantalonii pe care i-ați purtat ieri erau cam prăfuiți. Adică erau niște urme ca de pietriș. Așa că i-am arătat Juanitei, și Juanita vi i-a spălat. Și au intrat la apă.

După această invenție neobrăzată, ea avu bunul simț să pară puțin stânjenită. George spuse:

— Asta e o minciună neobrăzată și o știi. Pantalonii ăștia tocmai veniseră de la curățătorie și, chiar de când am venit acasă tu pari cu musca pe căciulă. Iar eu, prostul de mine, mi-am închipuit că era din cauză că ai fost isteață și i-ai gătit bătrânului George o cină bună. Dar nu era așa, nu?

Selina răspunse, jalnică:

— Dar nu aveam *nimic* de îmbrăcat.

— Așa că te-ai răzbunat pe cei mai buni pantaloni ai mei.

— N-a fost o răzbunare.

— Doar pentru că nu poți suporta să se râdă de tine.

— Ei, se pare că nici dumneavoastră nu suportați prea bine.

— Asta-i altceva.

— Cum, altceva?

O privi supărat, dar deja mânia începuse să dispară și sesiză comicul situației. De asemenea, zări o lucire malițioasă în ochii Selinei care sugera o latură nebănuită a caracterului ei. Îi spuse:

— N-aș fi crezut că vei avea curajul.

— De aceea sunteți supărat?

— Nu, sigur că nu. Mă bucur că ai curaj. Și oricum, adăugă el, amintindu-și că-și putea lua revanșa, am ceva să-ți dau.

— Da?

— Da. Aruncase pachetul împreună cu șapca și se duse să-l recupereze. Ți-am cumpărat ceva din San Antonio. Sper să-ți placă.

Ea privi cu îndoială micul pachet.

— Doar nu e ceva de îmbrăcat...

— Deschide-l și vei vedea, spuse George, luându-și iar paharul.

Ea începu să desfacă meticulos nodurile. Hârtia căzu într-o parte și ea rămase în mână cu minusculul bikini roz pe care i-l cumpărase el.

El îi spuse, foarte serios:

— Păreai foarte supărată azi-dimineață din cauză că n-aveai cu ce să te îmbraci. Sper că-ți place culoarea.

Selina nu mai știa ce să spună. Costumul de baie i se părea sugestiv și șocant. Faptul că-i fusese dăruit de George Dyer făcea ca situația să fie și mai stânjenitoare. Doar nu-și imagina că avea de gând să-l poarte?

Roșind, fără să-l privească, îngăimă:

— Mulțumesc.

El începu să râdă. Ea se uită în sus, încruntându-se, iar el spuse, destul de blând:

— Nu te-a mai necăjit nimeni până acum?

Selina se simți ca o proastă. Dădu din cap.

— Nici chiar dădaca? El vorbea pițigăiat și dintr-o dată, situația nu mai era stânjenitoare, ci nostimă.

— Ei, lăsați-o pe dădacă, spuse Selina, dar râsul lui era molipsitor și el îi spuse: Nu încerca să te abții să zâmbești. Ar trebui să zâmbești tot timpul. Ești chiar foarte drăguță când zâmbești.

9

La șapte și jumătate, în dimineața următoare, George Dyer deschise ușa pentru Juanita, și o descoperi stând, ca de obicei, pe zid cu mâinile în poale și cu un coș la picioare. Coșul era acoperit cu un ștergar alb, curat, și Juanita zâmbea mândră pe când îl luă și-l duse în casă.

George îi spuse:

— Și ce avem aici, Juanita?

— Un cadou pentru señorita. Câteva portocale din copacul lui Pepe, soțul Mariei.

— Maria le-a trimis?

— *Si*, señor.

— Amabil din partea ei.

— Señorita doarme încă?

— Așa cred. Nu m-am uitat.

În timp ce Juanita scotea apă ca să-i facă o cafea, el deschise obloanele și lăsă soarele să intre în casă. Se duse pe terasă, și simți podeaua de piatră rece sub picioare. *Eclipse* stătea liniștită, albă pe fundalul pinilor de pe celălalt mal. Se gândi că poate azi va duce noua elice. Altfel nu avea ce face. Ziua se întindea înaintea lui, goală, la bunul lui plac. Privi în sus și se gândi că cerul arăta bine. Mai erau câțiva nori, dincolo de San Esteban, dar

ploaia se aduna întotdeauna lângă piscurile munților, iar marea era limpede și fără nori.

Zdrăngănitul găleții care cobora în fântână o trezise pe Selina, și ea veni lângă George, purtând cămașa pe care o împrumutase în noaptea trecută și în rest, mai nimic. Picioarele ei lungi și subțiri nu mai erau palide, ci se bronzaseră ușor, iar ea își strânsese părul într-o coamă din care scăpau câteva șuvițe lungi. Selina se aplecă peste zidul terasei, lângă el, și el zări lanțul subțire de aur pe care ea îl purta la gât și care, fără îndoială, avea un pandativ micuț sau o cruce de la Confirmare. Lui îi displăcuse întotdeauna cuvântul inocență, asociindu-l cu bebeluși grași și rozalii și ilustrate lucioase cu pisicuțe; dar acum, îi răsări imediat în minte, pur și inconfundabil ca sunetul unui clopot.

Ea se uita la Pearl care se spăla, așezată la soare, pe aleea de sub ei. Din când în când, un pește sărea din apă și Pearl se oprea din spălat și încremenea, cu piciorul din spate drept ca un felinar, ca apoi să se întoarcă la spălat.

Selina spuse:

— În ziua în care Tomeu ne-a adus în Casa Barco, erau doi pescari jos acolo, curățau pește, iar Tomeu a discutat cu ei.

— Era Rafael, vărul lui Tomeu. Își ține barca lângă a mea.

— Toți sătenii sunt rude?

— Mai mult sau mai puțin. Juanita ți-a adus un cadou.

Ea se întoarse să-l privească, cu șuvițele de păr atârnându-i ca niște franjuri.

— Da? Ce mi-a adus?

— Du-te să vezi.

— I-am spus deja bună dimineața, dar nu mi-a zis nimic despre vreun cadou.

— Pentru că nu știe englezește. Du-te, de-abia așteaptă să ți-l dea.

Selina dispăru în casă. Se auzi o conversație ciudată după care reapăru ținând coșul cu ștergar.

— Portocale.

— *Las naranjas*, spuse George.

— Așa se numesc? Cred că mi-a spus că sunt de la Maria.

— Soțul Mariei le-a cultivat.

— Ce frumos din partea lor.

— Trebuie să te duci să le mulțumești.

— Nu pot face nimic dacă nu învăț spaniolește. Tu în cât timp ai învățat?

El dădu din umeri.

— În patru luni. Locuind aici. Nu știam o vorbă înainte.

— Dar știați franțuzește.

— Da, da. Și puțină italiană. Italiana este foarte utilă.

— Ar trebui să încerc să învăț măcar câteva cuvinte.

— Am o carte pe care ți-o pot împrumuta și pot să-ți spun și câteva verbe.

— Știu că *Buenos días* înseamnă bună dimineața...

— Și *Buenas tardes* este bună ziua, și *Buenas noches* este noapte bună.

— Și *Sí*. Știu și asta. *Sí* înseamnă da.

— Și *No* înseamnă nu, care este un cuvânt mult mai important pentru o tânără domnișoară.

— Chiar și eu, cu creierașul meu, pot ține minte cuvântul ăsta.

— Eu n-aș fi chiar atât de sigur.

Juanita ieși cu tava și începu să aranjeze ceștile, și farfuriile, și ibricul de cafea. George vorbi cu ea, explicându-i că señorita era foarte încântată de cadoul Mariei și se va duce în sat puțin mai târziu ca să-i mulțumească

personal Mariei. Juanita zâmbi, își înclină capul, și plecă să ducă tava înapoi în bucătărie. Selina luă o *ensamada* și-l întrebă:

— Ce sunt astea?

El îi spuse.

— Brutarul din San Esteban le face în fiecare dimineață, și Juanita le cumpără pentru mine și mi le aduce proaspete pentru micul dejun.

— *Ensamadas*. Mușcă dintr-una și aluatul dulce îi umplu gura. Juanita mai lucrează și pentru altcineva?

— Lucrează pentru soțul și pentru copiii ei. Pe câmp și în casă. Nu a făcut vreodată altceva decât să muncească, toată viața ei. A muncit, și s-a măritat, și s-a dus la biserică, și a avut copii.

— Dar pare mulțumită, nu? Zâmbește întotdeauna.

— Are picioarele cele mai scurte din lume. Ai observat?

— Ce legătură are asta?

— Păi este una dintre puținele femei din lume care poate să spele pe jos fără să îngenuncheze.

După ce terminară micul dejun și înainte de a fi prea cald, se duseră în sat să-și facă cumpărăturile. Selina era îmbrăcată cu pantalonii bleumarin intrați la apă ai lui George și cu espadrilele pe care le cumpărase de la Maria cu o zi înainte și, pe când mergeau, el o învăță să spună:

— *Muchas gracias para las maranjas*.

Intrară în magazinul Mariei, prin camera din față unde erau adunate pălăriile de pai, și uleiul de floarea-soarelui, și aparatele de fotografiat, și prosoapele de baie, și ajunseră în camera mare și întunecată din spate. Aici, la rece, erau butoaie de vin, și lădițe cu fructe, și legume care miroseau dulce, și pâini lungi cât brațul. Maria, și soțul ei, Pepe, și Tomeu erau ocupați cu clienții, dar,

când apărură George și Selina, se opriră din vorbă și se uitară la ei, și Selina, înghiontită de George, spuse:

— Maria, *muchas gracias para las naranjas*, și se auziră râsete încântate, și aplauze, de parcă ar fi făcut un lucru nemaipomenit.

Coșurile lor fură umplute cu legume, fructe și sticle de vin și pâine și-i fură lăsate lui Tomeu să le aducă la Casa Barco pe bicicleta lui. George acceptă paharul de brandy oferit de Pepe, apoi el și Selina plecară la Cala Fuerte Hotel să-l vadă pe Rudolfo. Se așezară la bar și Rudolfo le dădu cafea și ei îi spuseră că se trimisese o telegramă în Anglia pentru bani și că, în curând, în câteva zile, îi vor putea înapoia banii, dar Rudolfo râse și le spuse că nu-i păsa cât trebuia să aștepte, și George mai bău un brandy apoi își luară rămas-bun și se întoarseră acasă.

Înapoi la Casa Barco, George căută gramatica spaniolă care-l ajutase pe vremuri și i-o dădu Selinei.

Ea îi spuse:

— Vreau să încep chiar acum.

— Bine, dar mai înainte, să știi că mă duc pe *Eclipse*. Vrei să vii și tu?

— Ieși în larg?

— Să ies în larg? Știi, aici nu e Frinton. Își luă un nostim accent cockney. Înconjurul insulei, juma' de coroană.

— Credeam că ai putea să ieși în larg, spuse Selina, încet.

— Da, dar nu ies. El se liniști. Dar trebuie să duc elicea nouă într-o bună zi, și aș putea foarte bine s-o duc azi. Ai putea înota, dar apa e foarte rece.

— Îmi pot lua cartea cu mine?

— Poți lua ceea ce dorești. Am putea face un picnic!

— Un picnic!

— Sunt sigur că Juanita ne poate pune mâncare într-un coș. Nu va fi chiar un dejun de gală...

— Oh, roag-o. Atunci n-ar mai trebui să ne înapoiem pentru prânz.

Jumătate de oră mai târziu încărcau barca. Selina se așeză la pupă, ținând între genunchi cutia cu elicea. Luase cartea, și un dicționar, și un prosop pentru cazul în care ar fi dorit să intre în apă. Coșul de picnic era pe fundul bărcii, la picioarele lui George, care vâslea. Pe când se îndepărtau, Juanita se aplecă peste terasă și flutură o cârpă de praf, de parcă și-ar fi luat adio pentru totdeauna, și Pearl se plimba încolo și încoace pe mal, mieunând plângător pentru că și ea voia să meargă cu ei.

— De ce n-o putem lua? întrebă Selina.

— Nu-i place acolo. Prea multă apă o traumatizează.

Selina își lăsă mâna în apă și privi algele unduitoare din adâncuri.

— Seamănă cu iarba, nu? Sau cu o pădure bătută de vânt.

Apa era foarte rece. Ea își retrase mâna și se întoarse să privească Casa Barco, fascinată de această nouă imagine.

— Are o formă diferită față de alte case.

— Este o casă-barcă. *Barco* înseamnă barcă.

— Când ai venit prima oară aici, era tot o casă-barcă?

George se opri din vâslit.

— Ca secretară organizatoare a fan-clubului lui George Dyer, pari să-mi fi citit foarte neatentă cărțile. De fapt, sunt curios dacă ai citit-o?

— Da, am citit-o, dar căutam doar lucruri care se refereau la tine, pentru că am crezut că ești tatăl meu. Și, bineînțeles, nu era mai nimic despre tine. Era vorba despre sat, și despre port, și despre *Eclipse*.

George începu iar să vâslească.

— Prima oară am văzut Cala Fuerte de pe mare. Ve-

neam singur de la Marsilia, pentru că nu reușisem să fac rost de echipaj și m-am chinuit al naibii de mult să găsesc locul. Am adus *Eclipse* la ancoră nu departe de locul în care este acum.

— Te gândeai atunci că vei sta aici și că aceasta va fi casa ta?

— Nu mai știu la ce mă gândeam. Eram prea obosit ca să mai gândesc. Dar îmi amintesc ce frumos miroseau pinii, dimineața devreme.

Se apropiară de *Eclipse*, și George se ridică, se prinse de scară, și urcă pe puntea de la pupă și prinse barca cu o parâmă, apoi se întoarse s-o ajute pe Selina să aducă bagajele. Ea îi dădu prosopul și cartea și coșul de picnic, apoi se urcă și ea, în timp ce George se întorcea la barcă să ia cutia grea în care se afla elicea.

Prelata era încă întinsă peste punte, așa cum o lăsase George, dar acum era uscată. Selina urcă pe punte și puse coșul pe un scaun, după care privi în jurul ei, plină de admirația confuză a cuiva care nu mai fusese niciodată pe un astfel de vas.

Îi spuse:

— Pare foarte mică.

— La ce te așteptai? La *Queen Mary*? George puse elicea pe jos și se aplecă s-o împingă sub unul dintre scaune, ca să nu fie lovită.

— Nu, sigur că nu.

El se ridică.

— Hai, vino. Te conduc pe vas.

Coborâră sub punte. Într-o parte se afla o masă de navigație cu sertare pe care se întindeau hărțile. Lângă aceasta era cabina, cu două cușete de o parte și cealaltă a unei mese pliante. Selina îl întrebă dacă dormea acolo,

și George îi spuse că da, acolo, iar ea spuse că el avea un metru optzeci, iar cușetele cam un metru patruzeci. George, cu aerul unui conspirator, îi arătă cum se întind marginile cușetelor dincolo de plăcile laterale.

— Ah, înțeleg. Deci dormi cu picioarele în golul acela.

— Exact. Și este foarte comod.

Erau foarte multe cărți, ținute în loc de niște bare, iar pernele de pe cușete erau albastre și roșii, și o lampă cu parafină era suspendată lângă masă. Mai erau câteva fotografii cu *Eclipse* navigând, și ușa unui dulăpior, rămasă deschisă, era acoperită de impermeabile galbene. George o porni înainte, pe lângă catargul principal, și Selina îl urmă într-un spațiu mic, triunghiular, unde era grupul sanitar, apoi în habitaclul ancorei.

Ea spuse iar:

— Pare foarte mic. Nu-mi închipui cum e să trăiești într-un spațiu atât de mic.

— Te obișnuiești. Și, când ești singur, stai pe punte. De aceea toate sunt puse așa de aproape. Hai să ne întoarcem.

Selina o luă înainte, și el, în spatele ei, se opri să desurubeze hublourile și să le deschidă. Ea se întinse și luă coșul de picnic pe care-l duse jos ca să nu stea în soare. În el era o sticlă de vin, care părea că se încălzise deja, dar când îi spuse lui George, el legă sticla de gât cu o sfoară și o atârnă peste bord. După care coborî și se întoarse cu o saltea de cauciuc din cabină.

— Asta pentru ce e?

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să te bronzezi. O puse pe dunetă.

— Și tu ce vei face? Vei monta elicea?

— Nu, aștept până se mai încălzește apa sau rog pe

altcineva s-o monteze. Dispăru iar și Selina își luă gramatica spaniolă, se urcă pe dunetă și se tolăni pe saltea. Deschise gramatica și citi: „Substantivele sunt masculine sau feminine. Trebuie învățate întotdeauna împreună cu articolul hotărât."

Era foarte cald. Ea își lăsă capul pe cartea deschisă și închise ochii. Se auzea clipocitul apei și se simțea mirosul pinilor și căldura înviorătoare a soarelui. Își întinse brațele înspre căldură, și mâinile și degetele și tot restul lumii dispăru, și realitatea era când aici, când acolo, un iaht alb ancorat într-un golf albastru, cu George Dyer învârtindu-se jos, în cabină, închizând și deschizând lacăte și înjurând uneori, când scăpa ceva pe jos.

Mai târziu deschise ochii și spuse:

— George.

— Hmm? El stătea pe punte, gol până la brâu, fumând o țigară și rulând o parâmă.

— Acum știu despre masculin și feminin.

— Mda, este un început bun.

— Mă gândeam că aș vrea să înot.

— Foarte bine. Înoată.

Ea se ridică, împingându-și părul de pe față.

— Este prea rece?

— După Frinton, nimic nu mai este rece.

— De unde știi că mă duceam la Frinton?

— Am un fel de premoniții legate de tine. Te văd acolo, petrecându-ți verile împreună cu dădaca. Vânătă de frig și tremurând.

— Ai dreptate, desigur. Iar pe plajă sunt pietricele și eu am întotdeauna un pulover gros peste costumul de baie. Nici lui Agnes nu-i plăcea. Nu știu de ce naiba eram trimise acolo.

Ea se ridică și începu să-și descheie bluza.

George spuse:

— Apa este foarte adâncă aici. Știi să înoți?

— Sigur că știu.

— Bine, atunci țin harponul pregătit, în caz că apare vreun rechin mâncător de oameni.

— Foarte amuzant!

Își scoase cămașa și George văzu că își pusese costumul roz pe care i-l dăduse el. Exclamă:

— Doamne! pentru că el îl considerase o glumă și nu-și închipuise că ea va avea curajul să-l îmbrace, dar acum se simțea ca și cum gluma se întorsese împotriva lui și rămase cu tot oul întins pe față.

Din nou, cuvântul inocență se ridică și-l izbi, și el se gândi la Frances, cu trupul ei ars de soare și cu un bikini scump, dar care pe ea nu putea să arate decât vulgar.

Nu-și dădea seama dacă Selina auzise exclamația lui uimită pentru că tocmai atunci ea sărise în apă, și el o urmări înotând, calm și elegant, cu părul ei lung întinzându-se pe apă în urma ei ca o nouă și frumoasă specie de alge.

Când se întoarse, tremurând de frig, el îi aruncă un prosop și coborî să caute ceva de mâncare pentru ea; o chiflă și niște brânză de capră de la Juanita. Când se întoarse, ea era înapoi pe saltea, ștergându-și părul cu prosopul. Îi amintea de Pearl. Îi dădu pâinea și ea îi spuse:

— La Frinton mâncam întotdeauna peltea. Agnes îi spune tremurici.

— Îmi închipui.

— Nu vorbi așa. N-ai întâlnit-o niciodată.

— Îmi pare rău.

— Cred că ți-ar plăcea. V-ați găsi probabil multe în co-

mun. Agnes pare foarte severă, dar asta nu înseamnă nimic. Mai mult latră decât mușcă.

— Mulțumesc foarte mult.

— A fost un compliment. Țin mult la Agnes.

— Dacă aș învăța să croșetez, ai ține probabil și la mine.

— Mai este pâine? Încă mi-e foame.

El coborî și, când se întoarse, ea stătea iar tolănită pe saltea, ținând cartea deschisă. Îi spuse:

— *Yo* – eu. *Tú* – tu. *Usted* – dumneavoastră.

— Nu *Usted*. *Ustess*... El vorbea ușor sâsâit.

— *Ustess*... Luă pâinea și începu să mănânce, absentă. Știi, e nostim, dar tu știi foarte multe despre mine... am fost obligată să-ți spun, desigur, crezând că ești tatăl meu..., dar eu nu știu nimic despre tine.

El nu răspunse, și ea se întoarse să-l privească. Stătea pe punte, iar capul lui era la același nivel cu al ei și destul de aproape, dar fața lui era întoarsă; urmărea una dintre bărcile de pescuit care ieșea din apa verde-albăstruie, limpede a portului, și ea nu-i putea zări decât conturul frunții, al obrazului și al maxilarului. Nu se întoarse când ea îi vorbi, dar după câtva timp îi răspunse:

— Nu, cred că nu știi.

— Și aveam dreptate, nu? *Fiesta la Cala Fuerte* nu este despre tine. Tu de-abia apari în carte.

Barca de pescuit ajunse în canalul de apă adâncă și George îi spuse:

— Și ce ești așa de nerăbdătoare să afli?

— Nimic. Dorea deja să nu fi deschis subiectul. Nimic în mod special. Întoarse colțul paginii, apoi îl netezi repede, pentru că fusese învățată că era un obicei prost. Cred că sunt doar curioasă. Rodney, avocatul meu – știi tu, ți-am spus – i-am zis că bănuiesc că ești tatăl meu și că vreau să te caut, iar el mi-a spus că o să trezesc tigrul adormit.

— Asta arată că Rodney are imaginație. Barca îi depăși, acceleră și se îndreptă spre marea deschisă. George se întoarse cu fața la ea.

— Eu eram tigrul?

— Nu chiar. El nu dorea ca eu să complic lucrurile.

— Dar nu l-ai ascultat.

— Nu.

— Ce încerci să-mi spui?

— Doar că sunt curioasă de felul meu, cred. Îmi pare rău.

— Nu am nimic de ascuns.

— Îmi place să știu mai multe despre oameni. Despre familia și despre rudele lor.

— Tatăl meu a fost omorât în o mie nouă sute patruzeci.

— Și tatăl *tău* a fost omorât?

— Distrugătorul lui a fost torpilat de un submarin german în Atlantic.

— Era în marină? George încuviință. Câți ani aveai?

— Doisprezece.

— Ai frați sau surori?

— Nu.

— Și ce ai făcut după aceea?

— Păi, ...să văd. Am stat la școală, apoi am fost luat la armată și pe urmă m-am hotărât să rămân acolo, ceea ce am și făcut.

— N-ai vrut să fii în marină ca tatăl tău?

— Nu, m-am gândit că infanteria e mai amuzantă.

— Și era?

— Nu chiar. Apoi unchiul meu George a sugerat că, întrucât nu avea fii, aș face bine să intru în afacerea familiei.

— Și care era asta?

— Mori pentru lână în West Riding, în Yorkshire.

— Și te-ai dus acolo?

— Da. Părea să fie datoria mea.

— Dar nu voiai.

— Nu, nu voiam.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

El părea nehotărât.

— Nimic, de fapt. Am stat în Bradderford cinci ani, așa cum ne înțelesesem, după care am vândut partea mea din afacere și am plecat.

— Și unchiul tău George nu s-a supărat?

— N-a fost teribil de încântat.

— Și-apoi ce-ai făcut?

— Am cumpărat-o pe *Eclipse* și, după câțiva ani de fericite rătăciri, am ajuns aici și am trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— Și pe urmă ai scris cartea.

— Da, sigur, am scris cartea.

— Și acesta e lucrul cel mai important.

— De ce e așa de important?

— Pentru că este creativ. Vine din interiorul tău. Să fii capabil să scrii e un dar. Eu nu pot să fac nimic.

— Nici eu nu pot să fac nimic, spuse George, și de aceea domnul Rutland mi-a trimis mesajul acela ciudat prin intermediul tău.

— Nu mai scrii și o altă carte?

— Poți să mă crezi că aș scrie dacă aș putea. Am început, dar era un dezastru așa că am rupt-o, după care am ars-o la un fel de foc ritual. A fost descurajant, ca să nu spun mai mult. Și îi promisesem bătrânului că voi produce încă o carte, sau măcar o idee, în decurs de un an, ceea ce n-am făcut. Mi s-a spus că se numește blocaj literar ceea ce, dacă te interesează, este forma cea mai rea de constipație mentală.

— Și care era subiectul celei de-a doua cărți?

— O călătorie în Marea Egee pe care am făcut-o înainte să vin aici.

— Și ce n-a mers?

— Era plictisitor. Excursia a fost nemaipomenită, dar așa cum am descris-o, părea la fel de interesantă ca o călătorie cu autobuzul prin Leeds într-o duminică ploioasă din noiembrie. Oricum, s-a mai făcut așa ceva.

— Dar nu contează. Desigur că puteai găsi un unghi de abordare inedit. Nu așa se procedează?

— Ba da. El îi zâmbi. Nu ești atât de rea pe cât pari.

— Spui lucruri foarte drăguțe într-un mod groaznic.

— Știu, sunt sucit și complicat. Și cum a rămas cu pronumele alea personale?

Selina se uită iar în carte.

— *Usted*. Dumneavoastră. *El*. El. *Ella*...

— Trebuie să pronunți dublu „l" ca și cum ar avea un y în spate. *Elya*.

— *Elya*, spuse Selina și-l privi iar. Nu te-ai căsătorit niciodată?

El nu răspunse imediat, dar fața i se încordă de parcă ea ar fi aprins o lumină și i-ar fi vârât-o în ochi. Apoi spuse, destul de calm:

— Nu m-am căsătorit niciodată. Dar am fost logodit o dată. Selina așteptă și, parcă încurajat de tăcerea ei, el continuă. S-a întâmplat când eram în Bradderford. Părinții ei erau de acolo, oameni foarte bogați, foarte amabili. Sarea pământului. Tatăl conducea un Bentley, și mama un Jaguar, iar Jenny avea un cal uriaș și un camion special de transportat cai, și se duceau de obicei în San Moritz să schieze și în Fromentor pentru vacanțele de vară și la Festivalul de muzică din Leeds, pentru că bănuiau că asta se așteaptă de la ei.

— Nu știu dacă ești amabil sau crud.

— Nici eu nu știu.

— Și de ce a rupt ea logodna?

— Nu ea a rupt-o. Eu. Cu două săptămâni înainte de cea mai mare nuntă din istoria Braddeford-ului. Luni de zile nu m-am putut apropia de Jenny din cauza domnișoarelor de onoare, și a trusoului, și a bucătarilor, și a fotografilor, și a cadourilor de nuntă. Of, Doamne! Ce cadouri! Și astea au început să fie ca un zid care mă ținea departe de ea. Și când mi-am dat seama că ei nu-i păsa de zid, că nici măcar nu-și dă seama că există... ei bine, n-am avut prea mult respect pentru mine niciodată, dar cât aveam, doream să păstrez.

— Și i-ai spus că nu vrei să te mai însori cu ea?

— Da. M-am dus la ea acasă. I-am spus lui Jenny și părinților ei. Și toate astea într-o cameră plină cu lăzi, și cutii, și candelabre din argint, și salatiere, și servicii de ceai, și sute de prăjitoare de pâine. A fost groaznic. Înfiorător. Se cutremură ușor, amintindu-și. M-am simțit ca un criminal.

Selina se gândi la noul apartament, la covoare și la mătăsuri, la ritualul rochiei albe și la nunta la biserică, și la domnul Arthurstone. Panica ce o cuprinse brusc părea să fie cea dintr-un coșmar. Să te pierzi și să știi că te-ai pierdut. Să știi că undeva ai luat-o pe calea greșită și în față nu se găsește decât dezastrul, stânci abrupte și o spaimă fără nume. Voia să sară în picioare, să scape și să fugă de tot ceea ce făcuse până atunci.

— Atunci... atunci ai plecat din Bradderford?

— Nu te uita așa îngrozită. Nu, nu atunci; mai aveam doi ani. Mi i-am petrecut fiind *persona non grata*, scărmănat de mulți și respins de unele persoane de la care nu

mă așteptam. A fost într-un fel interesant să aflu care erau prietenii mei adevărați... Se duse și se rezemă de marginea dunetei. Dar toate astea nu-ți îmbunătățesc castiliana fără cusur. Să vedem dacă poți să spui *Hablar* la prezent.

Selina începu.

— *Hablo.* Eu vorbesc. *Usted habla.* Dumneavoastră vorbiți. O iubeai?

George o privi, dar nu părea supărat, doar îndurerat. Apoi acoperi cu mâna cartea și îi spuse, blând:

— Fără să tragi cu ochiul. Nu trebuie să înșeli.

Citröenul intră în Cala Fuerte în momentul cel mai cald al zilei. Soarele strălucea pe cerul fără nori, umbrele erau negre, iar praful și casele foarte albe. Nu era nici un suflet prin preajmă și, când Frances trase în fața hotelului și opri mașina, liniștea era întreruptă doar de foșnetul pinilor care se mișcau într-o briză misterioasă ce nu putea fi simțită de oameni.

Ieși din mașină, trânti portiera, urcă scările și intră în barul lui Rudolfo. După ce stătuse în soare, dură o vreme până se obișnui cu întunericul dinăuntru; Rudolfo era acolo, făcându-și siesta așezat pe unul dintre taburetele de la bar, dar se trezi când intră ea și se ridică, adormit și surprins.

Ea îi spuse:

— Ei, salut, *amigo.*

El se frecă la ochi.

— Francesca! Ce cauți aici?

— Am ieșit din San Antonio. Poți să-mi dai ceva de băut?

El se duse în spatele barului.

— Ce dorești?

— Ai bere rece? Se așeză pe un taburet, își luă o țigară și o aprinse cu un chibrit dintr-o cutie pe care i-o dădu Rudolfo. El deschise berea și îi turnă cu atenție, ca să nu facă spumă.

Rudolfo comentă.

— Nu este momentul cel mai potrivit să conduci o mașină decapotabilă.

— Nu mă deranjează.

— Este deja foarte cald pentru perioada asta a anului.

— Este cea mai caldă zi pe care am avut-o. San Antonio este ca o cutie de sardele; este o ușurare să scapi de acolo.

— De aceea ai venit?

— Nu numai. Am venit să-l văd pe George.

Rudolfo replică cu un gest tipic, adică dădu din umeri și răsfrânse în jos colțul gurii. Părea să sugereze o complicație, iar Frances se încruntă:

— Nu este aici?

— Desigur că este aici. O sclipire malițioasă se ivi în ochii lui Rudolfo. Știi că are un musafir la Casa Barco?

— Un musafir?

— Fiica lui.

— *Fiică!* După o clipă de tăcere înmărmurită, Frances râse. Ai înnebunit?

— Nu. Fiica lui este aici.

— Dar... dar George nu a fost însurat niciodată.

— Asta nu mai știu, replică Rudolfo.

— Și câți ani are, pentru numele cerului?

El dădu din umeri.

— Șaptesprezece?

— Dar este imposibil...

Rudolfo începu să se enerveze.

— Francesca, ți-am spus că este aici.

— L-am văzut pe George în San Antonio ieri. De ce nu mi-a spus nimic?

— Nu ți-a făcut nici o aluzie?

— Nu. N-a făcut.

Dar nu era complet adevărat, pentru că tot ce făcuse el ieri era neobișnuit și, prin urmare, lejer suspect în ochii Francescăi. Nevoia bruscă de a trimite o telegramă doar cu o zi înainte, cumpărătura făcută la Teresa, cel mai feminin magazin, și remarca lui finală că nu trebuia să hrănească doar pisica atunci când avea să se întoarcă în Cala Fuerte... Toată seara și în cea mai mare parte a nopții reflectase la aceste trei aspecte, convinsă că se refereau la o problemă pe care trebuia să o afle și, în această dimineață, incapabilă să rămână ignorantă, se hotărâse să vină în Cala Fuerte să afle ce se întâmplă. Chiar dacă nu avea nimic de descoperit, putea să-l vadă pe George. Și era adevărat că străzile aglomerate din San Antonio începuseră s-o calce pe nervi și gândul la golfulețele ispititoare și la mirosul de pini din Cala Fuerte era foarte atrăgător.

Și acum asta. Era fiica lui. George avea o fată. Își stinse țigara și văzu că-i tremura mâna. Spuse, pe cât de calm putea:

— Cum o cheamă?

— Pe domnișoară? Selina.

— Selina. Rosti numele de parcă-i lăsa un gust neplăcut în gură.

— Este încântătoare.

Frances își termină berea. Lăsă jos paharul gol și spuse:

— Cred că mai bine m-aș duce acolo.

— Așa ar trebui.

Ea se ridică de pe scaun, își luă geanta și o porni spre ușă. Dar, când ajunse la perdea se opri și se întoarse, în timp ce Rudolfo o urmărea cu o licărire de amuzament în ochii lui ca de broască.

— Rudolfo, dacă aș dori să rămân peste noapte... ai avea o cameră pentru mine?

— Desigur, Francesca. Pregătesc acum una.

Conduse, într-un nor de praf, până la Casa Barco, lăsă Citröenul în singurul loc umbrit pe care-l descoperi și traversă pajiștea până la casă. Deschise ușa și strigă:

— E cineva pe aici? Dar nu-i răspunse nimeni, așa că intră.

Casa părea goală. Mirosea dulce, a lemn ars și a fructe, și era răcoare din cauza brizei care venea de la mare prin ferestrele deschise. Își lăsă geanta pe un scaun și se uită de jur împrejur, căutând semnele unei prezențe feminine, dar nu părea să existe așa ceva. Auzi un zgomot ușor, la etaj. Și, când se uită în sus, puțin speriată, descoperi doar ridicola pisică albă a lui George care tocmai se dăduse jos din pat și cobora scările să întâmpine musafirul. Lui Frances nu-i plăceau pisicile, în special aceasta, așa că o împinse cu piciorul, dar Pearl rămase la fel de demnă. Cu spinarea arcuită o părăsi pe Frances și ieși, ținând coada sus, pe terasă. După un moment, Frances o urmă, luând binoclul lui George de pe masă. *Eclipse* stătea liniștită la ancoră. Frances ridică binoclul și îl focaliză pe iaht și îi zări pe ocupanți. George era în cabina de pe punte, tolănit pe un scaun, cu șapca pe ochi, cu o carte pe

piept. Fata stătea pe dunetă, un amestec de mâini și picioare și păr castaniu deschis. Purta o cămașă care părea a-i aparține lui George, și Frances nu-i putea vedea figura. Scena era liniștită și prietenoasă și Frances se încruntă, lăsând jos binoclul. Îl puse înapoi pe masă, apoi se duse să-și scoată din fântână un pahar din apa dulce și rece. Duse paharul înapoi pe terasă, trase cel mai puțin periculos dintre scaunele de pe terasă la umbră, se întinse și se pregăti de așteptare.

George o întrebă:

— Ești trează?

— Da.

— Cred că ar trebui să strângem și să ne întoarcem acasă. Ai stat destul la soare.

Selina se ridică și se întinse.

— Am adormit.

— Știu.

— Din cauza vinului acela bun.

— Presupun că da.

Vâslirăînapoi spre Casa Barco, bărcuța suspendată ca un nor deasupra mării de culoarea vinului, cu umbra ei mângâind algele de dedesubt. Totul era căldură și liniște și păreau să nu mai fie decât ei pe lume. Pielea Selinei era întinsă din cauza soarelui, ca pielița unui fruct bine copt, și simțea că s-ar putea desface, dar senzația nu era neplăcută – doar o parte a acestei zile splendide. Trase coșul între genunchi și spuse:

— A fost un picnic grozav. Cel mai bun la care am fost vreodată, și-l așteptă pe George să spună ceva despre Frinton, dar, spre încântarea ei, el nu spuse nimic, îi zâmbi doar de parcă i-ar fi plăcut și lui la fel de mult.

El aduse bărcuța lângă debarcader, sări pe mal și o prinse cu frânghia. Selina îi dădu tot ce aveau în barcă, apoi ieși după el, simțind cum arde debarcaderul sub picioarele ei, și traversară aleile și începură să urce treptele înspre terasă, George mergând înainte, astfel încât Selina, în spatele lui, auzi vocea lui Frances înainte s-o vadă.

— Ei, ia te uită cine-i aici!

Pentru o fracțiune de secundă George păru să împietrească. Apoi, ca și cum nu s-ar fi spus nimic, continuă să urce înspre terasă.

— Salut, Frances, zise el.

Selina, mai încet, îl urmă. Frances stătea pe șezlongul vechi, cu picioarele pe masă. Purta o bluză în carouri alb cu albastru, înnodată în talie, în așa fel încât să-i lase mijlocul descoperit, și pantaloni scurți, pe picior. Își scosese sandalele, și picioarele ei, încrucișate pe marginea mesei, erau bronzate și prăfuite, iar unghiile erau date cu o ojă de un roșu aprins. Nu încercă să se ridice, rămase acolo, liniștită, cu mâinile în jos, și-l urmărea pe George pe sub claia ei de păr blond tuns scurt.

— Nu e o surpriză plăcută? Se uită peste umăr și o văzu pe Selina. Salut!

Selina zâmbi ușor.

— Bună.

George lăsă coșul jos.

— Ce cauți aici?

— Ei bine, în San Antonio e prea cald, e lume multă și e zgomot și m-am gândit că mi-ar prinde bine câteva zile libere.

— Stai aici?

— Rudolfo a spus că-mi dă o cameră. Îl privi cu un zâmbet malițios, necăjindu-l pentru că el nu știa ce anume îi spusese Rudolfo.

George se așeză pe marginea mesei.

— Ți-a spus Rudolfo că Selina stă aici, cu mine?

— A, da, desigur, mi-a spus. Îi zâmbi Selinei. Știi, ești cea mai mare surpriză din viața mea. George, încă nu ne-ai prezentat.

— Îmi pare rău. Selina, doamna Dongen...

— Frances, spuse Frances, repede.

— Și Selina Bruce.

Selina îi întinse mâna, dar Frances se făcu că nu observă.

— Ai venit în vizită?

— Da, eu...

— George, nu mi-ai spus niciodată că ai o fiică.

George replică:

— Nu este fiica mea.

Frances păru să accepte calmă această declarație. Apoi își luă picioarele de pe masă și se așeză mai bine pe scaun. Încerci să-mi spui...

— Stai o clipă. Selina...

Ea se întoarse să-l privească, iar el observă că ea era nedumerită și stânjenită și, poate, ușor rănită.

— Te superi dacă vorbesc între patru ochi cu Frances, doar un moment?

— Nu, sigur că nu. Încercă să zâmbească, ca să arate că într-adevăr nu-i păsa și lăsă jos lucrurile pe care le transporta, prosopul și gramatica spaniolă, de parcă ar fi vrut să se elibereze în vederea unei evadări rapide.

— Doar cinci minute...

— Mă întorc la barcă. Acolo e răcoare.

— Da, foarte bine.

Ea dispăru pe scări. După o clipă, Pearl, care stătuse și se spălase pe zidul terasei, se ridică și se întinse, sări jos și plecă după ea. George se întoarse spre Frances. Îi mai spuse o dată:

— Nu este fiica mea.

— Bine, atunci cine naiba este?

— A venit aici de la Londra, din senin, căutându-mă, pentru că a crezut că eu sunt tatăl ei.

— De ce?

— Din cauza fotografiei de pe coperta cărții mele.

— Semeni cu tatăl ei?

— Da. De fapt, tatăl ei era un văr de departe al meu, dar nu asta contează. A murit. A murit de mult. A fost ucis în război.

— Doar nu-și închipuia că a înviat?

— Cred că, dacă îți dorești ceva suficient de mult, începi să crezi în miracole.

— Rudolfo mi-a spus că *este* fiica ta.

— Da, știu. S-a zvonit prin sat și, de dragul ei, mi s-a părut mai bine să nu neg. Este aici deja de două zile.

— Stă aici – cu tine? Cred că ai înnebunit.

— A fost obligată să rămână. Cei de la compania de zbor i-au rătăcit bagajele și biletul ei de întoarcere a fost furat pe aeroport.

— De ce nu mi-ai spus ieri?

— Pentru că nu mi s-a părut că ar fi treaba ta. Propoziția sună mai dur decât intenționase el. Of, îmi pare rău, dar așa stă treaba.

— Și ce vor spune prietenii tăi din Cala Fuerte când vor afla că ea nu e fiica ta? Când vor afla că i-ai mințit?

— Le voi explica după plecarea ei.

— Și când va fi asta?

— Când va primi niște bani de la Londra. Îi datorăm deja șase sute de pesetas lui Rudolfo și trebuie să cumpărăm un alt bilet de avion, și banii mei sunt reținuți în Barcelona...

— Vrei să spui că e vorba doar de bani! George se uită fix la ea. Ăsta e singurul lucru pentru care a reținut-o aici? Singurul motiv pentru care n-ai trimis-o încă acasă?

— Este un motiv la fel de bun ca altele.

— Și de ce naiba n-ai venit să-mi spui?

George deschise gura să-i spună, apoi o închise la loc. Lui Frances nu-i venea să creadă.

— Ea vrea să stea aici? Tu *vrei* ca ea să stea aici?

— Nu, sigur că nu. Ea de-abia așteaptă să se întoarcă, și eu de-abia aștept să scap de ea. Dar, între timp, situația e liniștită.

— Liniștită? Ăsta e lucrul cel mai naiv pe care l-ai spus de când te știu. Situația e la fel de liniștită ca și cum ai sta pe un butoi cu dinamită.

El nu-i răspunse, ci rămase așa cum era, cu umerii lăsați în jos, cu mâinile încleștate așa de tare pe marginea mesei încât încheieturile i se albiseră. Frances, ca să-i dea de înțeles că e alături de el, își puse mâna pe a lui, iar el nu încercă să se miște. Ea îi spuse:

— Acum ai avut încredere în mine. Lasă-mă să te ajut. În seara asta e un avion la șapte de la San Antonio la Barcelona. Are o legătură cu Londra și, până la miezul nopții, va ajunge și ea acasă. Îi voi da suficienți bani pentru drum și ca să ajungă acolo unde locuiește. El nu răspunse și ea continuă. Dragă, nu e momentul să tărăgănezi. Eu am dreptate și știi și tu. Ea nu mai poate rămâne aici.

Selina stătea pe marginea debarcaderului, cu spatele înspre casă și cu picioarele în apă. El coborî treptele terasei și veni spre debarcader; ea îl auzi, dar nu se întoarse.

O strigă pe nume, dar ea tot nu întoarse capul. Se așeză lângă ea.

— Vreau să vorbesc cu tine.

Ea se îndepărtă ușor de el, și părul i se desfăcu și-i acoperi fața.

— Selina, încearcă să înțelegi.

— N-ai spus nimic încă.

— Te poți întoarce în seara asta la Londra. Este un avion la șapte, vei ajunge acasă până la miezul nopții sau, cel târziu, la ora unu. Frances a zis că-ți plătește ea biletul...

— Tu vrei să plec?

— Nu e vorba despre ce vreau eu sau ce vrei tu. Trebuie să procedăm așa cum este corect și cum este cel mai bine pentru tine. Cred că n-ar fi trebuit să te las să stai aici de la început, dar așa a fost. Hai să fim serioși; Cala Fuerte nu este chiar locul potrivit pentru cineva ca tine și biata Agnes e probabil îngrijorată. Cred cu adevărat că ar trebui să pleci.

Selina își trase picioarele afară din apă și-și aduse genunchii la piept, strângându-i de parcă ar fi dorit să se țină, să nu se spargă în bucăți.

El îi spuse:

— Nu te gonesc... Trebuie să fie decizia ta...

— Este foarte amabil din partea prietenei tale.

— Vrea să ne ajute.

— Dacă mă întorc în noaptea asta la Londra, spuse Selina, nu prea mai am mult timp.

— Te duc eu cu mașina în San Antonio!

— Nu! Ea se răsti, întorcându-se pentru prima dată să-l privească. Nu, nu vreau să vii și tu. Trebuie să mă poată conduce altcineva! Rudolfo, un taxi, cineva. Tre-

buie să mai fie altcineva care să mă poată duce în San Antonio.

El încercă să nu pară rănit.

— Bine, sigur, dar...

— Nu vreau să mă duci tu.

— Bine. Nu contează.

— Și când ajung la Londra, o chem pe Agnes de la aeroport. Este acasă; voi lua un taxi, iar ea mă va aștepta.

Era ca și cum ea ar fi plecat deja și erau amândoi singuri. Ea era singură în avion, singură în Londra și îi era frig, pentru că după San Antonio îi va fi foarte frig; încercând s-o sune pe Agnes de la un telefon public. Și va fi trecut de miezul nopții, și Agnes va fi adormită și se va trezi greu. Telefonul va suna într-un apartament gol, și Agnes se va trezi, își va pune capotul și se va duce, aprinzând luminile pe măsură ce mergea, să răspundă la telefon. Și, după aceea, își va umple o sticlă cu apă fierbinte, se va întoarce să facă patul și va pune laptele la încălzit.

Dar mai mult decât asta, el nu putea vedea. Îi spuse:

— Ce vei face când te vei întoarce la Londra? Vreau să spun, după ce toate astea vor fi trecut și vor fi uitate?

— Nu știu.

— Nu ai planuri?

După un moment, ea dădu din cap.

— Atunci, fă-ți câteva, îi spuse el, blând. Unele bune.

10

Se stabili ca Pepe, soțul Mariei, să fie întrebat dacă nu voia s-o ducă pe Selina la aeroport. Pepe nu avea un taxi adevărat dar, din când în când, dacă era nevoie, mașina lui cea veche, plină de paie și bălegar și produse agricole, îi ducea pe turiștii rătăciți acolo unde doreau. George, conducând mașina lui Frances, se duse să-l caute pe Pepe și să-l întrebe dacă era liber, și Selina, rămasă cu Frances și Pearl în Casa Barco, se pregătea de plecare.

Nu dură mult. Făcu un duș și se îmbrăcă, cu pantalonii lui George pe care-i făcuse Juanita să intre la apă și cu bluza cea dungată și cu espadrilele cumpărate în magazinul Mariei. Rochia ei cea bună din jerseu îi fusese deja dată Juanitei în chip de cârpă de praf, iar costumul de baie era așa de mic încât încăpea fără probleme în geantă. Asta era tot. Se pieptănă și-și puse pardesiul pe un scaun la îndemână și, cu neplăcere, deoarece nu voia să vorbească, ieși pe terasă, unde Frances se tolănise iar în șezlong. Ochii ei erau închiși, dar când o auzi pe Selina, îi deschise și întoarse capul s-o urmărească pe când se așează pe zidul terasei, în fața ei.

— Ai împachetat totul?

— Da.

— Nu a durat mult.

— Nu aveam haine. Mi-am pierdut valiza... A fost trimisă la Madrid din greșeală.

— Greșeli din astea se fac întruna. Se ridică și se întinse după pachetul de țigări. Fumezi?

— Nu, mulțumesc.

Frances își aprinse o țigară.

— Sper că nu-ți închipui că mă amestec doar ca să te gonesc de aici.

— Nu, trebuia să plec oricum. Cu cât ajung mai repede acasă, cu atât mai bine.

— Locuiești în Londra?

— Da. Se forță să continue. Queen's Gate.

— Cred că e frumos. Ți-a plăcut aici, în San Antonio?

Selina îi spuse:

— A fost foarte interesant.

— Credeai că George e tatăl tău.

— Credeam că s-ar fi putut să fie. Dar m-am înșelat.

— I-ai citit cartea?

— Nu i-am citit-o încă pe toată. Dar o voi face acasă. Adăugă: a fost un mare succes.

— Da, sigur, răspunse Frances, neinteresată.

— Nu ți s-a părut bună?

— Ba da. Era bună. Proaspătă și originală. Trase din țigară și scuturâ scrumul pe jos. Dar nu va mai scrie alta.

Selina se încruntă.

— De ce?

— Pentru că nu cred că are suficientă autodisciplină ca să mai scrie o a doua carte.

— I s-a spus că suferă de blocaj literar.

Frances râse.

— Ei, scumpo, eu i-am spus.

— Dacă nu crezi că e capabil să mai scrie încă o carte, de ce i-ai spus că are un blocaj?

— Ei, pentru că era deprimat, și eu am încercat să-l înveselesc. George nu are nevoie să scrie. Are banii lui și munca pe care ar trebui s-o depună nu merită, pur și simplu.

— Dar *trebuie* să scrie o altă carte.

— De ce?

— Pentru că a promis. Pentru că așteaptă editorul. Pentru binele lui.

— Astea-s baliverne.

— Tu nu *vrei* ca el să mai scrie?

— Nu contează ce vreau și ce nu vreau eu. Îmi spun doar părerea. Știi, scumpo, eu am o galerie de artă. Tot timpul am de-a face cu temperamente din astea, artiști și toanele lor. Eu nu cred că George are un temperament creator.

— Și dacă nu scrie, atunci ce poate face?

— Ce făcea și înainte de a scrie *Fiesta la Cala Fuerte*. Nimic. Este ușor să nu faci nimic în San Antonio, să spui „Mañana!" tuturor. Zâmbi. Nu te mai uita așa șocată. George și cu mine avem dublul vârstei tale și, la patruzeci de ani, se mai uită unele dintre visele și iluziile tinereții. Viața nu trebuie să fie dreaptă și cinstită așa cum pare la optsprezece... sau la câți ani ai...

— Am douăzeci de ani, spuse Selina. Vocea ei era rece, și Frances fu încântată pentru că-și dădu seama c-o supărase. Stătea tolănită, urmărind-o pe Selina și nu-i mai era frică ca atunci când o văzuse prima oară, pentru că Selina pleca; peste o jumătate de oră va fi pe drum. La aeroport, la Londra, înapoi la viața din Queen's Gate pe care Frances era mulțumită s-o ignore.

Tăcerea fu întreruptă de zgomotul mașinii care se întorcea, urmată de zdrăngănitul anticii mașini a lui Pepe. Selina se ridică.

— A venit taxiul.

— Ei, bine! Frances își stinse țigara pe jos. Stai să-ți dau banii.

Ea nu prea suporta să-i ia, și tocmai îi erau numărați în palmă când intră George. Părea la fel de supărat ca Selina, dar spuse doar că Selina va avea nevoie de lire sterline la Londra, la care Frances semnă unul dintre cecurile ei Expres și-l dădu și pe acela.

— Îl poți încasa și pe aeroport.

— Foarte amabil din partea ta.

— Cu plăcere, spuse Frances. Nu-ți face probleme.

— Mă voi asigura că vei primi banii înapoi...

— Da, sigur.

George întrebă:

— Unde e geanta ta?

— Înăuntru.

Se duse s-o aducă și puse banii de la Frances într-un buzunar interior, foarte bine ascuns.

— Să nu-i mai pierzi și pe ăștia. O spusese ca pe o glumă, dar regretă imediat pentru că suna ca și cum n-ar fi suportat gândul să se mai pomenească încă o dată cu ea pe cap. Spuse repede, ca să mascheze gafa:

— Ai pașaportul? Ea dădu din cap. Ești sigură?

— Da.

— Atunci cred că e cazul să pornești. Nu ai chiar atâta timp de pierdut...

Fu condusă blând, dar ferm, afară pe terasă. Îl urmă încet pe George înapoi, în casă. El îi luă pardesiul și se dădu deoparte, de parcă ar fi vrut ca ea s-o ia înainte. În spatele ei, Frances Dongen o privea de pe terasă.

El îi spuse Selinei:

— Pepe așteaptă...

Selina înghiți în sec. Îi spuse:

— Mi s-a făcut sete. Crezi că am timp să beau ceva?

— Sigur. Se îndreptă spre fântână, dar Selina îi spuse:

— Nu, aș prefera sifon, este mai înviorător și mai rece. Nu te deranja, îl aduc eu. Mai e în frigider. Nu durează decât o clipă.

Așteptară, în timp ce ea se ducea să-și ia de băut, dispărând în bucătărioară, aplecându-se să-și ia o sticlă înghețată. Pentru o clipă fu invizibilă, apoi se ridică ținând sticla, o deschise, își turnă și bău așa de repede încât George spuse că o să explodeze.

— N-o să explodez. Lăsă sticla goală jos și zâmbi brusc, de parcă sifonul i-ar fi rezolvat toate problemele. A fost delicioasă.

Ieșiră în lumina soarelui, unde-i aștepta Pepe. Pepe luă pardesiul Selinei și-l așeză pe bancheta din spate care fusese curățată în viteză, iar Selina își luă rămas bun de la Frances, și-i mulțumi pentru ajutor, apoi se întoarse spre George. Ea nu-i întinse mâna, iar el nu putea s-o sărute. Își luară rămas bun fără să se atingă, iar el se simți sfâșiat.

Ea se urcă în mașina cea veche, dreaptă și înduioșător de vulnerabilă, și Pepe se urcă și el, și George îi dădu o duzină de sfaturi, și Pepe înțelese, încuviință și chiar râse ușor când porni mașina.

O porni pe deal și se îndepărtă de ei, și George continuă s-o urmărească, chiar după ce nu se mai zări, pentru că mai auzea încă motorul.

*

În acea noapte fu o petrecere mare la hotelul din Cala Fuerte. Nu fusese planificată, dar se amplifică, așa cum fac cele mai reușite petreceri, crescând și întinzându-se, înglobând o duzină de naționalități diferite și o cantitate uriașă de băutură. Toți erau foarte veseli. O fată grasă se decise să danseze pe masă, dar căzu din brațele prietenului și rămase acolo, adormită, tot restul după-amiezei. Un boțman din port adusese o chitară și o franțuzoaică dansa o parodie de flamenco care i se păru lui George cel mai nostim lucru pe care-l văzuse în viața lui. Pe la unu dimineața, totuși, anunță brusc că se întoarce la Casa Barco. Se auziră multe proteste, i se spuse că strică petrecerea, că e rândul lui să toarne băutura, dar el rămase de neclintit, pentru că știa că trebuie să iasă afară înainte de a se opri din râs și a începe să plângă. Nu era nimic mai rău decât un bețivan melancolic.

Se ridică și împinse scaunul înapoi sub masă. Frances spuse:

— Vin și eu.

— Tu locuiești aici, îți aduci aminte?

— Te conduc acasă. De ce să mergi pe jos când ai o mașină la ușă?

El renunță, pentru că era mai ușor și cerea un efort mai mic decât o scenă. Afară., calda noapte a sudului strălucea în lumina stelelor. Citröenul era parcat în mijlocul parcului și, pe când se îndreptară spre el, Frances strecură cheile în mâna lui George și-i spuse:

— Tu conduci.

Era în stare să conducă și ea, dar din când în când îi plăcea să pretindă că e neajutorată, astfel încât George luă cheile și se urcă la volan.

Se gândi că, în timp ce caraghioasa lui mașină cu roți

galbene era doar un mijloc de a circula pe insulă, Citroënul lui Frances era rapid și puternic, o extensie sexi a personalității ei. Ea se așeză lângă el cu fața îndreptată spre stele, cu gâtul înfipt în V-ul adânc al decolteului puloverului. Știa că ea așteaptă să fie sărutată, dar își aprinse o țigară înainte de a porni. Ea îl întrebă:

— De ce nu mă săruți?

George îi răspunse:

— Nu trebuie să te sărut; nu știu unde ai fost.

— De ce trebuie să transformi totul într-o glumă?

— Este mecanismul englezesc de autoapărare.

Ea își privi ceasul, care se vedea clar în lumina stelelor.

— Este ora unu. Crezi că ea este înapoi în Londra?

— Așa ar trebui.

— Queen's Gate. Nu chiar genul nostru.

El începu să fluiere o melodie care-l urmărise toată seara.

— Doar nu ești îngrijorat din cauza ei, nu? întrebă ea.

— Nu, nu sunt îngrijorat. Dar ar fi trebuit s-o duc eu la aeroport, nu să-l las pe Pepe s-o conducă în râșnița aia pe roți pe care el o numește mașină.

— Ea n-a vrut s-o duci tu. Ar fi plâns și v-ați fi simțit prost amândoi. El nu răspunse, iar ea râse. Ești un urs morocănos care nu vrea să muște.

— Sunt prea beat ca să mușc.

— Hai să mergem acasă.

El o porni, continuând să fluiere melodia aceea afurisită care-l obseda. Când ajunseră la Casa Barco și George opri motorul și coborî din mașină, Frances ieși și ea. Ca și cum așa ar fi stabilit, ea veni după el, iar casa era rece și întunecată, dar el aprinse luminile și se duse automat să-și toarne ceva de băut, pentru că fără o băutură ar fi

murit sau s-ar fi dus la culcare și ar fi plâns și afurisit să fi fost dacă avea de gând să facă așa ceva cu Frances de față.

Ea se tolăni ca acasă pe canapea, cu picioarele pe un braț și cu zulufii de păr pe o pernă albastră ca cerul. El își făcu de lucru turnând de băut, scăpă desfăcătorul și sparse gheața, iar Frances spuse:

— Ce melodie nebună fluieri. Nu mai știi alta?

— Nici asta nu știu ce e.

— Ei bine, oprește-te, oricum.

Capul îi pleznea, păreau să existe grămezi de gheață care se topea și căldări de apă peste tot, și el nu găsea nimic cu care să șteargă. Luă băuturile, le duse unde stătea Frances și ea îl luă pe al ei, dar ochii ei nu părăsiră o clipă figura lui, și el rămase pe cămin cu spatele la focul stins și cu băutura clătinându-i-se în mână.

Ea spuse, calmă:

— Știi, dragă, cred că ești supărat pe mine.

— Zău?

— Sigur că ești.

— De ce?

— Pentru că am scăpat de micuța ta prietenă. Și pentru că știi, în adâncul inimii, că ar fi trebuit să faci asta singur. Și chiar imediat.

— Nu puteam să cumpăr un bilet de avion fără bani.

— Asta, dacă mă scuzi, e cea mai slabă scuză pe care și-a găsit-o vreodată vreun bărbat.

El se uită în jos, la pahar.

— Da, spuse el, într-un târziu. Poate că așa este.

Melodia continua să i se învârtească în minte. După un timp, Frances spuse:

— Când ai plecat să-l cauți pe Pepe și copilul se pre-

gătea de drum, am scotocit puțin pe biroul tău. Nu prea pari să fii productiv.

— Nici nu sunt. N-am scris un cuvânt.

— I-ai răspuns dragului domn Rutland?

— Nu, nici asta n-am făcut. Dar, adăugă el puțin malițios, am consultat un specialist și mi s-a spus că sufăr de blocaj literar.

— Da, spuse Frances cu o oarecare satisfacție, s-a mai dus puțin din eul tău îngâmfat. Și dacă renunți să te mai prostești, pot face și eu la fel. Știi, nu cred că vei mai scrie o a doua carte.

— De ce ești așa de sigură?

— Pentru ceea ce ești tu. Scrisul e o muncă grea, iar tu ești unul dintre acei tradiționali englezi expatriați, leneși, care trândăvesc mai grațios decât orice altă rasă existentă. El recunoscu acest lucru, zâmbind amuzat, și Frances se ridică, încurajată, pentru că nu-și pierduse arta de a-l face să râdă. George, dacă nu vrei să mergi în Malaga, dacă nu-ți plac luptele de tauri, atunci nici eu nu vreau să merg. Dar de ce să nu plecăm împreună? Am putea merge cu *Eclipse* în Sardinia, sau peste ocean în Australia, sau... pe o cămilă, prin deșertul Gobi...

— Bagajele pe cocoașa din față.

— Iar transformi totul într-o glumă. Eu sunt serioasă. Suntem liberi și avem tot timpul din lume. De ce să te chinuiești la mașina de scris? Mai există ceva în întreaga lume despre care să poți scrie cu adevărat bine?

— Nu știu, Frances.

Ea se lăsă înapoi pe pernă. Își terminase băutura, și lăsă paharul jos, lângă ea. Era seducătoare, înspăimântător de familiară. Îi spuse:

— Te iubesc. Cred că ți-ai dat seama.

Nu părea să existe un motiv pentru care să nu facă dragoste cu ea. El lăsă paharul jos, se așeză lângă ea, o luă în brațe și o sărută de parcă ar fi vrut să se înece. Ea scotea mici zgomote de plăcere și-și plimba mâinile în părul lui, iar el își luă gura de pe a ei și își frecă obrazul de colțul ascuțit al maxilarului ei, iar ea simți asprimea bărbii lui zgâriindu-i pielea, și își îngropă fața în umărul lui și brațele lui puternice îi înconjurară gâtul ca un vinci.

Ea întrebă:

— Mă iubești? Dar el nu reuși să-i răspundă, așa că ea continuă. Mă placi? Mă dorești?

Își luă brațele din jurul gâtului ei, se eliberă din îmbrățișare, și rămase pe canapea, ținându-i mâinile de parcă s-ar fi bătut.

Ea începu să râdă. Rezistența și umorul erau două dintre lucrurile pe care le admirase întotdeauna la ea. Ea spuse:

— Trebuie să mă aranjez înainte să mă duc la Rudolfo. Știi că el e de modă veche în legătură cu multe. Te superi dacă-ți folosesc dormitorul?

— Du-te, spuse George și-i aprinse lumina sus.

Ea alergă în sus pe scări, tocurile sandalelor țăcănind pe treptele din lemn. Cânta cântecul care-l urmărise pe el toată după-amiaza, iar el tot nu știa cuvintele și apoi, ca și cum cineva ar fi închis radioul, cântecul se opri brusc și Frances tăcu. Liniștea îl surprinse pe George la fel de tare ca și când ea ar fi țipat. Își ciuli urechile ca un câine bănuitor.

Frances începu să coboare scările, cu o expresie indescifrabilă pe figură. El comentă, prostește:

— Ce s-a întâmplat? N-ai găsit pieptenul?

— Nu știu, spuse Frances. N-am căutat. Nu m-am uitat decât la pat...

— Patul? El era complet nedumerit.

— N-ar putea fi o glumă? Un alt exemplu al minunatului umor englezesc?

El își dădu seama îngrozit că ea era supărată cu adevărat. Sub controlul aproape perfect al vocii ei se putea deslușI tremurul unei explozii incipiente.

— Frances, nu știu despre ce vorbești.

— Fata. Fiica ta. Selina. Cum îi spui tu. Știi unde este? Nu este în Londra. Nici măcar pe aeroportul din San Antonio. Este acolo sus... Arătă cu un deget tremurător și controlul ei, ca un elastic prea întins, cedă brusc. *În patul tău!*

— Nu pot să cred.

— Bine, atunci du-te și uită-te. *Du-te și uită-te.* El nu se mișcă. Nu știu ce se întâmplă aici, George, dar nu am dat o sumă importantă de pesetas doar ca s-o găsesc pe mica vagaboandă tot în patul tău...

— Nu este o vagaboandă.

— ... și dacă încerci să-mi dai vreo explicație, ar fi bine să fie zdravănă, pentru că n-am de gând să înghit altă aiureală cu bagaje pierdute și despre cum a crezut ea că tu ești tăticul ei pierdut...

— Era adevărat.

— Adevărat? Ticălosule, pe cine crezi că păcălești? Acum țipa la el și acesta era singurul lucru care-l putea enerva.

— Nu știam că s-a întors...

— Foarte bine, dă-o afară acum...

— Nici nu mă gândesc...

— Bine. Frances se aplecă să-și ia geanta. Dacă ai de gând să stai cu vagaboanda asta mică și răsfățată, nu mă privește...

— Taci!

— ... dar nu mă amesteca pe mine în schemele voastre de protejare a reputației pentru că, în ceea ce mă privește, nu merg. Se îndreptă spre ușă și o deschise, apoi se întoarse să-și mai spună părerile, dar efectul fu considerabil stricat de intrarea lui Pearl, dreaptă și demnă. Stătuse o groază de vreme la ușă, așteptând s-o lase cineva să intre și, când Frances deschisese ușa, intrase mieunând mulțumiri și aprecieri.

— Mai bine pleacă, spuse George, pe cât de calm putea, și Frances îi răspunse:

— Nu te deranja, am și plecat! Și se opri doar ca să-i tragă un șut lui Pearl, apoi ieși trântind ușa așa de tare încât se zgâlțâi toată casa.

După o clipă, liniștea nopții fu sfâșiată de zgomotul motorului Citröenului, pornit brutal și condus în susul dealului în viteza întâi, care-l făcu pe George să scrâșnească din dinți.

Se aplecă s-o ia pe Pearl. Sentimentele ei erau rănite, dar altceva nu pățise, iar el o așeză pe perna ei preferată, pe canapea. O mișcare ușoară îl făcu să privească în sus. Selina stătea cu mâinile pe balustrada de la etaj, urmărindu-l. Purta un capot alb cu o panglică albastră în jurul gâtului și îi spuse, îngrijorată:

— A pățit ceva Pearl?

— Nu, n-a pățit nimic. Ce faci aici?

— Eram în pat. Dormeam.

— Acum nu mai dormi. Îmbracă-te și vino jos.

O clipă mai târziu, ea coborî în picioarele goale, legându-și panglicile unui neglijeu alb de mătase asortat la capot. El se încruntă și o întrebă:

— De unde ai astea?

Selina veni spre el.

— Mi-a sosit valiza. De la Madrid. Ea zâmbi, de parcă el ar fi fost obligat să fie încântat, iar el se simți obligat să recurgă la sarcasm.

— Deci ai ajuns la aeroport?

— Ah, da.

— Și ce s-a mai întâmplat de data asta? Zborul a fost anulat? Nu mai era loc în avion? Pepe a avut o pană de cauciuc?

— Nu, nimic din toate astea. Ochii ei erau așa de măriți, încât irisurile erau complet înconjurate de alb. Mi-am pierdut pașaportul.

— Ți-ai... ce? Spre supărarea lui, se auzi ca un icnet incredul.

— Da, a fost foarte ciudat. Știi că m-ai întrebat, înainte să plec, dacă am pașaportul la mine. Ei bine, atunci era în geantă și nu-mi amintesc s-o mai fi deschis, dar când am ajuns la aeroport și-mi cumpăram biletul, am deschis geanta. Și dispăruse.

Ea îl privi, ca să vadă cum reacționează la această informație. George se lăsă pe spatele canapelei și își păstră calmul.

— Da, înțeleg. Și ce-ai făcut atunci?

— Am vorbit cu Guardia Civil, desigur.

— Și ce au spus?

— Ei, a fost foarte amabil și înțelegător. Și, după un timp, m-am gândit că ar fi mai bine să mă întorc aici să aștept până îl găsește.

— Cine să-l găsească?

— Guardia Civil.

Urmă o mică tăcere, în care timp ei se uitară unul la celălalt. Apoi George spuse:

— Selina.

— Da?

— Știi ce face Guardia Civil oamenilor care își pierd pașaportul? Îi aruncă în închisoare. Îi închid ca prizonieri politici. Îi lasă să putrezească în închisoare până ce apar pașapoartele.

— Ei bine, mie nu mi-au făcut așa ceva.

— Minți, nu? Unde ți-ai pus pașaportul?

— Nu știu. L-am pierdut.

— L-ai lăsat în mașina lui Pepe?

— Ți-am spus că l-am pierdut.

— Ascultă, Junior, în Spania nu te joci cu pașaportul.

— Dar nu mă joc.

— I-ai spus lui Pepe că ți-ai pierdut pașaportul?

— Nu știu spaniolește, cum aș fi putut să-i spun?

— L-ai convins doar să te aducă înapoi?

Ea se uită speriată, dar spuse curajoasă:

— Da.

— Când te-ai întors?

— Pe la unsprezece.

— Te-am trezit când am intrat? Ea încuviință. Atunci ai auzit cea mai mare parte a conversației noastre, nu?

— Da, am încercat să-mi bag capul sub pătură, dar doamna Dongen are o voce foarte pătrunzătoare. Îmi pare rău că nu mă simpatizează. El nu comentă această remarcă a ei și ea continuă, cu o voce care ar fi onorat-o pe bunica ei. Vrei să te însori cu ea?

— Vrei să știi ceva? Mă faci să mă îmbolnăvesc.

— Ea e căsătorită?

— Nu mai este.

— Ce s-a întâmplat cu soțul ei?

— Nu știu... de unde să știu eu? Poate a murit.

— L-a omorât ea?

Mâinile lui părură brusc să capete o viață independentă. Îl mâncau de dorința de a o înșfăca pe Selina și de a o scutura până i-ar fi clănțănit dinții, de a o lovi peste urechi și de a-i șterge expresia aceea îngâmfată de pe față. George își băgă mâinile în buzunare și-și strânse pumnii, dar Selina nu părea să se sinchisească de tulburarea lui.

— Cred că a fost supărător pentru ea să mă găsească aici, dar n-a mai stat să asculte nici o explicație. A lovit-o doar pe biata Pearl... Ar fi fost mult mai corect să mă lovească pe mine. Îl privi pe George drept în ochi, iar el fu zdruncinat de tupeul ei. Cred că te cunoaște foarte bine. Ca să-ți vorbească așa, voiam să spun. Așa cum a fost în seara asta. Voia ca tu să faci dragoste cu ea.

— Selina, o cauți cu lumânarea.

— Iar ea părea să creadă că tu nu vei mai scrie o altă carte.

— Cu asta s-ar putea să aibă dreptate.

— Nu ai de gând nici măcar să încerci?

George îi răspunse încet:

— Vezi-ți de afurisitele tale de treburi, dar nici măcar asta n-o făcu să renunțe.

— Mie mi se pare că abandonezi chiar înainte de a începe. Doamna Dongen avea dreptate; ești unul dintre englezii expatriați clasici, care nu sunt buni de nimic, (aici Selina începu să imite tărăgăneala cu care vorbea Frances) care știu în mod foarte grațios să nu facă nimic. Cred că ar fi păcat să strici imaginea. Și, la urma urmei, ce contează? Nu ai nevoie să scrii. Nu este viața ta. Iar în ceea ce-l privește pe domnul Rutland, ce înseamnă încă o promisiune încălcată? Nu înseamnă nimic. Poți să-ți

calci cuvântul pe care i l-ai dat la fel de ușor cum l-ai încălcat pe cel dat fetei cu care trebuia să te căsătorești.

Înainte de a se putea gândi sau a se controla, mâna lui George scăpă din închisoarea buzunarului și o plesni peste față. Sunetul loviturii se auzi ca pocnetul unei pungi de hârtie. Urmă o lungă și dureroasă tăcere. Selina îl privea fix, uimită, dar curios de lipsită de pică, în timp ce George își freca palma. Își aminti că nu-și mai luase țigările. Se duse acum să le caute, să-și ia una și s-o aprindă, și fu îngrozit văzând în ce hal îi tremurau mâinile. Când se întoarse, în celè din urmă, își dădu seama că ea încerca să nu plângă. Gândul la lacrimi și la bombănelile și la scuzele ulterioare era mai mult decât putea el să suporte. Și, oricum, era prea târziu pentru scuze. Îi spuse, nerăbdător, dar nu lipsit de blândețe:

— Hai, dă-i drumul, bâzâie! Și când ea se întoarse și o zbughi, într-un vârtej de picioare lungi, goale, și mătase albă, înapoi în pat, el strigă după ea. Și nu trânti ușa, dar gluma era amară și căzu la fel de plat precum merita.

11

Era deja târziu când George se trezi. Își dădu seama după felul în care cădea lumina soarelui, după umbrele pastelate ale apei pe tavan, după ușoarele zgomote făcute de Juanita măturând pe terasă. Se încordă instinctiv, știind că-l va supăra mahmureala, se întinse după ceas și văzu că era zece și jumătate. Nu mai dormise așa de târziu de ani.

Își mișcă cu grijă capul, așteptând primul semn al meritatei agonii. Nu se întâmplă nimic. Forțându-și norocul, încercă să-și miște ochii și senzația nu fu prea neplăcută. Dădu deoparte pătura și se ridică atent în picioare. Era un miracol. Se simțea destul de normal; mai bine decât normal, strălucitor și alert și plin de energie.

Adunându-și lucrurile, se duse să facă duș și să se bărbierească. Pe când se rădea, melodia din noaptea trecută îi veni brusc în minte, dar de data aceasta avea și cuvinte și își dădu seama, acum când era prea târziu, de ce Frances se supărase pe el pentru că o fluierase.

M-am învățat cu fața ei
Care aduce dimineața.

Ei bine, întrebă el reflexia lui adormită din oglindă, *cât*

de morocănos poți fi? Dar se duse și-și scoase afară vechiul său casetofon, șterse praful de pe caseta lui Franc Sinatra, și-o puse.

Juanita terminase de curățat terasa și, auzind muzica, își lăsă periile și mătura și intră, lăsând urme de la picioarele ei goale și ude.

— Señor, spuse ea.

— Juanita! Buenos días.

— Señor a dormit bine?

— Prea bine, poate.

M-am învățat cu melodia
Ce-o fluiera ea toată viața.

— Unde este señorita?

— S-a dus la barca lui señor să înoate.

— Și cum a ajuns acolo?

— A luat bărcuța.

El își ridică sprâncenele, surprins.

— Bravo ei. Juanita, mai este cafea?

— Mai fac.

Se duse să scoată o găleată cu apă și George își dădu seama că se simte suficient de bine ca să fumeze o țigară. Găsi una, o aprinse, apoi spuse, cu grijă:

— Juanita?

— *Sí*, señor?

— O americană a stat la hotelul din Cala Fuerte în noaptea trecută...

— *No*, señor.

El se încruntă:

— Cum adică?

Juanita era în bucătărie, unde punea de cafea.

— Nu a stat, señor. S-a întors în San Antonio în noaptea

trecută. Nu a folosit camera de la hotel. Rosita i-a spus lui Tomeu și Tomeu i-a spus Mariei și Maria...

— Știu. Maria ți-a spus ție. Dar veștile Juanitei îl făcuseră să se simtă ușurat, deși îi era rușine că se simțea așa, deși gândul la Frances zburând în miez de noapte spre San Antonio în bomba aceea de mașină îi dădea fiori. El se rugă să nu i se fi întâmplat nimic, ca ea să nu fi avut un accident și să nu fie chiar acum prinsă în cine știe ce canal în depărtare și cu mașina deasupra ei.

Cu aerul unui bărbat încolțit de necazuri din toate părțile, se scărpină la ceafă, apoi ieși pe terasă să-și caute cea de-a doua cauză a durerilor de cap. Își luă binoclul și-l ațintì spre *Eclipse*, dar, deși bărcuța sălta liniștită la prova, nu era nici urmă de Selina.

Era totuși o zi minunată. La fel de strălucitoare ca ziua de ieri, dar mai răcoroasă, cu marea învârtejindu-se în gura portului. Pinii își agitau crengile parfumate în briză și vălurelele loveau vesele aleile de sub terasă. Toate imaginile îl umpleau de încântare. Cer albastru, mare albastră, *Eclipse* mișcându-se încet la ancoră, terasă albă, mușcate roșii, toate încântător de familiare și totuși incredibil de noi în această dimineață. Pearl stătea pe debarcader, mâncând o delicioasă bucățică de pește pe care o găsise; Frances era înapoi în San Antonio, și Juanita îi făcea o ceașcă de cafea. Nu-și mai amintea de când nu se mai simțise așa de bine, așa de încrezător în el, așa de optimist. Era de parcă ar fi trăit luni de zile în întunericul mâlos al unei potențiale furtuni, și acum furtuna se sfârșise și presiunea scăzuse și putea iar să respire liber.

Își spuse că era un nemernic, că ar fi trebuit să se zvârcolească într-un iad de ură și remușcări, dar senzația bunăstării fizice era prea mult pentru conștiința lui. În

tot acest timp se sprijinise cu palmele întinse de zidul terasei, și acum, când se ridică și se îndreptă, văzu că palmele îi erau pline de var. Reacția lui automată fu să le șteargă pe pantaloni, dar atenția îi fu brusc atrasă de convoluțiile amprentelor sale, subliniate de var, desenate delicat ca o hartă microscopică. O hartă a lui însuși, unică doar pentru George Dyer, exact ca viața pe care o dusese și lucrurile pe care le făcea acum.

Nu era în mod special mândru de el însuși. De-a lungul timpului rănise și ofensase prea mulți oameni și, noaptea trecută, nici măcar nu suportase să se gândească la asta. Dar nimic nu-i putea îndepărta acum sentimentul de bucurie al regăsirii identității.

M-am învățat cu fața ei.

Caseta se termină, și el intră în casă s-o întoarcă. Pe când închidea capacul casetofonului, spuse:

— Juanita?

Ea îi turna cafea în cană.

— Señor?

— Juanita, știai că Pepe, soțul Mariei, a dus-o pe señorita la aeroport ieri după-masă?

— *Sí*, señor, spuse Juanita, dar nu se uita la el.

— Ți-a spus că a adus-o pe señorita înapoi?

— *Sí*, señor. Tot satul știe.

Era inevitabil și George oftă, dar își continuă ancheta.

— Și Pepe a spus că señorita și-a pierdut pașaportul?

— Nu știa că l-a pierdut. Știa doar că nu e la ea.

— Dar ea a vorbit cu Guardia Civil pe aeroport?

— Nu știu, señor. Ea turnă apa fierbinte în cană.

— Juanita... Cum ea nu se întoarse, el își puse mâna pe brațul ei gol și ea întoarse capul și, spre uimirea lui,

el văzu că râdea de el, ochii ei întunecați strălucind a amuzament. Juanita... señorita nu e fiica mea.

— *No*, señor, spuse Juanita, calmă.

— Să nu-mi spui că știai deja.

— Señor, spuse ea, Pepe nu credea că ea se purta ca o fiică.

— Dar cum se purta?

— Era foarte nefericită, señor.

— Juanita, ea nu este fiica mea, ci verișoara mea mai mică.

— *Sí*, señor.

— Îi vei spune Mariei? Și spune-i Mariei să-i spună lui Tomeu și poate Tomeu îi va spune Rositei și Rosita îi va spune lui Rudolfo... Râdeau amândoi. Nu te-am mințit, Juanita. Dar nici n-am spus adevărul.

— Señor nu trebuie să fie îngrijorat. Dacă este fiica sau o verișoară... Juanita dădu din umeri ca și cum problema ar fi fost prea banală pentru a fi luată în considerație. Dar în Cala Fuerte, señor are prieteni. Altceva nu contează.

O astfel de elocvență îi era străină Juanitei, și George era așa de mișcat încât ar fi putut s-o sărute, dar știa că asta i-ar fi stânjenit pe amândoi, așa că-i spuse că îi era foame și, simțindu-se dornic de companie, veni după ea în chicinetă să caute în cutia de pâine, să caute ceva care ar putea fi uns cu unt și cu gem de caise.

Ca de obicei, cutia era plină și se pusese altă pâine pe deasupra celei vechi. Spuse cu reproș:

— Juanita, este murdar. Pâinea de la fund a căpătat o barbă verde.

Și, ca să demonstreze, întoarse cutia și vărsă toată pâinea pe jos. Ultima coajă mucegăită căzu, apoi bucata de hârtie albă cu care Juanita acoperise cutia și, în cele din urmă, un plic subțire, albastru închis.

Zăcea pe podea între ei, iar ei îl priveau uimiți, fiecare gândindu-se că era al celuilalt.

— Ce este asta?

George îl luă și îl întoarse în mână.

— Este un pașaport. Un pașaport britanic.

— Și al cui este?

— Cred că este al señoritei.

•

Ideea era să înceapă nu cu începutul călătoriei, ci din mijloc – săptămâna în care *Eclipse* intrase în portul din Delos. Apoi se va întoarce la început ca să arate, într-o serie de back-flash-uri, cum începuse călătoria, cum fusese planificată. Hârtia era groasă și netedă și mașina de scris torcea liniștit, ca un motor bine uns. Selina încă înota, și Juanita spăla, scărmănând cearșafurile cu săpunul și mormăind un cântec de dragoste local, astfel încât nimeni nu auzi bătaia la ușă.

Era o bătaie discretă, de-abia perceptibilă peste zgomotul făcut de mașina de scris și, după un timp, ușa se deschise și mișcarea atrase atenția lui George, și el privi în sus cu mâinile suspendate deasupra claviaturii mașinii.

Bărbatul care stătea în ușă era tânăr, înalt și foarte arătos. Purta un costum cu guler scrobit și cravată, totuși arăta înnebunitor de proaspăt. Îi spuse:

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar nu mi-a răspuns nimeni. Aceasta este Casa Barco?

— Da.

— Înseamnă că dumneavoastră sunteți George Dyer.

— Da, eu sunt... Se ridică.

— Mă numesc Rodney Ackland. Simțea, se pare, că discuția nu mai poate înainta fără un fel de ritual prealabil. Veni și-i strânse mâna lui George.

— Ce mai faceți? George se gândi. *Strângere fermă. Ochi pătrunzători, de încredere.* Și, după aceea, *Plictisitor de moarte.*

— Cred că Selina Bruce este aici?

— Da. Rodney se uită întrebător în jur. Acum înoată.

— Înțeleg. Bine, în cazul acesta, ar fi bine să vă dau o explicație. Sunt avocatul Selinei. George nu comentă. Și mi-e teamă că, indirect, este greșeala mea că a făcut drumul acesta la San Antonio. Eu i-am dat cartea dumneavoastră, ea a văzut fotografia și s-a decis că trebuie să fiți tatăl ei. A vorbit cu mine, mi-a spus că voia să vină să vă cunoască și a sugerat că ar fi bine s-o însoțesc, dar, din nefericire, am fost obligat să plec la Bournemouth să văd un client foarte important și, când m-am întors la Londra, Selina plecase deja. Era plecată de trei sau patru zile. Așa că, bineînțeles, am luat primul avion spre San Antonio și... ei bine, m-am gândit că ar trebui s-o iau înapoi. Se priviră unul pe celălalt. Rodney continuă. Bineînțeles, nu sunteți tatăl ei.

— Nu, nu sunt. Tatăl ei e mort.

— Există totuși o asemănare uimitoare. Chiar și eu o pot percepe.

— Gerry Dawson era un văr îndepărtat al meu.

— Ce coincidență extraordinară!

— Da, spuse George. Extraordinară.

Pentru prima oară, Rodney păru puțin tulburat.

— Domnule Dyer, nu cunosc împrejurările acestei vizite cam... neconvențională a Selinei, nici ce v-a spus ea. Dar a nutrit întotdeauna o ... dorință puternică, chiar obsesivă, să-și găsească tatăl. A fost crescută de bunica ei și copilăria ei a fost puțin altfel, ca s-o spun delicat...

— Da, mi-a spus.

— În acest caz, cunoașteți faptele, sunt sigur că ne vom înțelege.

— Da, cred că da. El rânji și adăugă: așa, din curiozitate, cum ai fi reacționat totuși dacă s-ar fi dovedit că sunt tatăl Selinei?

— Ei bine... Rămas fără cuvinte, Rodney se înroși. Ei, eu... Apoi se hotărî s-o transforme într-o glumă și râse. Cred că aș fi căzut în genunchi în fața dumneavoastră și v-aș fi cerut binecuvântarea.

— *Binecuvântarea* mea?

— Da. Puțin cam târziu, desigur, pentru că suntem deja logodiți. Ne căsătorim luna viitoare.

George spuse:

— Te rog să mă scuzi, și cuvintele în sine erau o manifestare a stării lui. Nu mai folosise demodatele cuvinte de ani, din vremurile petrecerilor la Bradderford și își imagina că le uitase. Dar iată că apăreau iar, scoase din inconștiență.

— Suntem deja logodiți. Doar știați, nu?

— Nu, nu știam.

— Adică Selina nu v-a spus? E o fată extraordinară.

— Și de ce naiba să-mi spună mie? N-am nici o legătură cu faptul că ea e logodită sau nu.

— Nu, dar am crezut că e important. Primul lucru despre care ar fi vorbit. George se gândi. *Păcătoasă înșelătoare.* Dar asta nu contează. Acum cred că vă dați seama că trebuie s-o duc la Londra cât mai curând posibil.

— Da, sigur.

Rodney trecu pe lângă el și ieși pe terasă.

— Ce priveliște superbă. Spuneați că Selina înoată? N-o văd.

George i se alătură.

— Nu, ea este, hm, dincolo de iaht. Aș aduce-o... Apoi își aminti că ea luase bărcuța, deci nu putea. Apoi își aminti că putea, pentru că putea împrumuta bărcuța lui Rafael, vărul lui Tomeu. Puteți aștepta aici? Luați loc, simțiți-vă ca acasă. Nu voi lipsi mult.

— Nu vreți să mă luați cu dumneavoastră? Rodney nu părea prea convins, și George îi spuse:

— Nu, mulțumesc. Barca e plină cu solzi de pește și v-ați strica hainele.

— Bine, dacă sunteți sigur..., și, în fața ochilor lui George, Rodney își trase un scaun la soare și se așeză, imaginea perfectă a englezului binecrescut în străinătate.

George trase barca vărului lui Tomeu în jos pe alee și apoi în apă, înjurând întruna. Era lungă și grea și dificil de tras, și avea doar o padelă cu care nu se descurca prea bine, ceea ce era enervant, pentru că Rodney Ackland, cu figura lui netedă și vocea lui cultivată și costumul lui gri impecabil, îl urmărea de pe terasă. Își făcu drum, clătinându-se, transpirând și înjurând, spre locul în care era ancorată *Eclipse*, dar când o strigă pe Selina, nu-i răspunse nimeni.

Cu greutate, manevră barca în jurul cablului de ancoră al iahtului și o observă imediat pe Selina, tolănită ca o sirenă pe una dintre stâncile de pe malul îndepărtat. Se urcase pe treptele de piatră ale unei vile situată între pini și stătea cu mâinile cuprinzându-și genunchii și părul îi uda gâtul ca blana unei foci. Barca lui Rafael se strecură dincolo de *Eclipse*, George lăsă jos vâsla și se ridică în picioare, cu mâinile făcute căuș, s-o strige iar.

— Selina! Se auzi ca un țipăt indignat, iar ea privi imediat în sus. Vino jos, trebuie să-ți spun ceva.

După o mică ezitare, ea se ridică, își dădu drumul în

apă și înotă înspre el. Când ajunse în dreptul bărcii, bordul era prea înalt pentru ea, așa că el își petrecu mâinile în jurul umerilor ei și o ridică în barcă, udă ca un pește proaspăt prins. Se așezară pe banchete, cu fața unul înspre celălalt, și ea spuse:

— Îmi pare rău. Aveai nevoie de bărcuță?

El se gândi că orice altă femeie ar fi pretins, înainte de orice, să-și ceară scuze pentru comportarea lui din seara trecută. Dar Selina nu era orice altă femeie.

— Sper că nu te superi că am luat-o...

— Nu, sigur că nu.

— Dormeai când am coborât. I-am dat drumul Juanitei în casă. El o urmări cum vorbește, fără să audă ce spune, încercând să se împace cu ideea că ea urmează să se mărite cu Rodney Ackland, că fusese de la început logodită și nu-i spusese nimic.

— ...prietena ta se simte bine? Sper că nu era prea supărată.

— Prietena mea? A, Frances. Nu știu dacă e supărată sau nu. S-a întors în San Antonio noaptea trecută. Și oricum nu era vina ta. O să fiarbă un timp în suc propriu și pe urmă va uita.

— Nu ar fi trebuit să mă întorc la Casa Barco, acum îmi dau seama, dar...

El nu mai putu suporta.

— Selina.

Ea se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

— Fii atentă. Te așteaptă cineva la Casa Barco. A venit tocmai de la Londra. Rodney Ackland.

Ea păru să înghețe. Formă cu buzele cuvântul „Rodney", dar nu se auzi nici un sunet.

— A venit noaptea trecută cu avionul. S-a întors de la Bournemouth și și-a dat seama că tu ai venit la San Antonio de capul tău, așa că a luat primul avion încoace. I-am spus că nu sunt tatăl tău și trebuie să spun că nu a părut prea surprins. Dar vrea să vorbească cu tine.

Briza era rece și Selina tremură. El văzu lanțul subțire de aur dispărând în sutienul micului costum de baie pe care i-l dăruise el, dar acum știa că de lanț nu atârnă o cruce de aur de la Confirmare. Se întinse și eliberă lanțul, și inelul de logodnă cu safire și diamante de la Rodney începu să se rotească în fața ochilor lui, prinzând soarele în mici săgeți strălucitoare.

— Selina, de ce nu mi-ai spus?

În acel moment, ochii ei erau la fel de albaștri ca safirele care se balansau sub bărbia ei.

— Nu știu.

— Ești logodită cu Rodney? Ea încuviință. Te vei căsători cu el luna viitoare? Ea încuviință din nou. Dar de ce trebuie să fie așa de secret?

— Nu este secret, i-am spus lui Rodney despre tine. I-am spus că am impresia că George Dyer este tatăl meu. Și am vrut ca el să vină cu mine să te căutăm. Dar el n-a putut. Avea treabă în Bournemouth și n-a crezut că eu voi veni singură. A spus că, dacă erai tatăl meu, vei fi stânjenit de brusca mea apariție. Și, dacă nu erai tatăl meu, atunci era oricum o aiureală. Nu părea să înțeleagă cât de important era; să ai rădăcini și o familie, să aparții cu adevărat cuiva.

— Te cunoaște de mult timp?

— De când eram mică. Firma lui a avut întotdeauna grijă de afacerile bunicii mele. Ea îl simpatiza mult și știu că spera că mă voi mărita cu el.

— Și chiar asta vei face.

— Da. De obicei sfârșeam prin a face ce voia ea. Ochii lui George se umplură brusc de milă pentru ea și Selina nu putea suporta. Plecăm din Queen's Gate. Am găsit un apartament încântător într-un bloc nou. Aș vrea să-l poți vedea și tu. Este foarte luminos și are o vedere minunată. Agnes va sta cu noi. Mi-am cumpărat și rochia de mireasă. Este albă, foarte lungă. Și are trenă.

— Dar ai ascuns inelul de logodnă, nu-l porți pe deget.

— Credeam că ești tatăl meu. Și am vrut să te întâlnesc prima oară așa, simplu. Fără să aparțin altcuiva.

— Îl iubești?

— Te-am întrebat *pe tine* același lucru ieri și n-ai vrut să-mi răspunzi.

— Era altceva. Vorbeam despre trecutul meu, acum e vorba despre viitorul tău.

— Știu. De aceea e așa de important.

El nu răspunse. Selina își ridică mâinile la ceafă și își desfăcu lanțul. Inelul se eliberă și ea îl puse pe deget și apoi prinse lanțul iar la gât. Toate aceste mișcări le făcu deliberat și cu mult calm. Îi spuse:

— Eu nu l-aș lăsa pe Rodney să aștepte.

— Nu, sigur că nu. Ia tu bărcuța, și eu o să te urmez în cratița asta a lui Rafael. Dar să nu fugi fără să-ți iei rămas bun.

— N-aș putea face asta. Știi că n-aș putea.

După o vreme, lui Rodney i se păru că e prea cald ca să mai stea pe terasă. Ar fi putut să-și scoată haina, dar avea bretele și i se părea indecent să stea așa, și atunci se ridică din șezlong și intră în casă. Se învârtea încolo și încoace, încercând să înțeleagă ceva din designul interi-

or aiurit, când apăru Selina, fără s-o observe sau s-o audă, și îi spuse pe nume.

Oprit brusc, Rodney se răsuci pe loc. Ea stătea în ușa deschisă și el o privi neîncrezător. Nu-și putea imagina că, într-un timp așa de scurt, cineva se putea schimba atât de mult. O văzuse întotdeauna ca pe o persoană ștearsă, monotonă, cu părul șaten, cu pielea albă, înviorată doar de strălucirea ochilor albaștri, de siameză. Dar acum era foarte bronzată și părul ei, încă umed de la înot, avea șuvițe decolorate de soare. Purta un bikini care lui Rodney i se păru a fi doar la un pas de prostul gust și, pe când stătea acolo privindu-l, pisica albă care se încălzea pe terasă veni și se lipi afectuos de gleznele ei.

Momentul era învăluit într-o stânjeneală ciudată. Apoi Selina spuse:

— Bună, Rodney. Ce surpriză. Încercă să pară vioaie, dar vocea îi era plată și căzu trist pe ultima silabă.

— Da, zise Rodney. Așa mă gândeam și eu. Nu părea ușor de crezut că tocmai venise de la Londra, stătuse toată noaptea în hainele acelea, venise din sat pe drumul stâncos și pietruit care ducea spre Casa Barco. Pantofii lui erau puțin albiți de praf, dar în rest părea la fel de imaculat ca acasă. Veni s-o sărute, cu mâinile pe umerii ei, și se uită ușor dezaprobator la costumul ei de baie.

— Cu ce ești îmbrăcată?

Ea dădu din umeri.

— Doar în asta pot înota. Pe o sfoară era un halat de baie al lui George și ea se duse și-l îmbrăcă. Prosopul era tare și plin de sare și soare și mirosul lui George. Ea se înveli în el ceea ce, într-un mod inexplicabil, o liniști și o întări.

El îi spuse:

— N-ai fost cuminte, ai venit aici fără să-mi spui. Aș fi putut să înnebunesc de grijă.

— Știam că ești în Bournemouth.

— Am sunat de îndată ce m-am întors la Londra și Agnes mi-a spus unde ești. Am venit direct, desigur, cu primul avion.

— Foarte drăguț din partea ta.

— Ai vrea să te întorci acasă?

— M-aș fi întors mai de mult, dar banii mi-au fost furați pe aeroport și nu am avut cu ce să-mi cumpăr biletul de întoarcere.

— Ai fi putut să mă anunți! Ți-aș fi trimis niște bani.

— Nu... nu am vrut să te deranjez. Și, adăugă ea într-o izbucnire de cinste, credeam că-mi vei spune doar „ți-am spus eu". Pentru că tu ai avut dreptate, și eu m-am înșelat, și George Dyer nu e tatăl meu... nu e tatăl meu...

— Nu, asta am înțeles și eu.

— Dar înțelegi că a trebuit să mă conving? Era o pledoarie menită să-i atragă simpatia, dar Rodney o înțelese greșit.

— Îmi pare rău, dar încă mai cred că ar fi trebuit să mă lași pe mine să cercetez în locul tău.

— Dar te-am rugat să vii cu mine. Eu am vrut să vii, dar tu nu.

— N-am putut. Știi doar.

— Ai fi putut s-o amâni pe doamna Cum-Îi-Zice.

— Selina! Era șocat și își dădu seama, pentru prima oară, că schimbările pe care le suferise ea nu erau doar fizice, ci mult mai profunde și mai subtile.

Ea respiră adânc.

— Oricum, îi spuse, nu regret nimic. Sunt bucuroasă că am venit, chiar dacă George nu este tatăl meu. Și dacă m-ai întreba, aș mai face-o o dată.

Era o invitație la luptă, dar, înainte ca Rodney să găsească un răspuns, George Dyer li se alătură, ținând-o pe Pearl în brațe și se amestecă vesel în discuție.

— Ei, nu e frumos? V-ați regăsit. Ce ați spune de o băutură?

— Eu nu beau, mulțumesc, spuse Rodney, înțepat.

— Atunci o țigară?

— Nu, acum nu. Își drese vocea. Îi spuneam Selinei că ar fi o idee bună dacă ne-am întoarce în Londra imediat. Taxiul meu așteaptă la hotelul din Cala Fuerte; putem merge direct la aeroport.

— Bună organizare, spuse George.

Rodney îl privi scurt să vadă dacă râdea de el, dar ochii întunecați erau foarte serioși. Încă nu prea sigur, se întoarse spre Selina.

— Poate că ar trebui să împachetezi. Unde stai?

Urmă o tăcere lungă. Rodney se uită la Selina. Selina se uită la George și înapoi la Rodney. George, calm, o mângâia pe Pearl.

Selina spuse:

— Aici.

Rodney păli.

— *Aici?*

— Da. Aici. La Casa Barco.

— *Ai dormit* aici?

— Nu aveam unde să mă duc...

Ea tremură ușor și George își dădu seama că era nervoasă. Rodney, totuși, nu păru să-și dea seama, pentru că vorbi cu un glas înghețat.

— Nu a fost *puțin* cam neconvențional?

Brusc, George o lăsă pe Pearl pe un scaun din apropiere și interveni în discuție.

— Nu cred. La urma urmei, să nu uităm, Selina este verișoara mea.

— Și să nu uităm că este o verișoară de departe. Și, oricum, nu asta era problema.

— Atunci care era problema?

— Bine, Selina vine aici neinvitată, neanunțată, o străină pentru dumneavoastră, și dumneavoastră o lăsați să *stea* aici; să locuiască în această casă – practic, după câte îmi dau eu seama, să doarmă în aceeași cameră. Înțeleg că dumneavoastră nu vă sinchisiți de propria reputație, dar, pentru binele Selinei, ați fi putut să faceți alte aranjamente.

— Poate nu am vrut, spuse George.

Rodney își ieși din sărite.

— Îmi pare rău, domnule Dyer, dar este clar faptul că nu vorbim aceeași limbă. Mi se pare că atitudinea dumneavoastră este insuportabilă.

— Îmi pare rău.

— Întotdeauna tratați cu același dispreț regulile normale de comportament decent?

— Da, întotdeauna. Și nu sunt regulile mele.

O clipă, Rodney se gândi să-i dea un pumn, apoi se hotărî că George era mult prea demn de dispreț și bun doar pentru a fi ignorat. Se întoarse spre Selina.

— Selina... Ea tresări. Îmi pare rău, dar vreau să cred că toate acestea nu sunt din vina ta. Sunt pregătit să uit totul, dar trebuie să ne asigurăm că la Londra nu se va afla ce s-a întâmplat aici.

Selina îl privi atent. Figura lui era netedă și bine bărbierită. Nu părea să aibă nici un rid și îi era greu să și-l imagineze bătrân, cu experiență și obosit. Va arăta la fel și la optzeci de ani, la fel de impersonal și îngrijit ca o cămașă proaspăt spălată.

Ea spuse:

— De ce, Rodney?

— Eu... eu n-aș vrea ca domnul Arthurstone să afle.

Era un răspuns așa de ridicol încât îi veni să râdă. Domnul Arthurstone, cu genunchii lui artritici, care urma s-o dea... ce legătură avea cu el?

— Și acum – Rodney se uită la ceas – nu mai avem timp de pierdut. Îmbracă-te ca să plecăm.

George tocmai își aprindea o țigară. Stinse chibritul, își scoase țigara din gură și spuse:

— Ea nu poate veni la Londra cu tine. Și-a pierdut pașaportul.

— Ea a... *poftim?*

— A pierdut pașaportul. S-a întâmplat ieri. Foarte ciudat.

— E adevărat, Selina?

— Ei, eu... ei bine, da...

George o făcu să tacă.

— Sigur că e adevărat. Stimate domnule Ackland, nici n-ai idee cum e pe aici. Ți-ar fura și aurul de la coroanele dentare dacă ar putea ajunge la ele.

— Dar pașaportul, Selina. Îți dai seama cât de grav este?

— Păi... eu..., tărăgănă Selina.

— L-ai anunțat pe Consulul britanic?

— Nu, spuse George, trecând iar la atac, a anunțat Guardia Civil la aeroport, și el a fost foarte înțelegător și s-a oferit s-o ajute.

— Mă mir că n-a aruncat-o direct la închisoare.

— Și eu m-am mirat, dar bineînțeles că e uimitor ce poate face un surâs fermecător chiar și aici. În Spania.

— Și atunci cum trebuie să procedăm?

— Ei bine, dacă mă întrebi, aș sugera ca tu să pleci, să

iei taxiul și să te întorci la Londra și s-o lași pe Selina aici cu mine... Nu, opri el protestele indignate ale lui Rodney, cred că așa e cel mai bine. De acolo ai putea și tu să tragi niște sfori și, împreună, ar trebui să reușim s-o apărăm de închisoare. Și nu te îngrijora prea mult în legătură cu regulile, bătrâne. La urma urmei, eu sunt probabil cea mai apropiată rudă a Selinei și sunt perfect pregătit să-mi asum responsabilitatea pentru ea...

— Responsabilitate? Dumneavoastră? Făcu un ultim apel către Selina. Doar nu *vrei* să rămâi aici? Rodney aproape explodă.

— Păi... Chiar ezitarea ei păru să-l convingă.

— Mă uimești! Egoismul tău mă uimește! Nu pari să-ți dai seama că nu este vorba doar de reputația ta. Și eu am o reputație care trebuie apărată, iar atitudinea ta mi se pare incredibilă! Nici nu vreau să mă gândesc ce va spune domnul Arthurstone.

— Dar îi vei putea explica domnului Arthurstone, Rodney. Și cred că... dacă tot îi explici, mai bine să-i spui că nici nu mai e nevoie să ne fie martor până la urmă. Îmi pare groaznic de rău, dar sunt sigură că, într-un fel, e o ușurare pentru tine. Doar n-ai vrea să rămâi cu mine pe cap, nu, după tot ce s-a întâmplat. Și... poftim inelul...

Îl ținea în palmă, diamantele sclipitoare și safirul albastru, care își imaginase că o vor lega de el pentru totdeauna. Își dorea să fie în stare să ia inelul și să-l arunce dincolo de zidul terasei în mare, dar îl costase mult, așa că-și înghiți mândria și îl luă înapoi.

— Îmi pare rău, Rodney.

Lui i se păru că e mai demn să rămână tăcut. Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă, dar George ajunse primul și i-o deschise.

— Ce păcat că ai avut o vizită așa de neproductivă. Ar trebui să vii la Cala Fuerte mai spre vară, când e mai vesel. Sunt sigur că ți-ar plăcea schiul pe apă și scufundările și pescuitul. A fost amabil din partea ta că m-ai vizitat.

— Vă rog să nu vă imaginați, domnule Dyer, că eu sau partenerii mei te vom lăsa să scapi așa de ușor.

— Nici nu mi-am imaginat. Sunt sigur că domnul Arthurstone are câteva idei strălucite ascunse în mânecă și că la timpul potrivit voi primi o scrisoare foarte usturătoare. Ești sigur că nu vrei să te duc în sat cu mașina?

— Nu, mulțumesc, prefer să merg pe jos.

— Ei bine, chacun à son goût. Mi-a făcut plăcere. Adio.

Dar Rodney nu-i răspunse, ci porni într-un marș forțat pe alee. George îl urmări până ce el ajunse pe deal, apoi închise ușa.

Se întoarse. Selina rămăsese în mijlocul camerei, acolo unde o lăsase Rodney. Se uita de parcă ar fi așteptat altă scenă violentă, dar el spuse doar, cu un ton foarte rezonabil:

— Dacă te-ai gândit serios să te măriți cu individul ăsta, ar trebui să consulți un psihiatru. Ți-ai petrece jumătate din viață îmbrăcându-te pentru cină, și cealaltă jumătate, căutând cuvintele acelea prețioase în dicționar. Și cine e domnul Arthurstone?

— Este partenerul senior la firma la care lucrează Rodney. Este foarte bătrân și are artrită la genunchi.

— Și el trebuia să te dea?

— Nu mai era altcineva.

Era o acceptare silită. George spuse:

— Vorbești despre domnul Arthurstone sau despre Rodney?

— Cred că despre amândoi.

— Poate, îi spuse George, blând, poate sufereai de o criză gravă de fixație față de tată.

— Poate că da.

— Și acum?

— Acum nu.

Ea se cutremură iar, și el zâmbi.

— Știi, Selina, nu aș fi crezut niciodată că este posibil să afli atât de multe lucruri despre o altă persoană într-un timp așa de scurt. De exemplu, știu că, atunci când minți, ceea ce din păcate ți se întâmplă destul de des, ochii ți se măresc așa de mult încât irișii sunt aproape complet înconjurați de alb. Ca niște insule. Și când încerci să nu râzi de vreun lucru groaznic pe care l-am spus eu, îți lași în jos colțurile gurii și, în mod ciudat, apare o gropiță. Și, când ești nervoasă, tremuri. Acum ești nervoasă.

— Nu sunt nervoasă. Mi-e frig, din cauză că am înotat.

— Atunci du-te și îmbracă-te.

— Dar trebuie să-ți spun ceva mai înainte...

— Poate să aștepte. Fugi și îmbracă-te.

El se duse pe terasă și o aștepta acolo. Aprinse o țigară și soarele îi ardea puternic umerii, frigând prin bumbacul subțire al cămășii. Rodney Ackland plecase, departe de Casa Barco, afară din viața Selinei. Așa cum plecase și Jenny, fantoma ei izgonită pentru totdeauna, nefericita întâmplare exorcizată prin simplul fapt că-i spusese Selinei despre ea. Jenny și Rodney aparțineau trecutului, și prezentul era vesel și bun, și viitorul plin de speranță și de surprize plăcute ca un cadou de Crăciun.

Jos, în grădină, Juanita atârna cămăși, cântându-și fe-

ricită și, aparent indiferentă la drama care avusese loc în timp ce ea aranja rufele. Se simți cuprins de un val brusc de afecțiune față de ea. Nimeni nu știa mai bine decât el că drumul său către iad fusese întotdeauna pavat cu intenții bune, dar acum își promise că, atunci când cartea lui cea nouă va fi publicată, îi va da nu numai un exemplar pe care să-l așeze pe un șervețel de dantelă, ci mult mai mult. Ceva ce ea dorea mult, ceva ce nu și-ar fi cumpărat niciodată pentru ea. O rochie de mătase, sau o bijuterie, sau o sobă nouă de gaz.

Auzi pașii Selinei și se întoarse. Ea se îmbrăcase cu o rochie de in fără mâneci de culoarea piersicii și încălțase niște sandale cu tocuri joase care o făceau să fie aproape la fel de înaltă ca el și începu să se întrebe mirat de ce durase așa de mult până să-și dea seama cât de frumoasă e ea. Îi spuse:

— Este pentru prima oară când te văd frumos îmbrăcată. Mă bucur că ți-ai găsit bagajele.

Selina respiră adânc. Spuse:

— George, trebuie să-ți spun ceva.

— Ce anume?

— Pașaportul meu.

— Ce e cu pașaportul tău?

— Bine. Înțelegi. Nu l-am pierdut.

El tresări și se încruntă, aparent surprins.

— Nu?

— Nu. Știi... ieri după-masă, înainte să plec cu Pepe... l-am ascuns.

— Selina. El părea profund șocat. De ce ai făcut așa ceva?

— Știu că n-a fost frumos, dar nu voiam să plec. Nu am vrut să te las cu doamna Dongen. Știu că ea nu vrea

ca tu să scrii o a doua carte. Voia să pleci în Australia sau în deșertul Gobi sau în altă parte. Cu ea. Așa că atunci când m-am dus în chicinetă să-mi iau apă din refrigerator, am... înghițit în sec. Am ascuns pașaportul în cutia cu pâine.

— Ei nu zău!

— Da. Știu. Dar mă gândeam doar la tine și ceea ce încerc să-ți spun e că nu există nici un motiv pentru care nu m-aș întoarce la Londra cu Rodney. Adică nu vreau să mă mai mărit cu el, desigur. Îmi dau seama cât de proastă am fost să mă gândesc la asta. Dar nu pot sta aici la nesfârșit. Vocea ei începu să treneze. George nu o ajuta deloc. Înțelegi, nu-i așa?

— Ei, sigur că înțeleg. Își luă figura unuia care ar fi făcut orice ca să se comporte corect. Și trebuie să facem ceea ce e drept.

— Da... da; la asta mă gândeam.

— Bine, continuă el, serios, privindu-și ceasul, dacă tu pleci cu Rodney, mai bine pregătește-te, altfel el se va urca în taxi și va dispărea înainte ca tu să ajungi la Cala Fuerte, la hotel...

Și în fața ochilor ei incredulă, el se ridică, își șterse varul de pe pantaloni și, în clipa următoare, era la mașina de scris, muncind de zor de parcă viața lui ar fi depins de ceea ce scria.

Nu era exact reacția pe care o așteptase Selina. Se așteptase să fie certată, dar el nici nu se gândea așa că, încercând să-și înghită nodul din gât și clipind ca să alunge usturimea suspectă din ochi, se duse în bucătărie, luă cutia cu pâine și o goli, scoțând totul pe masă și ajungând la hârtia sub care strecurase pașaportul.

Nu era acolo. Lacrimile și dezamăgirea fură înecate de un val de panică. Pașaportul ei se pierduse cu adevărat.

— George! El bătea așa de tare că n-o auzi. George, mi-am... am *pierdut pașaportul.*

El se opri și ridică sprâncenele, mirat.

— Iar?

— Nu este aici! L-am pus chiar la fund și nu este aici! L-am pierdut!

— Dumnezeule! spuse George.

— Dar ce s-o fi întâmplat! Vocea ei devenise un geamăt. Poate l-o fi găsit Juanita? Sau poate că a curățat cutia și l-a aruncat. Sau l-a ars! Poate l-a furat cineva. Of, ce o să se întâmple cu mine?

— Nu vreau să mă gândesc...

— Mai bine nu l-aș fi pus aici!

— Am impresia că ai fost lovită de propria ta petardă, comentă George, cu o voce mieroasă, și se întoarse la mașina de scris.

Selina începu să bănuiască ceva și se încruntă. Parcă el se purta neobișnuit de calm? Și în ochii lui era o sclipire în care ea știa că nu trebuie să aibă încredere. Oare găsise el pașaportul? Oare îl găsise, îl ascunsese în altă parte fără să-i spună ei nimic? Lăsând cutia golită, începu să se învârtească prin cameră, căutând indicii, ridicând colțurile câte unei reviste, uitându-se pe după perniță, de parcă s-ar fi jucat.

Ea ajunse în spatele lui George. El era îmbrăcat cu blugii lui vechi, pătați de sare, și buzunarul din spate părea ciudat de umflat și tare, de parcă în el s-ar fi aflat o carte mică sau o ilustrată mare... El încă mai bătea la mașină, dar, când Selina întinse mâna să-l caute în buzunar, mâna lui se întinse și o lovi.

Panica dispăru. Ea râse, ușurată, fericită, îndrăgostită. Își puse brațele în jurul gâtului lui și aproape îl strangulă îmbrățișându-l, și ea îi spuse:

— Îl ai tu! L-ai găsit! Tot timpul a fost la tine!

— Îl vrei înapoi?

— Doar dacă vrei să mă duc la Londra cu Rodney.

— Nu vreau, spuse George.

Ea îl sărută, frecându-și obrazul ei catifelat de obrazul lui aspru, care nu era bărbierit și parfumat cu aftershave, ci era ridat și ars de soare, obosit și prietenos ca una dintre cămășile lui de lucru. Ea îi spuse:

— Nici eu nu vreau să plec. El scrisese deja o pagină. Selina se rezemă cu bărbia de creștetul lui și îi spuse:

— Ce scrii?

— Un sinopsis.

— Pentru noua carte? Despre ce este vorba?

— Despre călătoria în Marea Egee.

— Cum se va numi?

— Habar n-am, dar ți-o voi dedica ție.

— Și va fi bună?

— Sper. Dar, de fapt am deja o idee pentru o a treia carte. De ficțiune, de data aceasta... O luă de mână și o trase astfel încât ea ajunse să stea pe marginea biroului lui, cu fața spre el. Mă gândeam că ar putea fi vorba despre un tip care stă într-un loc liniștit, fără să facă nimănui nici un rău, văzându-și de treaba lui. Apoi apare o fată aiurită. Are o obsesie. Nu vrea să-l lase în pace. Îi gonește toți prietenii, îi cheltuiește toți banii, îl împinge la băutură. El devine o epavă, un sociopat.

— Și cum se termină?

— El se însoară cu ea, bineînțeles. Îl păcălește ea. El nu are nici o șansă să scape. E tragic.

— Mie nu mi se pare așa de tragic.

— Da, dar ar trebui.

— George, nu cumva îmi ceri mâna?

— Asta cred că fac, în felul meu sucit. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Și chiar te iubesc.

— Știu. Se aplecă să-l sărute. Mă bucur că mă iubești. Îl sărută iar, și el împinse mașina la o parte și se ridică și o luă în brațe. Mai târziu, Selina spuse:

— Trebuie să-i spunem și lui Agnes.

— N-o să vină aici să încerce să ne despartă?

— Sigur că nu. O să te placă.

— Trebuie să-i trimitem o telegramă. Din San Antonio. În după-masa asta, ca s-o primească înainte să ajungă Rodney la ea. Și, dacă tot vom fi în oraș, vom merge să-l salutăm pe padre și să aflăm când ne putem căsători. Și-l voi ruga pe Rudolfo să-mi fie martor...

— Aș vrea ca Juanita să-mi fie domnișoară de onoare.

Juanita. O uitaseră pe Juanita. Acum, încă râzând, mână în mână, se duseră s-o caute, se aplecară peste zidul terasei și o strigară. Dar Juanita nu era așa de simplă pe cât părea uneori. Instinctele ei de țărancă o înșelau rareori, și ea deja ieșea din grădină, dreaptă ca întotdeauna și zâmbind încântată, cu brațele deschise ca să-i îmbrățișeze pe amândoi.

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul I / 2002

Pentru primul semestru al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecțiile:

1. Literatura lumii – scriitori ai secolului al XX-lea:

Tigrul adormit — autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: TANIA MOCHI

Flori în ploaie — autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: IORDANA FERENȚ

Solstițiul de iarnă — autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: ILEANA CULCEA

Casa pustie — autor: ROSAMUNDE PILCHER
— traducător: ROXANA POPESCU

Cuibul visurilor mele — autor: ERICH M. REMARQUE
— traducător: SANDA MUNTEANU

Anii orbi — autor: CATHERINE COOKSON
— traducător: IRINA NEGREA

Petrecerea Francescăi — autor: PATRICIA SCANLAN
— traducător: CAMELIA POPESCU

Lupul — autor: NICHOLAS EVANS
— traducător: ANDA FRUNTELATĂ

Moment de viață — autor: JUDITH GOULD
— traducător: ELENA GIURCĂ

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul I / 2002

2. Fețele văzute și nevăzute ale istoriei

Regina Victoria — autori: PHILIPPE ALEXANDRE, BÉATRICE DE L'AULNOIT
— traducător: SANDA POP

Pasiune de o viață — autori: ANDREI MAYLUNAS, SERGHEI MIRONENCO
— traducător: ELENA GIURCĂ

Dolarii teroarei — autor: RICHARD LABÉVIÈRE
— traducător: SANDA RÂPEANU

Intrigă fără iubire — autor: MARTHA BIBESCU
— traducător: DUMITRU HÎNCU

3. Idei care străbat veacurile

Noi suntem utopia — autor: STEFAN ANDRES
— traducător: SANDA MUNTEANU

4. Autori români

În vreme de război — autor: I. L. CARAGIALE
— Antologie, Studiu introductiv, Aprecieri critice de VALERIU RÂPEANU

Cuprinde o selecție din cele mai reprezentative nuvele ale lui I. L. Caragiale, studiate în liceu și universitate. Se adresează elevilor, studenților, profesorilor și publicului larg de cititori.

Așteptăm comenzile dumneavoastră ferme
la tel.:/fax: 210 88 97

CĂRȚI DISPONIBILE la editura VIVALDI

Autori	Titlu	Preț
JUDITH GOULD	• **Timpul să spui adio** • **Rapsodia**	120 000 lei 200 000 lei
GREG KING	• **Ucigașul lui Rasputin** • **Regele nebun**	35 000 lei 200 000 lei
JEFFREY ARCHER	• **A 11-a poruncă** • **Să scurtăm povestea**	44 000 lei 130 000 lei
ERNEST HEMINGWAY	• **Insule în derivă**	44 000 lei
KNUT FALDBAKKEN	• **Jurnalul lui Adam** • **Vara insectelor**	50 000 lei 30 000 lei
NADINE GORDIMER	• **Nimeni alături de mine**	63 000 lei
BRIAN MOORE	• **Conspirația tăcerii**	39 000 lei
R. TOPOR, F. DIACONU și G. MARGHESCU	• **Dicționar de cultură** - Termeni și personalități -	120 000 lei
NOAH GORDON	• **Casa de pe colină** • **Diamantul Ierusalimului** • **Doctorul**	48 000 lei 120 000 lei 250 000 lei
H. HEINE	• **Situații franceze**	35 000 lei
ALAIN DECAUX	• **Abdicarea**	49 000 lei
SHEILA MC NAMARA și DR. SONG XUAN KE	• **Medicina tradițională chineză**	140 000 lei
E. M. REMARQUE	• **Pământul făgăduinței**	220 000 lei
BRIGITTE HAMANN	• **Viena lui Hitler**	150 000 lei
ROSAMUNDE PILCHER	• **Iasomia sălbatică** • **Altă perspectivă** • **Dormitorul albastru**	130 000 lei 90 000 lei 120 000 lei

Valoarea Timbrului literar se virează în contul Uniunii Scriitorilor nr. 2511.1 – 171.1/ROL, BCR, filiala Piața Unirii, București

Tehnoredactare:

Popimpex Serv'92 s.r.l.
Graphics & Publishing
Tel & Fax. 7 60 46 13

Adresa editurii:
Str. Polonă nr. 92,
Bl. 17 A+B, Ap. 1, Sector 1,
București
Tel. și fax: 210 88 97

IMPRIMERIA
ARTA GRAFICA
Calea Șerban Vodă 133, S. 4, Cod 70517, BUCUREȘTI
Tel 336 29 11 Fax 337 07 35

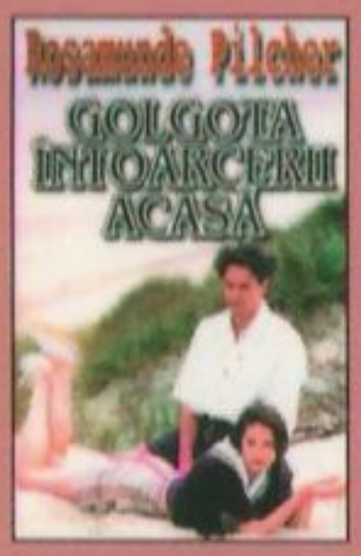

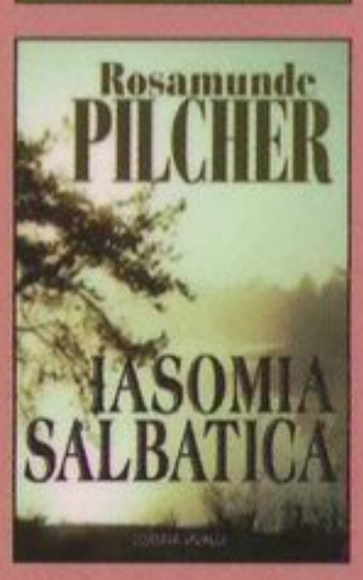

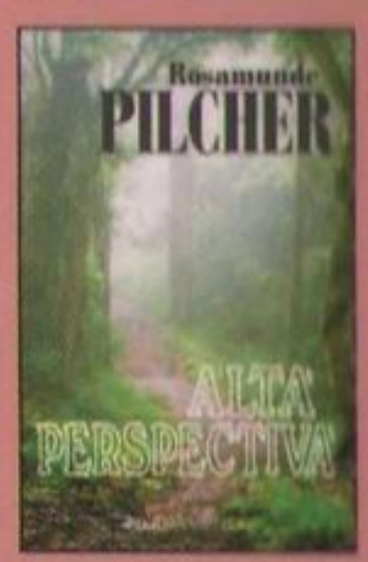

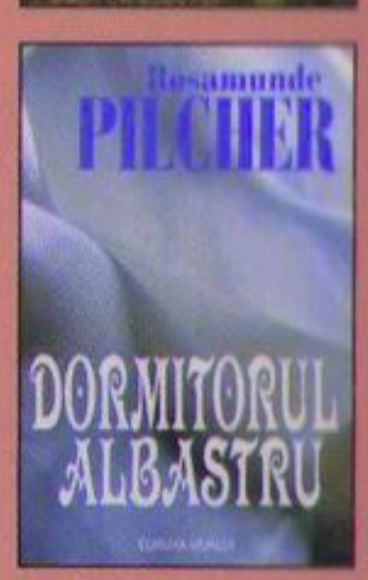

ROSAMUNDE PILCHER conoscută cititorilor prin romanele de mare succes:

GOLGOTA ÎNTOARCERII ACASĂ
SUB SEMNUL GEMENILOR
IASOMIA SĂLBATICĂ
ZIUA FURTUNII
ALTĂ PERSPECTIVĂ
DORMITORUL ALBASTRU

O poveste captivantă, încântătoare, scrisă cu multă sensibilitate. Happy-end în pitorescul şi însoritul San Antonio...

Minunat, evocator şi atrăgător.

The Times

Vivaldi

ISBN 973-9473-18-0